ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

ছিপাঝাৰ মহা বিদ্যালয়

বিদ্বান সৰ্বত্ৰ পূজ্যতে

১৯৯১-৯২

ESTD 1971

SIPAJHAR COLLEGE

সম্পাদক : শ্ৰী মণ্টু চহৰীয়া

শৰৎ কলিতা

1991-92

1+3

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

SIPAJHAR COLLEGE LIBRARY
১০
Estd. -1971
Date.......
P.O.—SIPAJHAR : DARRANG

বাৰ্ষিক প্ৰকাশ : নৱম সংখ্যা

১৯৯১-৯২ চন

তত্ত্বাৱধায়ক :
শ্ৰীজয়ন্ত হাজৰীকা
প্ৰৱক্তা, বুৰঞ্জী বিভাগ
শ্ৰীতন্দ্ৰালী চৌধুৰী
প্ৰৱক্তা, ভূগোল বিভাগ

সম্পাদক : শ্ৰীমণ্টু চহৰীয়া

3

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

॥ সম্পাদনা সমিতি ॥

সভাপতি ঃ

শ্ৰীযুত বেৰণচন্দ্ৰ নাথ, অধ্যক্ষ

তত্বাৱধায়ক ঃ

শ্ৰীজয়ন্ত হাজৰীকা
প্ৰৱক্তা, বুৰঞ্জী বিভাগ

শ্ৰীতন্দ্ৰালী চৌধুৰী
প্ৰৱক্তা, ভূগোল বিভাগ

সদস্য/সদস্যা ঃ

শ্ৰীযুত মহেন্দ্ৰ কটকী
প্ৰৱক্তা, অসমীয়া বিভাগ

শ্ৰীপ্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ
প্ৰৱক্তা, অসমীয়া বিভাগ

শ্ৰীচন্দ্ৰ কলিতা

শ্ৰীবিপিন চহৰীয়া

শ্ৰীঅপূৰ্ব ডেকা

শ্ৰীজ্যোতিষা চহৰীয়া

শ্ৰীবনলতা দেৱী

সম্পাদক ঃ

শ্ৰীমন্টু চহৰীয়া

প্ৰচ্ছদ পট ঃ

শ্ৰীশৰৎ কলিতা

ছপা ঃ

টুৱৰী প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ
মঙ্গলদৈ

কৃতজ্ঞতাৰে সুঁৱৰিছো—

মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সন্থা, সম্পাদনা সমিতি, প্ৰাক্তন আলোচনী সম্পাদক শ্ৰীনীলমনি বৰুৱা, শৰৎ কলিতা, করুণা, গিয়াচ্ছুদ্দিন আহমেদ, মহেশ, অনন্ত, ৰূপধন, সতীশ, ফাৰুক, ৰচুল আবুশ্বৰিফ, ষ্টুডিঅ কান্তা আৰু টুৱৰী প্ৰিণ্টিং প্ৰেছৰ স্বত্বাধিকাৰী মঃ নুৰুল হুদাৰ লগতে সমূহ কৰ্মী বৃন্দক।

ড° নিৰ্মল কুমাৰ চৌধুৰী
উপাচাৰ্য্য
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
vice-Chancellor
GAUHATI UNIVERSITY

শুভেচ্ছা বাণী

প্ৰিয় সম্পাদক,

জিলিকি উঠক লুইতৰে পাৰ
-এয়ে মোৰ শুভেচ্ছা বাণী।

নিৰ্মল কুমাৰ চৌধুৰী
১২।২।৯৩

লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী

শুভেচ্ছা বাণী

ছিপাঝাৰ কলেজৰ আলোচনীৰ প্ৰস্তুতি চলিছে বুলি শুনি অতিশয় আনন্দিত হলো।

এই আলোচনীৰ পাতত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ লিখা পঢ়িবলৈ আমি অতি আগ্ৰহেৰে বাট চাই ৰ'লো,

আলোচনী খনিৰ সকলো দিশতে সাফল্য কামনা কৰিলো।

লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী
তাং—২৪।৪।৯৩

ড° ভূপেন হাজৰিকা
সভাপতি

প্ৰতি
সম্পাদক —
প্ৰান্তৰ আলোকবৰ্তী -
তিনিচুকীয়া

[illegible]

প্ৰান্তৰ আলোকবৰ্তী সমূহত
নৱ নৱ লিখক - নৱ নৱ লেখিকা
নৱ নৱ প্ৰকাশ-ভংগীৰ জন্ম হওক।
চিন্তা দিয়ক এই সকলোৱে অসমীয়া
সাহিত্যক আগুৱাই লৈ যাওক।
তিনিচুকীয়াৰ ঐতিহ্য সুন্দৰ আৰু
মহান। তিনিচুকীয়াৰ প্ৰান্তৰ এই
আলোকবৰ্তীও [illegible] [illegible]
হওক — এই শুভকামনাৰে —

ভূপেন হাজৰিকা

সম্পাদকীয়

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জনাই আলোচনীৰ 'সম্পাদকীয়' শিতানৰ পাতনি মেলিছোঁ ।

সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি সৰস্বতীৰ বক্ষস্থল স্বৰূপ। জাতীয় জীৱনৰ পৰিক্ৰমাত সাহিত্যই জাতি এটাক কালজয়ী চিৰঞ্জীৱ গতিশীলতালৈ উত্তৰণ ঘটায়। যুগৰ আবৰ্তমানত ভিন্ন ৰসগন্ধী সাহিত্যই আকৌ পাঠক ভেদে সমাহৰণীত ৰূপত আস্বাদন যোগায়। সেইবাবেই সাহিত্য সংস্কৃতিৰ সেনানী সকলে একক প্ৰচেষ্টাৰে মৌলিক বিষয় বস্তুৰ অৱলোকন ঘটাই সভ্যতাৰ বুনিয়াদ গঢ়াত আগভাগ লয় । এই কথা প্ৰণিধান যোগ্য যে, ৰূপান্তৰৰ মাজেদিহে প্ৰকৃত কলাই বিশ্লেষীত ৰূপত অগ্ৰসৰ হয় তথা মুকুতিৰ সৌধ গঢ়ে। ৰূপান্তৰৰ গতিময় ছন্দৰ স্পন্দিত ৰূপত সাহিত্য হয় গৈ যুগ সাপেক্ষ। প্ৰাসঙ্গিক যে, মহাবিদ্যালয় সমূহৰ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ দলিল স্বৰূপ মুখ-পত্ৰ সমূহত সাহিত্যৰ শৈশবীয় দিশৰ উত্তৰণ ঘটায় ।

সাহিত্য সাধনাৰ বস্তু। মানুহৰ চিন্তা চৰ্চাৰ বিভিন্ন ভাৱৰাশি প্ৰকাশ পায় সাহিত্যত। জাতি এটাৰ প্ৰগতিত সাহিত্যই সমল যোগায় । প্ৰত্যেক জাতিৰ একোটা স্বকীয়া ভাষা থাকে। আকৌ মাতৃভাষাক সু-প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পাৰি ভাল সাহিত্য সৃষ্টিৰ দ্বাৰা । ড° ভূপেন হাজৰিকাই সৃষ্টিৰ সুৰ হৈ সঙ্গীতৰ মাজেদি বিশ্বৰ বুকুত অসমীয়া জাতিক ওখ আসনত বহুৱাব পাৰিছে।

সৃষ্টি মানুহৰ চিৰবাঞ্ছিত প্ৰয়াস।

অনুভূতি, শক্তি আৰু বিবেকক গা-ৰখীয়া কৰি লিখা আগবাঢ়ে সৃষ্টিৰ ডিঙৰা মেলি। সাহিত্য সংস্কৃতিৰ প্ৰবাহে এটা জাতিক চিৰজ্যোতিস্মান কৰি তুলিব পাৰে।

আলোচনীখন সর্বাঙ্গ সুন্দৰ কৰি তোলাৰ হেঁপাহ আছিল যদিও বিভিন্ন অসুবিধা বশতঃ সেই সৌভাগ্যৰ পৰা বঞ্চিত হবলগীয়া হোৱাত দুঃখিত । তথাপিও ই গঠন মূলক সমালোচনাৰ বাহিৰত নহয় ।

কৃতজ্ঞতা- মোৰ এই কার্য্যকালত সর্ব্বতোপ্রকাৰ পৰামর্শ আৰু সহায় কৰা বাবে বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক চাৰ আৰু বাইদেউ ক্রমে শ্রীজয়ন্ত হাজৰিকা আৰু শ্রীতন্দ্রালী চৌধুৰী, অধ্যক্ষ মাননীয় শ্রীৰেৱণ চন্দ্র নাথ, উপাধ্যক্ষ মাননীয় শ্রীবিদ্যাৰাম নাথ আৰু অধ্যাপক শ্রীমহেন্দ্র কটকী, শ্রীপ্রসন্ন নাথ, শ্রীকনক চন্দ্র ডেকা, শ্রীদেৱব্রত বৰদলৈ চাৰ দেৱৰ লগতে সমূহ শিক্ষাগুৰু প্রমুখ্যে "আলোচনী', "আলোচনী" বুলি বাটে-পথে, কলেজে চৌহদে মোৰ লগত লাগি ফুৰা মোৰ বুকুৰ বন্ধু-বান্ধৱ সবলৈ যাচিলোঁ হৃদয়ৰ পবিত্ৰ ওলগ । সদৌ শেষত ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনাৰে—

সম্পাদক
শ্রীমণ্টু চহৰীয়া
জয়তু ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

কর্ম্মৰত অৱস্থাত আমাৰ অধ্যক্ষঃ

মাননীয় শ্রীযুত ৰেৱণচন্দ্ৰ নাথ

প্ৰবন্ধ

SIPAJHAR COLLEGE LIBRARY
Estd.-1971
Date.........
P.O.—SIPAJHAR : DARRANG

জীৱনী সাহিত্য আৰু আনন্দৰাম বৰুৱা / ১ /
শ্ৰীমহেন্দ্ৰ কটকী

“বিয়াল্লিছৰ গণ আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া শ্বহীদ কুশল কোঁৱৰ” / ৬ / শ্ৰীৰঞ্জণ কুমাৰ বৰা

লোক বিশ্বাসত গৰখীয়াৰ স্থান / ১১ /
শ্ৰীউপেন গোস্বামী

প্ৰদূষণ আৰু আমাৰ ভৱিষ্যত / ১৩ /
শ্ৰীদিপালী চহৰীয়া

অসমীয়া সাহিত্যলৈ বেজবৰুৱা দেৱৰ অৱদান / ১৭ / শ্ৰীতপন চন্দ্ৰ নাথ

মঙ্গলদৈয়া উপভাষা / ২১ / শ্ৰীৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ

জীৱনী সাহিত্য আৰু আনন্দৰাম বৰুৱা

শ্ৰীমহেন্দ্ৰ কটকী
প্ৰৱক্তা, অসমীয়া বিভাগ

সাহিত্যৰ এটা বিশিষ্ট অঙ্গ হিচাপে জীৱনী সাহিত্য লেখত লবলগীয়া। পৃথিৱীৰ সকলোবোৰ সাহিত্য ভাণ্ডাৰতে পুৰণি কালৰে পৰা এই শ্ৰেণীৰ গ্ৰন্থ কম বেছি পৰিমানে পোৱা যায়। অসমীয়া সাহিত্যতো জীৱন চৰিত ৰচনা নতুন বস্তু নহয়। বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ অন্তৰ্গত চৰিত পুথিয়ে জীৱনী সাহিত্যৰ প্ৰাচীনত্বৰ কথা সূচায় যদিও সত্ৰীয়া পৰিবেশত ৰচিত পুথি আৰু আধুনিক জীৱন চৰিতৰ মাজত যথেষ্ট পাৰ্থক্য দেখা যায়। চৰিত পুথি সমূহ ৰচনা কৰিছিল মহাপুৰুষ সকলৰ শিষ্য-প্ৰশিষ্য সকলে আৰু গুৰুৰ মহত্ব প্ৰতিপন্ন কৰি দেখুৱাটোৱেই তেওঁ-লোকৰ উদ্দেশ্য আছিল। এই চৰিতবোৰ আছিল বীৰ পূজাৰ নামান্তৰ, গতিকে এই চৰিতবোৰ অলৌকিক আৰু অতিপ্ৰাকৃত দোষ-দুষ্ট। আধুনিক জীৱন চৰিতত লেখকে ব্যক্তি-জীৱনৰ সৰলতা-দুৰ্বলতা দোষ-গুণ সকলোখিনিকে লৈ এটা হুবহু চিত্ৰ দিব বিচাৰে। বহু ক্ষেত্ৰত ই জীৱনৰ সমালোচনা স্বৰূপ। গতিকে ৰচনা ভঙ্গী আৰু দৃষ্টি-ভঙ্গীৰ ক্ষেত্ৰত দুয়ো বিধৰে পাৰ্থক্য দেখা যায়।

কোনো বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ জীৱনক বিষয়বস্তু কৰি লৈ ৰচনা কৰা সুদীৰ্ঘ বিৱৰণকে জীৱনী বোলা হয়। প্ৰখ্যাত জীৱনী তাত্বিক জন. এ, গেৰেটীৰ মতে জীৱনী হ'ল—ই "মানুহৰ জীৱন এটিৰ ইতিহাস"। জীৱনীকাৰ হেৰল্ড নিকলচৰ মতে—"সাহিত্য ৰূপত ব্যক্তি বিশেষৰ জীৱনৰ ইতিহাস," অক্সফোৰ্ড অভিধানত এই সংজ্ঞা-টোকে ভাল সংজ্ঞা বুলি গ্ৰহণ কৰিছে। কিয়নো জীৱনী লিখাত তিনিটা বস্তুৰ আৱশ্যক হয়—ইতিহাস, ব্যক্তি আৰু সাহিত্য। এই তিনিটাৰ ত্ৰিবেণী সঙ্গমত জীৱনীও সাহিত্যৰ দৰে মনো-গ্ৰাহী আৰু ৰসাল হয়। আনহাতে নায়কৰ ব্যক্তিত্ব আৰু চৰিত্ৰ সুস্পষ্ট ভাৱে পৰিস্ফুট কৰাটোও জীৱনীকাৰৰ এটা প্ৰধান উদ্দেশ্য। এনচাইক্লোপেডিয়া ব্ৰিটানিকাই জীৱনীৰ সংজ্ঞা এনেদৰে দিছে—"জীৱনী হ'ল এনে এবিধ কাহিনী যিয়ে ব্যক্তি বিশেষৰ জীৱনৰ কাৰ্য্যাৱলীৰ বিৱৰণ দিয়ে আৰু ব্যক্তি বিশেষৰ ব্যক্তিত্বৰ পুন বিন্যাস কৰে।

জীৱনীৰ বিষয়ে পোৱা এই সংজ্ঞাবোৰ বিশ্লেষণ কৰি চোৱাৰ পিছত জীৱনীৰ স্বৰূপ সম্পৰ্কে এনেদৰে কব পাৰি—'জীৱনী হ'ল কোনো বাস্তৱ ব্যক্তিবিশেষৰ জীৱনৰ ঘটনা আৰু কাৰ্য্যাৱলীৰ যুগে তেওঁৰ ওপৰত পেলোৱা প্ৰভাৱ আৰু তেওঁ যুগৰ ওপৰত পেলোৱা প্ৰভাৱৰ লিখিত বিৱৰন আৰু লগতে সেই ব্যক্তি বিশেষৰ চৰিত আৰু ব্যক্তিত্বৰ চিত্ৰন। জীৱন বৃত্তৰ অন্তৰ্গত ব্যক্তি বিশেষৰ জীৱনটো যিমানেই কৰ্মবহুল আৰু বৈচিত্ৰাপূৰ্ন হয়, যিমানেই সামাজিক, ৰাজনৈতিক, সাহিত্যিক আদি দিশ বোৰত সোমাই থাকে, সিমানেই জীৱনবৃত্ত

অধিক মূল্যবান হয়। সৰ্বসাধাৰণ জীৱন চৰিতৰ এটা বিশেষ দোষ হৈছে যে যিজনৰ জীৱন আলোচনা কৰা হয় সেইজনক সকলো দোষ বিৱৰ্জ্জিত কেৱল মাত্ৰ গুণৰ আধাৰ কৰি দেখুৱা হয়। দোষ গুণৰ সমষ্টিয়েই মানুহ, গতিকে অতিৰঞ্জিত কৰি চৰিতৰ কেৱল এটা অংশ দেখুৱাবলৈ গলে সেই ব্যক্তিৰ সম্পূৰ্ণ ব্যক্তিত্বৰ প্ৰকাশ নাপায়। 'জীৱন চৰিত যিমান দূৰ সম্ভৱ ফটোগ্ৰাফৰ নিচিনা হোৱা উচিত। নায়কৰ জীৱনৰ লগতে সেই যুগটোৰ এটা আভাসো জীৱনীকাৰে দিব পাৰিব লাগে।

জীৱনী ৰচনা কৰোঁতে যিবোৰ উপাদানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা হয় সেইবোৰ প্ৰামানিক হব লাগে। উপাদানবোৰ হ'ল—(ক) নায়ক জনৰ ব্যক্তিগত কাগজ পত্ৰ, (খ) তেওঁ লিখা আৰু তেওঁলৈ লিখা বিভিন্নজনৰ চিঠিপত্ৰ (গ) ব্যক্তিগত কৰ্মজীৱনত উল্লেখ থকা চৰকাৰী বা ৰাজহুৱা ধৰণৰ কাগজপত্ৰ, (ঘ) সম-সাময়িক লোকৰ ব্যক্তিজন সম্বন্ধে স্মৃতি কথা। (ঙ) নায়কৰ আত্মজীৱনী বা জীৱন সোঁৱৰণ, (চ) নায়কজনৰ সম্বন্ধে আগতে লিখা কোনো গ্ৰন্থ। এই উপাদানবোৰৰ উপৰিও নায়কজনে ব্যক্তিগত জীৱনত ব্যৱহাৰ কৰা বস্তুবোৰ, ফটোগ্ৰাফ, হাতৰ আখৰ আৰু সেই যুগৰ লগত পৰিচয় থকা অন্যান্য গ্ৰন্থও জীৱনীৰ বাবে লাগতিয়াল উপাদান।

জীৱনী সাহিত্য ৰচনা কৰিবলৈ জীৱনীকাৰৰ কেইটামান গুণৰ প্ৰয়োজন। সেই গুণাৱলী হৈছে—নিৰপেক্ষতা, নিৰ্বাচন ক্ষমতা, চৰিত্ৰ চিত্ৰন ক্ষমতা, ধৈৰ্য্যশীলতা আৰু সত্যবাদিতা। প্ৰকৃত জীৱনীকাৰৰ উদ্দেশ্য সত্যৰ অনুধাৱনৰ সহিত বিষয়ৰ জীৱনৰ প্ৰকৃত পৰিচয় আৰু ব্যক্তি প্ৰকৃত স্বৰূপ দাঙি ধৰা। সাধাৰণতে জীৱনীকাৰে তেওঁ চৰিতগত ভাৱে যেনে মা তেনে মানুহৰ জীৱনীকে লিখিবলৈ লোৱা যায়। মানুহৰ ব্যক্তিত্ব আৰু চৰিত বুজিব ক্ষমতা জীৱনীকাৰৰ অন্য এটি প্ৰয়োজনীয় গু

হেৰল্ড নিকলচনে জীৱনীক দুটা ভাগত ভ কৰিছে—বিশুদ্ধ জীৱনী আৰু ভেজাল, জী যিবোৰ জীৱনত নায়কৰ প্ৰকৃত পৰিচয় উঠে, তেওঁৰ জীৱনৰ কোনো ঘটনাই বা ব্যক্তি কোনো দিশেই বিকৃত নহয়, সেই জীৱনী নি বা বিশুদ্ধ জীৱনী। আনহাতে যিবোৰ জীৱনী নায়কৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাত বা ঘৃণাত তেওঁৰ জী পৰিচয় বা ব্যক্তিত্বৰ কোনো দিশ বিকৃত ফলত সেই জীৱনীৰ উদ্দেশ্য নায়ক বা ব্যক্তি পৰিচয় দিয়া নহয় তাক ভেজাল জীৱনী বো নিপুণ জীৱনীকাৰে সত্যৰ অপলাপ নকৰি নিৰ্ কৌশল আৰু অপূৰ্ব ঘটনা বিন্যাসৰ উপন্যাসৰ দৰে নায়কৰ জীৱনো সজীৱ স্পন্দনপূৰ্ণ কৰিব পাৰে।

জীৱন চৰিত দুই প্ৰকাৰৰ - আনে ৰচনা জীৱন চৰিত আৰু আত্ম চৰিত। সত্য নি হৈছে দুয়ো বিধৰে প্ৰাণ। সাৰ্থক জীৱ কাৰণে নায়কৰ জীৱনৰ সৈতে লেখকৰ ঘ সম্বন্ধ থকা দৰকাৰ। নিজৰ জীৱনৰ ভাল- নাইবা সৱলতা দুৰ্বলতা উভয়কে স্পষ্ট মুকলি মুৰীয়াভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পৰাটো আত্মজীৱনীৰ ঘাই কাম।

চৰিত পুথি সমূহৰ কথা এৰিলে গুণাভি বৰুৱাৰ 'আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন" (১৮৮ জীৱন চৰিতখনেই আধুনিক অসমীয়া সাহি প্ৰথম জীৱনী গ্ৰন্থ। লেখকৰ লগত নায়কৰ জীৱনৰ ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক আছিল, সেই কাৰণেই অতি ওচৰৰ পৰা নায়কৰ জীৱনৰ সকলো খুতি-নাতি লক্ষ্য কৰি লিপিবদ্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ড° সত্যেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা দেৱৰ ভাষাত কবলৈ হলে—'ড° জনচনৰ জীৱনৰ সমল যোগাৰ কৰোঁতে বচবেলে যেনেকৈ ছাঁৰ দৰে লগে লগে আছিল তেনেকৈ অতি কাষৰ পৰা নায়কক অধ্যয়ন কৰি ৰচনা কৰা জীৱন চৰিত গুণাভিৰামৰ খনৰ বাহিৰে নাই বুলিলেও অত্যুক্তি কৰা নহব"।

গুণাভিৰাম বৰুৱাৰ পাছতে উল্লেখযোগ্য জীৱনী লেখক হ'ল লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা। তেওঁৰ "ডাঙৰীয়া দীননাথ বেজবৰুৱা' (১৯০৯) নায়কৰ লগত ঘনিষ্ঠ পৰিচয় ভিত্তিত ৰচনা কৰা জীৱন চৰিত। বেজবৰুৱাই চৰিত পুথিৰ পৰা আৱশ্যকীয় উপাদান সংগ্ৰহ কৰি পোন প্ৰথমে আধুনিক সাহিত্যত সমালোচনাত্মক আৰু গৱেষণামূলক দৃষ্টি ভঙ্গীৰে "শংকৰদেৱ' (১৯১১) আৰু শ্ৰীশংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীমাধৱদেৱ (১৯১৪) নামৰ দুখন জীৱনী ৰচনা কৰে গ্ৰন্থ দুখনত মহাপুৰুষ দুজনাৰ বিশেষকৈ সাহিত্য আৰু ধৰ্ম সম্পৰ্কীয় দিশৰ আলোচনা কৰা হৈছে।

'আনন্দৰাম বৰুৱা' ড° সূৰ্য্যকুমাৰ ভূঞাদেৱৰ এখন উল্লেখযোগ্য জীৱনী গ্ৰন্থ। প্ৰথম আধুনিক জীৱনীকাৰ গুণাভিৰাম বৰুৱাৰ 'আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন'ৰ জীৱন চৰিতৰ পাছতেই ভূঞাদেৱৰ এই জীৱনীখনে স্থান লাভ কৰিছে। ভূঞাদেৱে নায়কৰ ঘনিষ্ঠ সান্নিধ্য নাপালেও, নায়কৰ চিঠি পত্ৰ আৰু ৰচনা নায়কক ওচৰৰ পৰা লগ পোৱা ব্যক্তিৰ লগত আলাপ-আলোচনা, নায়কৰ সমসাময়িক সংবাদ পত্ৰ, আলোচনী আৰু সাহিত্যত বৰুৱাদেৱৰ সম্পৰ্কে অভিমত, মন্তব্য বা সমালোচনা আৰু বংশ পৰিয়ালৰ বক্তব্য—এই সকলোবোৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰি উপযুক্ত ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা বিশ্বাসযোগ্য আৰু ব্যক্তিত্ব প্ৰকাশক জীৱন চৰিতখনি ৰচনা কৰিছে। এই গ্ৰন্থখনি ভূঞাদেৱৰ অনেক সাধনাৰ ফল। গ্ৰন্থখনি লেখোঁতে তেওঁ কিমান অনুসন্ধান কৰিব লগা হৈছিল এই কথা তেওঁ নিজেই গ্ৰন্থখনিৰ নিবেদনত স্বীকাৰ কৰি কৈছে—"মিঃ বৰুৱাৰ জীৱনৰ কাহিনীৰ সকলো কথা প্ৰকাশ কৰা কিমান পৰিশ্ৰম হৈছে সেইটো বাইজৰ বিচাৰৰ তলতীয়া। বিশেষতঃ আমাৰ অসমত এনে এজন মানুহ নাপালো যি আনন্দৰামৰ বিষয়ে ধাৰাবাহিক ৰূপে জানে। আমি আৰু এটা অসুবিধাত পৰিছিলোঁ। আনন্দৰাম বৰুৱাই তেওঁ সংক্ষিপ্ত জীৱনৰ ভিতৰতে অকল মাথোন এঠাইতে বাস নকৰিছিল। চৰকাৰী কাৰ্য্যৰ অনুৰোধত তেওঁ অসমৰ বাহিৰেও বঙ্গৰ নানান ঠাইত ভ্ৰমি ফুৰিছিল। গতিকে তেওঁৰ জীৱনৰ কীৰ্তি কাহিনী নানান ঠাইত সিঁচৰিত হৈ পৰি আছে, তাক সংগ্ৰহ কৰি জুকিয়াই লিখোঁতে আমাৰ যথাসাধ্য পৰিশ্ৰম হৈছে।"

ভূঞাদেৱৰ জীৱনী গ্ৰন্থৰ বিন্যাস পদ্ধতি আৰু উপস্থাপন ৰীতি বিশেষভাৱে মন কৰিবলগীয়া। জীৱনীত বিষয়ীভূত মানুহজনৰ সম্পৰ্কে জীৱনীকাৰৰ একোটা প্ৰাকনিৰ্দ্ধাৰিত মনঃ কল্প থাকে, সেই নিৰ্দ্ধাৰিত কল্প পুৰুষজনক ৰূপ দিবলৈ উপাদান সংগ্ৰহ কৰি তাক যথাযোগ্য ভাষাৰে সুসজ্জিত কৰি প্ৰকাশ কৰে ভূঞাদেৱৰ পণ্ডিত প্ৰৱৰ আনন্দৰাম বৰুৱাৰ জীৱনী এখন ৰচনা কৰাৰ পৰিকল্পনা আছিল ছাত্ৰাৱস্থাৰ পৰা।

আনন্দৰাম বৰুৱাৰ জীৱনৰ তথ্যবোৰ

কালানুক্রমিক ভাবে সজাই ভূঞাদেৱে যি ভাবে উপস্থাপন কৰিছে সি অতি কলামূলভ হৈছে। প্ৰথমতে তেওঁ বৰুৱাদেৱৰ বংশ পৰিচয় দি ল'ৰা কাল আৰু শিক্ষাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিছে। তাৰ পাছত ক্ৰমে ক্ৰমে তেওঁৰ কলেজৰ শিক্ষা, বিলাতৰ শিক্ষা আদিৰ কথা লিখি কৰ্মক্ষেত্ৰত প্ৰবেশ কৰি বেলেগ বেলেগ ঠাইত যিভাবে কাম কৰিছিল তাৰ বৰ্ণনা আৰু শেষত তেওঁৰ জীৱনৰ অন্তিম সময়ৰ ঘটনা বিলাকৰ উল্লেখ কৰি গ্ৰন্থখনৰ মূল অংশৰ সামৰণি মাৰিছে। ইয়াৰ পিছত তেওঁৰ অকাল মৃত্যুত সকলো ঠাইতে কেনেকৈ শোকৰ ছাঁ পৰিছিল তাৰ বিৱৰণ দি তেওঁৰ ঘৰুৱা জীৱন আৰু চৰিত্ৰ সম্বন্ধে সংক্ষেপে আলোচনা কৰিছে। তাৰ পিছত আনন্দৰাম বৰুৱাৰ গ্ৰন্থৰাজিৰ বিষয়ে পৰিচয় কৰি দি পৰিশেষত বেলেগ বেলেগ দেশৰ পণ্ডিত সকলৰ বৰুৱাদেৱৰ সম্বন্ধে মতামত দি গ্ৰন্থখনি শেষ কৰিছে।

'আনন্দৰাম বৰুৱা' এই মহান পণ্ডিতজনৰ জীৱন চৰিত ৰচনা কৰিবলৈ নিৰ্বাচন কৰাটো ড° ভূঞাদেৱৰ কৃতিত্বৰ প্ৰকাশ পাইছে। সাধাৰণতে কৃতি জীৱনীকাৰে তেওঁ চৰিত্ৰগত-ভাবে যেনে মানুহ তেনে মানুহৰ জীৱনীকেই নিৰ্বাচন কৰা দেখা যায়। অৱশ্যে কোনো জীৱনীকাৰে সচেতনভাবে এনে নিৰ্বাচন নকৰে, এই নিৰ্বাচন স্বতঃস্ফূৰ্ত। ভূঞাদেৱ নিজে পণ্ডিতলোক হিচাপে বৰুৱাৰ পাণ্ডিত্যক স্পষ্ট কৰি তোলাতহে জোৰ দিছে। আই, চি, এচ বিষয়া হিচাপে আনন্দৰাম বৰুৱাৰ কথা ভূঞা-দেৱে এই গ্ৰন্থত যিখিনি উল্লেখ কৰিছে, সেই খিনি বৰ স্পষ্ট নহয়।

জীৱনীখনত ভূঞাদেৱৰ চৰিত্ৰ চি[illegible] ক্ষমতাও মনকৰিবলগীয়া। তেওঁ বৰুৱাদে[illegible] বিশাল প্ৰতিভা আৰু গভীৰ পাণ্ডিত্যক সু[illegible] ভাবে ফুটাই তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। [illegible] হিচাপে আনন্দৰাম বৰুৱাৰ প্ৰকৃতি [illegible] আছিল আৰু বিলাতলৈ গৈ তেওঁ কেনেকৈ ল[illegible] ভ্ৰষ্ট নোহোৱাকৈ অপূৰ্ব জ্ঞানৰ জেউতি বিলা[illegible] সক্ষম হৈছিল তাক অতি সৰল ভাষাত [illegible] ভাবে চিত্ৰিত কৰিছে। কিন্তু বৰুৱাদে[illegible] ভিতৰুৱা জীৱনত কেনে আছিল তাৰ বি[illegible] সবিশেষ জানিবলৈ একো উপায় নাই। গতি[illegible] ভূঞাদেৱৰ উক্ত গ্ৰন্থখন সশ্ৰদ্ধ দৃষ্টি সম্ভূত অ[illegible] পৰোক্ষ উৎসৰ ভিত্তিত সংকলিত হোৱা কাৰ[illegible] নায়কৰ সকলো দিশৰ অকুণ্ঠ প্ৰকাশ দে[illegible] নাপায়। ছাত্ৰৰ উপযোগী কৰি লিখা কাৰ[illegible] নায়ক চৰিত্ৰত একপক্ষীয় ৰূপ লক্ষ্য কৰা যা[illegible] জীৱনীখনৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য বৈ[illegible] হ'ল ভূঞাদেৱৰ ৰচনাৰীতি। শব্দ-চ[illegible] বাক্য-গঠন, জতুৱাঠাঁচ, প্ৰৱচন আৰু নানা[illegible] অলংকাৰৰ প্ৰয়োগত তেওঁৰ ওজস্বিতা প্ৰ[illegible] পাইছে। আনফালে তেওঁৰ প্ৰকাশ [illegible] স্পষ্ট আৰু সাৱলীল। উদাহৰণ স্বৰূপে "তে[illegible] বস্তি শলিতাৰ দুই মুৰে পুৰিছিল! অ[illegible] ইকুলো হেৰুৱালে সিকুলো হেৰুৱালে। গতি[illegible] ইয়াৰ আৱশ্যম্ভাবী দণ্ড তেওঁ স্বাভাৱি[illegible] ভোগ কৰিবলৈ পালে। তেওঁৰ জীৱনটি প[illegible] তৰাৰ জেউতি আৰু ফিৰিঙ্গটিৰ দৰে আ[illegible] জেউতি বিস্তাৰি আহোঁতেই তাৰ আচ[illegible] পদাৰ্থক জ্বলি ছাই ভষ্ম কৰি মুহূৰ্তৰ কা[illegible] মানুহৰ চকুত চমক লগাই চিৰকাললৈ দৃ[illegible] আতৰ হৈছিল।"

ভূঞাদেৱে আনন্দৰাম বৰুৱাৰ কীৰ্ত্তি আলোচনা কৰি পৌৰাণিক যুগৰ দুজন মহা-[illegible]বীৰৰ লগত তেওঁক ৰিজাইছে, তেওঁলোক এজন হ'ল কামৰূপেশ্বৰ ভগদত্ত আৰু আন-[illegible]জন হ'ল ভাস্কৰ বৰ্ম্মা। দুয়োজন মহান পুৰুষৰ কীৰ্ত্তি গোটেই ভাৰতবৰ্ষ বিয়পি [illegible]পৰিছিল আৰু তৃতীয়জন প্ৰতিভাশালী পণ্ডিত আনন্দৰামে নিজৰ জ্ঞান আৰু একনিষ্ঠতাৰ [illegible]লেৰে গোটেই ভাৰতবৰ্ষত যশস্যা লাভ [illegible]কৰিছিল। এই তিনিজন অসমীয়াইহে সৰ্ব-ভাৰতব্যাপী খ্যাতি অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

গ্ৰন্থখনৰ শেষৰ ফালে ভূঞাদেৱে আনন্দ-[illegible]ৰাম বৰুৱাৰ সাহিত্য ৰাজিৰ সৰল ভাষাত বিশদ আলোচনা কৰি সৰ্বসাধাৰণ পাঠকক [illegible]তাৰ লগত চিনাকি কৰি দিয়ে আৰু লগতে উপৰঞ্চিত আনন্দৰামৰ বিষয়ে বিভিন্ন পণ্ডিতে ইংৰাজী ভাষাত দিয়া মতামতবোৰ সন্নিবিষ্ট কৰি অসমীয়া নজনা মানুহেও তেওঁৰ বিষয়ে কিছু আভাস পাব পাৰে তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিছে। পৰিবেষত পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীদেৱে জীৱনী গ্ৰন্থখনিৰ বিষয়ে ভূমিকাত ড° ভূঞাদেৱৰ এই সাৰ্থক গ্ৰন্থখনৰ প্ৰশংসা দিয়া মন্তব্যৰে আলোচনাটিৰ সামৰণি মৰা হ'ল—"এনে হেন এজন কৰ্মবীৰৰ জীৱন চৰিত ভূঞাদেৱে অসমীয়া মানুহৰ হাতত দি আজি দেশৰ যি অশেষ কল্যাণ সাধন কৰিলে আৰু অসমীয়া সাহিত্য ভৰালত এখন মৌলিক গৱেষণাৰ গ্ৰন্থ স্থাপন কৰি জাতীয় সাহিত্যৰ যি সম্পদ বঢ়ালে তাৰ নিমিত্ত তেওঁ আমাৰ অশেষ ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। এই পুথিখন ভূঞা-দেৱৰ অনেক সাধনাৰ ফল।

প্ৰসঙ্গ পুথি

১। কটকী, প্ৰফুল্ল 'সাহিত্য আৰু সংজ্ঞা'
২। শৰ্মা, গোবিন্দ প্ৰসাদ—"জীৱনী"
৩। শৰ্মা, খগেন্দ্ৰ নাথ -"সাহিত্যৰ আভাষ"
৪। " —"অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত"
৫। ভূঞা, সূৰ্য্যকুমাৰ—"আনন্দৰাম বৰুৱা"
৬। গেৰেটী, জন, এ—"ডি নেচাৰ অৱ বায়গ্ৰাফী"

—×—

“বিয়াল্লিছৰ গণ আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া শ্বহীদ কুশল কোঁৱৰ

শ্ৰীৰঞ্জণ কুমাৰ বৰা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক (কলা)

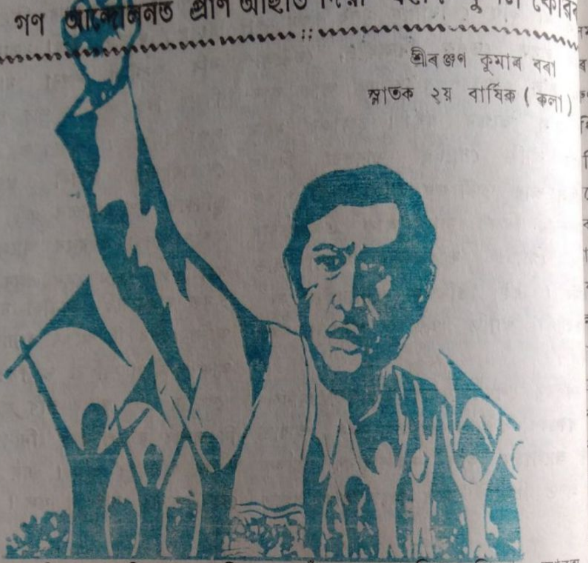

ভাৰতৰ দুশবছৰীয়া পৰাধীনতাৰ গ্লানি দূৰ কৰিবলৈ; যিসকল বীৰ-বীৰাঙ্গনাই দুৰ্দ্দম শক্তিৰে; সংগ্ৰামত অৱতীৰ্ণ হৈছিল; সেইসকলৰ এজন ৰণ দুৰ্দ্দম বীৰ কুশল কোঁৱৰ; যাৰ জীৱনৰ বৈচিত্ৰ্যময় কাহিনী বিশেষকৈ আজিও অসমৰ জনসাধাৰণৰ মাজত ম্লান হোৱা নাই।

১৯০৫ খ্ৰীষ্টাব্দ। চ'ত মাহৰ ৯ দিন; বৃহস্পতিবাৰ। সেইদিনা কোনোবা এক মাহেন্দ্ৰ-ক্ষণত অসমৰ আকাশত এটি উজ্বল বিপ্লৱী বীৰৰ জন্ম হয়। তেৱেঁই হৈছে বিপ্লৱী বীৰ কুশল কোঁৱৰ। গোলাঘাট মহকুমাৰ ঘিলাধাৰী মৌজাৰ চাওদাং চাৰি আলিৰ সমাজ সচেতন, সাহিয়াল সোনাৰাম কোঁৱৰ তেওঁৰ পিতৃ আৰু মাতৃ হৈছে কনপাহি।

কোঁৱৰৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা আৰম্ভ
বালিজান প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত ১৯১২ চন
১৯১৮ চনত কুশলৰ প্ৰাথমিক বিদ্যা
শিক্ষা সাং হয়। সেই বছৰতে গোলা
বেজবৰুৱা মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ত
লগালেহি কুশল কোঁৱৰে। গোলাঘাটত
সময়তেই কুশল কোঁৱৰইতৰ জীৱনলৈ পৰি
আহে। বয়স বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে ১৯
পৰিস্থিতিৰ প্ৰতিও সচেতন হৈ পৰে। ভা
স্বাধীনতা আন্দোলনে নৱৰূপ ললে ১
চনৰ অসহযোগ আন্দোলনৰ যোগে
ভাৰতৰ ছাত্ৰসকলে সংগঠিত ভাৱে গান্ধী
নেতৃত্বত ভাৰতৰ মুক্তি সংগ্ৰামত জঁপি
পৰে। ভাৰতৰ নগৰে-চহৰে; গাৱেঁ ভূ
বিয়পি পৰিল কেৱল অসহযোগৰ বা

মত এই আন্দোলনৰ গুৰি ধৰিলে কৰ্ম-
ৰ নবীনচন্দ্ৰ বৰদলৈ, চন্দ্ৰধৰ শৰ্ম্মা, দেশভক্ত
ণৰাম ফুকন, গোপীনাথ বৰদলৈ, বিষ্ণুৰাম
ধি; হেমবৰুৱা, অম্বিকাগিৰি ৰায় চৌধুৰী
দি যুৱনেতা সকলে। গোলাঘাটত এই
ন্দোলনৰ গুৰি ধৰিলে তাৰাপ্ৰসাদ বৰুৱা,
কৰ বৰুৱা, কমলা শৰ্ম্মা; কনক দাস,
ৱাল চেখ আদি যুৱকৰ্মীসকলে। সেই
য়ত ভাৰতৰ অগণন ডেকা ল'ৰাই স্কুল-
লজ এৰি ওলাই আহিল। ১৯২১ চনতে
ৱৰেও অন্য বহু কেইজন স্বাধীন চিতীয়া
ত্ৰৰ লগতে সৰস্বতী মাতৃক চিৰদিনলৈ
নায় জনাই টালি টোপোলা বান্ধি গাৱঁৰ
বা গাৱঁলৈ উভতি আহিল। কুশল কোঁৱৰৰ
স তেতিয়া মাত্ৰ সোতৰ বছৰ।
আৰম্ভ হ'ল কুশল কোঁৱৰৰ জীৱনৰ এক
ন অধ্যায়। ১৯২১ চনৰ ফাগুন মাহৰ
তাৰিখ বুধবাৰে কোঁৱৰৰ বিবাহ সম্পন্ন
ল মৰঙী কোঁৱৰ গাৱঁৰ সম্ভ্ৰান্ত ব্যক্তি
মানন্দ দুৱৰাৰ কন্যা প্ৰভাৱতীৰ লগত।
ংমাইৰ অঞ্চলৰ লোকসকলৰ সহযোগত মধ্য-
নত এবিঘা মাটি চাপ খাই মাৰি আম-
ঠাল আদি লাগনি গছ ৰোৱাই ৰাইজৰ সহ-
াগত পাতিলে এখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়।
১৯২৫ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল
ংমাই প্ৰাথমিক বিদ্যালয়। শিক্ষক কুশল
ৱৰ। কিন্তু দেউতাকৰ আৰ্থিক অৱস্থা দিনে
নে বেয়া'ৰ ফালে চাল লোৱাত অনিচ্ছাসত্ত্বেও
ৱৰে প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ অবৈতনিক শিক্ষকৰ
কৰি ত্যাগ কৰিবলগীয়া হয়। ১৯২৭ চনৰ
ন মাহৰ পৰাই কুশল হৈ পৰিল বালিজান
গিচাৰ চাহ কৰ্মচাৰী। প্ৰথম অৱস্থাত কল

ঘৰৰ দায়িত্বত আছিল যদিও কিছুদিনৰ পিছৰ পৰা কেৰাণী হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰে।

১৯২৭ চনৰ পৰা ১৯৩৬ চনৰ জুন মাহলৈকে কুশলে বালিজান বাগিচাত কেৰাণী চাকৰি কৰে। বাগিচাৰ চাকৰিৰ এই ন বছৰ কাল কুশলৰ জীৱনৰ অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ অধ্যায়। পিতৃ-মাতৃক সন্তুষ্ট কৰিবৰ বাবে চাকৰি কৰিবলগীয়া হৈছিল যদিও দেশৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰতি কুশলৰ প্ৰাণ সদাজাগ্ৰত হৈ আছিল।

১৯৩৪ চন। কোঁৱৰৰ জীৱনৰ গতি পৰিৱৰ্তনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অধ্যায়। বাগানৰ লোভনীয় চাকৰিয়ে কোঁৱৰক আৰু বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰিলে। সলনি হ'ল কোঁৱৰৰ জীৱনৰ গতি। সেই বছৰৰে পহিলা বহাগ অৰ্থাৎ মান্নত বিহুৰ দিনা গোলাঘাটলৈ মহাত্মাৰ আগমন। অসমত মহাত্মাৰ তৃতীয় ভ্ৰমন। ইয়াৰ আগতে কোঁৱৰে গান্ধীজীক দেখিছিল দূৰৰ পৰা। কিন্তু এইবাৰ গান্ধীজী থিয় দিলেহি গোলাঘাটত নিজৰ পদূলি মুখতে। গোলাঘাট বাসীয়ে গান্ধীজীৰ দৰ্শনৰ বাবে উদগ্ৰীৱ হৈ পৰিল। পূৰ্ণ উদ্যমেৰে যো-জা চলিল বিভিন্ন অনুষ্ঠানে সম্প্ৰদায়ে হৰিজন কল্যাণৰ অৰ্থে গান্ধিজীক দিবলৈ ধন সংগ্ৰহ কৰিলে। কুশল কোঁৱৰেও চাকৰিৰ ব্যস্ততাৰ মাজতেই নিজৰ বৰঙণি আগবঢ়ালে। পৰৱৰ্ত্তীকেপৰা সন্ধ্যালৈকে গান্ধীজীৰ কাষত থকা সময়খিনিয়ে কুশলৰ মনত বহুদালে গভীৰ প্ৰভাৱ। সেয়েহে বিদায়ৰ আগতে গান্ধীজীৰ চৰণ চুই আশীৰ্বাদ বিচাৰিছিল। প্ৰকৃততে গান্ধীজীৰ সান্নিধ্যই বহুৱা গভীৰ সঁচেই কোঁৱৰৰ জীৱনলৈ আনিলে এক বিৰাট পৰিৱৰ্তন। তেতিয়াৰে পৰাই কোঁৱৰ

হৈ পৰিল অহিংসা ব্ৰতত ব্ৰতী, নিৰামিষী, গীতাধ্যায়ী, স্বাৱলম্বী আৰু স্বদেশী বস্তু গ্ৰহণ-কাৰী দেশমাতৃকাৰ এজন সেৱক।

১৯৩৬ চনৰ জুন মাহৰ ১৯ তাৰিখে বাগি-চাৰ চাকৰি এৰি কোঁৱৰ ওলাই আহিল। নামি পৰিল স্বাধীনতা সংগ্ৰামত সক্ৰিয়ভাৱে। হৈ পৰিল গান্ধীজীৰ পথ অনুসৰণকাৰী এজন সৈনিক।

১৯৪২ চনৰ ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনে অস-মতো গা কৰি উঠে। অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত নিৰস্ত্ৰ সত্যাগ্ৰহী আবাল বৃদ্ধ বনিতাৰ ওপৰত পুলিচ মিলিটেৰীৰ পাশৱিক অত্যাচাৰৰ কাহিনী বিয়পি পৰে। পুলিচ মিলিটেৰীৰ দমন কাৰ্য্যই সংগ্ৰামী জনতাক জগাইহে তুলিলে। জয়প্ৰকাশ নাৰায়ণ, অৰুনা আছফ আলীৰ দৰে অসমতো কপকোঁৱৰ, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, লক্ষ্মী প্ৰসাদ গোস্বামী, শংকৰ বৰুৱা, মহেন্দ্ৰ হাজৰিকা আদিয়ে আত্মগোপন কৰি বিদ্ৰোহৰ জুই দুগুণে জ্বলালে।

দেশব্যাপী সংঘটিত স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ শেষ যুঁজখন সম্পূৰ্ণ অহিংসাৰেই আৰম্ভ হৈছিল যদিও শেহলৈ এই যুঁজনেতা সকলৰ অভাৱত আৰু চৰকাৰৰ অমানৱীয় দমননীতিৰ ফলত প্ৰকৃততে মৃত্যুবাহিনী গঠনকৰাৰ লগে লগেই সশস্ত্ৰ বিপ্লৱে স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাৱে গা কৰি উঠিল। চৰকাৰক বিপদত পেলাবলৈ দলং ভঙা, সৈন্য ছাউনি পোৰা, ৰেলপথ বিচ্ছিন্ন কৰা, টেলিগ্ৰাফ টেলি-ফোনৰ লাইন বিচ্ছিন্ন কৰা, আদি কামৰ আঁচনি কমে ঠায়ে ঠায়ে গঠিত হোৱা মৃত্যু বাহিনীয়ে। গান্ধীবাদী আদৰ্শৰ কোঁৱৰে মৃত্যু বাহিনীৰ বিপ্লৱীসকলৰ লগত মতান্তৰ হোৱাত আঁতৰি পৰিল।

ইতিমধ্যে ১০ অক্টোবৰৰ নিশা ইংৰাজ সৈ... পূৰ্ণ ৰেল গাড়ীখন সৰুপথাৰ ৰেলষ্টে... পৰা কিছুদূৰত তীব্ৰ গতিত আহি "গু... 'গুৰুম' শব্দ কৰি বাগৰি পৰিল। দুৰ্ঘট... প্ৰকৃততে কিমান সৈন্যৰ মৃত্যু হ'ল সেই ... জনা নাযায়। কিন্তু স্থানীয় আৰু প্ৰত... দৰ্শীৰমতে নিহত সৈন্যৰ সংখ্যা প্ৰায় এহেজ... ওচৰা-ওচৰি হ'ব।

ইতিমধ্যে সেই ৰাতিয়েই সৰু পথাৰ কং... কাৰ্য্যালয় পুলিচ মিলিটেৰীয়ে ঘেৰাও কৰে ... যাৱতীয় কাগজ-পত্ৰ জব্দ কৰে। কোনো ... বিছাৰ নোহোৱাকৈ মানুহৰ ওপৰত নিৰ্যাতন ... গ্ৰেপ্তাৰী কাৰ্য্য চলিল। মহকুমাৰ বিভিন্ন ঠ... পৰা মুক্তি যুঁজাৰুসকলক ৰেল দুৰ্ঘটনাত জ... বুলি গোলাঘাট জেলত ভৰাই থলে।

ৰেল দুৰ্ঘটনাৰ পিছতেই কোঁৱৰক বহ... বন্ধু-বান্ধৱে আত্মগোপন কৰি থাকিবলৈ পৰা... দিছিল। আনকি পত্নী প্ৰভাৱতী কুঁৱৰী... সৰু পথাৰ এৰি দূৰলৈ যাবলৈ অনুৰোধ ক... ছিল; কিন্তু কোঁৱৰে নিজস্ব চিন্তা ধাৰাৰে ... কাম কৰিবলৈ প্ৰস্তুত নাছিল। বৰঞ্চ কোঁ... পত্নীক কৈছিল; মই স্বাধীনতা আন্দোল... বাবে সকলো ত্যাগ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত। ... দুৰ্ঘটনাত মোৰ সহযোগ নাই। গতিকে আ... আৰু ভগৱানৰ ওচৰত মই কেতিয়াও জগৰ... নহয়। মই মোৰ কৰ্তব্য কৰি যাম।

সেইদিনা ১৩ চেপ্তেম্বৰ। পুৱা নিয়... ভাৱে গীতা পাঠ কৰি, ঘৰৰ কাম বন ... কোঁৱৰ গোলাঘাট নগৰলৈ যাবৰ বাবে ... হ'ল। প্ৰভাৱতীয়ে সূতা কাটি বৈ দিয়া কা... ৰেৰে কোঁৱৰে নিজে চিলাই কৰা পাঞ্জ... কুৰ্তা আৰু বগা পাৰ্চীয়ান কোট, মূৰত গা...

...পী, ডিঙিত সেউজীয়া পাৰিৰ চাদৰ। বৃদ্ধা ...কক সেৱা জনাই, প্ৰভাৱতীক দিহা পৰামৰ্শ ...দি ওলাই আহিল বন্ধু শইকীয়াৰে সৈতে। ...দুকো শইকীয়াৰে সৈতে খোজ কাঢ়ি দহবজাত ...ৰলগাড়ী ধৰিবলৈ ওলাই আহি ২নং গন্ধকবৈ ...ৰ পাওঁতেই পুলিচেৰে সৈতে মুখা-মুখি হ'ল। ...লগত বৃটিছৰ সেৱক গাওঁবুঢ়া। গাওঁবুঢ়াই চিনাকী কৰি দিলে। ভাৰপ্ৰাপ্ত পুলিচ বিষয়াই কলে, "আমি আপোনা লোকৰ ঘৰলৈ আহিছিলোঁ। আপোনালোকক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছে। গ্ৰেপ্তাৰৰ খবৰ বিয়পি পৰাৰ লগে লগে আলিৰ দুয়ো কাষে মানুহৰ বিৰ্ দি বাট পাবলৈ নোহোৱা অৱস্থা।

পাঁচ নৱেম্বৰ বুধবাৰে বিয়লি তিনিবজাত যোৰহাট কাৰাগাৰৰ লোহাৰ বৃহৎ গেটখন খোলে। সোমাই আহিল সৰু পথাৰ ৰেল দুৰ্ঘটনাত অভিযুক্ত বিচাৰধীন বন্দীসকল। দল-পতি কুশল কোঁৱৰ।

সৰুপথাৰ ৰেল দুৰ্ঘটনাৰ বিচাৰ আৰম্ভ গোলাঘাট লোকেল ব'ড কাৰ্য্যালয়ত ১৯৪৩ চনৰ এবাৰ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা। নিমাত নিতাল বিচাৰ কক্ষত বিচাৰক মিঃ হামফ্ৰে চাহাবে সৰু পথাৰ ৰেল দুৰ্ঘটনাৰ ৰায়দান ঘোষনা কৰে।

১ম দফাত তিলক বৰা, বংশীধৰ কোঁৱৰ, জয়নাথ শইকীয়া মীনাই চুৰীয়া, মদন কোঁৱৰ, ডিম্বেশ্বৰ শইকীয়া আৰু বন্দী।

২য় দফাত ইন্দ্ৰেশ্বৰ ফুকন, নগেন চুতীয়াৰ দহ বছৰ সশ্ৰম কাৰাদণ্ড।

৩য় দফাত কুশল কোঁৱৰ, ধৰ্মকান্ত ডেকা, ঘনশ্যাম শইকীয়, কনকেশ্বৰ কোঁৱৰৰ ফাঁচিৰ হুকুম। বাকী সকলক প্ৰমানৰ অভাৱত খালাচ।

বিচাৰৰ ৰায় শুনাৰ লগে লগেই পুলিচ মিলিটেৰীয়ে দণ্ডিত বন্দীসকলক অনুসৰণ কৰিলে। যদিও অন্যান্য ৰাজবন্দীসকলে আগৰ দৰে সঘনে লগপোৱাৰ সুযোগ নাপাইছিল; তথাপি প্ৰতিদিনেই বিশেষকৈ পুৱা দুপৰীয়া আৰু সন্ধাৰ আগতে গোৱা বৰগীত আৰু ঘোষাৰ সুমধুৰ কণ্ঠস্বৰ সকলোৱে মুগ্ধ হৈ শুনে।

অৱশেষত আত্মীয় স্বজন আৰু বন্দীসকলৰ উৎকণ্ঠাৰ অন্ত পৰিল। অসমৰ ৰাজ্যপালে কুশল কোঁৱৰৰ বাদে বাকী তিনিজনৰ ফাঁচিৰ হুকুম বাতিল কৰে আৰু তেওঁলোকক দহবছৰীয়া সশ্ৰম কাৰাদণ্ড বিহে। ভায়েক কনকেশ্বৰ কোঁৱৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু কোঁৱৰৰ চকু মুখত অকনো আবেগ অধীৰ উৎকণ্ঠা নাই; বৰঞ্চ মধুৰ গম্ভীৰ হাঁহিৰে কলে "ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা হৈছে"। তোমালোকে বহু কৰিব লাগিব দেশৰ কাম, দেশৰ স্বাধীনতাৰ কাম। মোৰ বাবে দুখ নকৰিবা।

চৰকাৰৰ ঘৰৰ পৰা কোঁৱৰৰ পত্নী প্ৰভাৱতী কুঁৱৰীলৈ খবৰ আহিল ইচ্ছা কৰিলে ১৩জুন তাৰিখৰ আগতে কোঁৱৰক সাক্ষাৎ কৰিব পাৰে। ১২ জুন তাৰিখে প্ৰভাৱতী কুঁৱৰী ল'ৰা দুটা আৰু দেওৰেক পূৰ্ণৰে সৈতে অসম বেংগল যাত্ৰীবাহী ৰেলেৰে আহি যোৰহাট পালেহি বিয়লি এক বজাত। ইতিমধ্যে কোঁৱৰক দেখা কৰাৰ সকলো ব্যৱস্থা হ'ল। আগবাতি টোপনি খতি কৰি কত হেপাহেৰে কৰি অনা পিঠা পিনাৰ টোপোলাটো জেল কৰ্তৃপক্ষই কোঁৱৰক দিবলৈ অনুমতি নিদিলে। প্ৰভাৱতীৰ কাকুতি মিনতি অথলে গ'ল।

দেড় বজাত সহকাৰী জেইলাৰ আব্দুল কৰিম গানিৰ লগত জেলৰ ভিতৰ দুৱাৰ পাৰ হৈ কুশল কোঁৱৰ থকা নিজান কোঠালৈ আগবাঢ়ি গ'ল প্ৰভাৱতী কুঁৱৰী; ন বছৰীয়া খগেন,

ছবছৰীয়া নগেন আৰু সৰু ভায়েক পূৰ্ণ কোঁৱৰ।

ইতিমধ্যে জেলৰ বন্দীসকলৰ মাজত চাঞ্চল্য। কোঁৱৰৰ পত্নী পুত্ৰ অহাৰ কথা প্ৰচাৰ হ'ল ক্ষন্তেকতে। সকলোৰে সেই হৃদয়বিদাৰক দৃশ্য চাবলৈ উদগ্ৰীৱ হৈ পৰিল। কিন্তু বেৰদি ৰখা সৰু সৰু ফুটা থকা জালনাৰে যি সকলে পাৰে অতি উদ্‌গ্ৰীৱ হৈ জুমি চালে সেই দৃশ্য যি দৃশ্য ইতিহাস হ'ল।

প্ৰভা! মই ভাৰতৰ কোটি কোটি মানুহৰ মুক্তিৰ অৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিম। এইবাৰ অত্যান্ত গহীন স্বৰেৰে কোঁৱৰে কৈ গ'ল, "তোমাক মই কৈছিলো দেশখন স্বাধীন হবলৈ হ'লে এদল মানুহ মৰিবই, লাগিব। মই দেশৰ স্বাধীনতাৰ অৰ্থে প্ৰাণ দিম। দুখ নকৰিবা, বেজাৰ নকৰিবা। মই মৰিম; দেশ থাকিব! দেশ স্বাধীন হ'ব। তোমাক আৰু খগেন নগেনক দেশে চাব।

মোৰ সাধনা পূৰ্ণ হৈছে। মই মহাপুৰুষ মহাত্মাৰ চৰণ চুই দেশৰবাবে জীৱন দিয়াৰ যি পৱিত্ৰ কামনা কৰিছিলো ভগৱানে তাক পূৰ্ণ কৰিছে। যোৱাগৈ। সুখ দুখ সকলো ভগবানৰ দান বুলি গ্ৰহণ কৰিবা। তোমাৰ স্বামীয়ে দেশৰ কাৰণে জীৱন দিছে এই সান্ত-নাক লৈ জীয়াই থাকিবা।

কোঁৱৰৰ জীৱনৰ শেষ ৰাতি। ১৪ জুনৰ পুৱতি ৰাতি; অৰ্থাৎ ১৫ জুনৰ পুৱা। ৰাতি তিনিবাজি ত্ৰিশ মিনিট গৈছে। কোঁৱৰ তেতিয়া ঘোৰ নিদ্ৰাত মগ্ন। জেইলাৰে মাত লগা[…] কোঁৱৰ! কোঁৱৰ;;'

চকমক খাই সাৰ পালে কোঁৱৰে। অকণ[…] উৎকণ্ঠা নকৰি; অকনো বিচলিত নহৈ স্বাভাৱি[…] সুৰত সুধিলে কোঁৱৰে;"মোৰ সময় হ'ল নেকি"

"হয় কোঁৱৰ," জেইলাৰে ক'লে।

শেষবাৰৰ বাবে ভগৱানৰ চৰণত প্ৰাৰ্থনা জনা[…] গীতাখন শিৰত তুলি ললে আৰু সদায় প্ৰাৰ্থ[…] কৰি থোৱা ঠাইত গীতাখন ৰাখিলে। [...] পিছত প্ৰফুল্ল চিঙৰে ক'লে' "মই [...] জেইলাৰ বাবু।"

ফাঁচি মঞ্চৰ পাদদেশত বৈ সকলোকে ন[…] স্কাৰ জনালে। অবিচলিত খোজেৰে [...] উঠিল কোঁৱৰ।

সকলো প্ৰস্তুত। মুখত ক'লা কাপোৰৰ টু[…] আৰু ডিঙিত ফাঁচিৰ জৰী বিন্ধালে ঘাতকে[…]

শেষ আদেশৰ বাবে প্ৰস্তুত হ'ল ঘাত[…]

আদেশ হ'ল ওৱান-টু-থ্ৰি,

বগা ৰুমালৰ সংকেতৰ লগে লগে ঘটং শব্দটো[…] শেষ কৰি দিলে এগৰাকী একুৰী ওঠৰ বছৰী[…] মুক্তি যুঁজাৰু বৈষ্ণৱৰ দেহ।

জয় হ'ল এজন মহান দেশ প্ৰেমিক বৈ[…] ভক্তৰ। পৰাজিতা হ'ল ইংৰাজ জাতিৰ ন্যায়[…] স্বাধীনতা আন্দোলনৰ বীৰশ্বহীদ কুশল কোঁ[…] অকালতে দেশৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিলে[…] মৃত্যুৱে তেওঁৰ কপালত সানি দিলে অ[…] শ্বহীদৰ অক্ষয় তিলক।

(প্ৰবন্ধটি বিভিন্ন গ্ৰন্থৰ সহায়ত যুগুতোৱা হৈছে।)

লোক বিশ্বাসত গৰখীয়াৰ স্থান ॥

শ্ৰীউপেন গোস্বামী
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক।

[…] সাধাৰণ অৱস্থাত নিত্য নৈমিত্তিক ঘটনাবোৰ [আ]মাৰ দৃষ্টিগোচৰ নহয়। কিয়নো আমি দৃষ্টি [...] লাভ কৰিবৰে পৰা সিবোৰৰ লগত [...]ভ্যাসগতভাৱে সুপৰিচিত। এনেকুৱা কিছুমান [সু]পৰিচিত নিত্য নৈমিত্তিক ঘটনাৰ লগত একোটা [...]কোটা বৃহৎ সত্য সন্নিবিষ্ট হৈ থাকে। পৰম-[...]ৰাগত ভাৱে এই সত্যবোৰ যদিও আমি পালন [...]ৰি আহিছো অৰ্থাৎ ইবোৰৰ লগত খোজ [...]লাই আহিছো তথাপিও এনেবোৰ সত্যৰ [...]তা বিচাৰ কৰিব হোৱা নাই। আমাৰ [...]কলোৰে বিদিত যে গাঁৱলীয়া জীৱনৰ প্ৰধান [...]স্বল কৃষি। আনকি আমাৰ গাৱঁলীয়া কৃষকৰ [...]ষ্ঠিত স্বয়ং মহাদেৱো কৃষক হে। পুৰণি পদ্ধতিৰে [...]সমৰ খেতিয়ক সকলে খেতি বাতি কৰে; [...]খতিৰ প্ৰধান সম্বল হ'ল হালোৱা গৰু। [...]সমৰ গাৱঁলীয়া জীৱনৰ বিভিন্ন দিশত গৰুৱে [...]বশিষ্ট স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। সেয়েহে [...]কাৱা হয়:—

"যাৰ নাই গৰু
সি সবাতোকৈ সৰু।"

লোক সমাজত গৰু-মইক যেনেদৰে শ্ৰদ্ধা [...]ৰা হয়, তদ্ৰুপ গৰু ম'হ চৰোৱা গৰখীয়াইঁতেও [...]তীতৰ পৰাই শ্ৰদ্ধা লাভ কৰি আহিছে। [...]হ-পোন্ধৰজন গৰখীয়াই একেলগে গৰু চৰায়। [...]নইঁতৰ ভিতৰত একোজন মুৰব্বী থাকে, সেই-[...]নক "বৰ গৰখীয়া" বোলে। বৰগৰখীয়াইঁতৰ, ৰজা বুলিয়েই ক'ব পাৰি। কোঁচৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠাতা বিশ্বসিংহ প্ৰথমতে বৰ গৰখীয়াহে আছিল।

"সবে গোৰখীয়া মিলি কি অভিষেক।
বৰ গৰখীয়া নাথ দিগন্ত বিস্তৃক (বিশ্বসিংহ)।"

আনহাতে ৰজা নীতিপাল আৰু স্বৰ্গদেৱ বামুণী কোঁৱৰও প্ৰথম অৱস্থাত গৰখীয়া আছিল। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই শিশু কালত গৰখীয়া বৃত্তি অৱলম্বন কৰাৰ জৰিয়তে গাঁৱলীয়া শিশুৰ ভবিষ্যৎ জীৱনৰ প্ৰস্তুতি যে গৰখীয়া জীৱনৰ যোগেদি আৰম্ভ হয়, ইয়াৰ দ্বাৰা তাৰ আভাস পাব পাৰি।

লোকজীৱনত গৰখীয়াৰ স্থান বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। গৰখীয়াইঁতে ৰ'দ বতাহে বৰষুণে শীতে বসন্তই বছৰটোৰ সময়খিনি সমবায় গৰু চৰাইয়ে অতিবাহিত কৰে। তেনে অৱস্থাত ভোক পিয়াহ লাগিলে সিহঁতে ওচৰত থকা কল, কুঁহিয়াৰ, আম, নাৰিকল, বগৰী আদি চুৰ কৰি খায়। গৰখীয়াইঁতে এইদৰে ফল-মুল চুৰি কৰি খোৱা বাবে গৃহস্থই সিহঁতক কেতিয়াও গালী নাপাৰে। কিয়নো লোক বিশ্বাসমতে, গৰখীয়াক গালি পাৰিলে গৃহস্থৰ অমঙ্গল হয়। কেতিয়াবা যদি গৰখীয়াই গৃহস্থক কিবা খোৱা বস্তু খোজে, সেই বস্তুটো থকা সত্বেও গৰখীয়াক নাই বুলি কলে দৰাচলতে সেই বস্তুটো গৃহস্থৰ ঘৰৰ পৰা নোহোৱা হয় বুলি বহুতৰে বিশ্বাস। গৰখীয়াই পানী খুজিলে কোনোবাই যদি পানী নাই বুলি কয় নাইবা নিদিয়ে তেনেহলে লোক বিশ্বাস মতে, সেই মানুহজন পৰৱৰ্ত্তী জীৱনত 'ফিউ চৰাই' হৈ পানী পানী বুলি চিঞৰী ফুৰিব লগা হয়। গৰখীয়া-ইঁতে খাবলৈ কিবা বস্তু খুজিলে দ্বিধাহীনভাৱে

সেই বস্তুটো দিয়াৰ ৰীতি পুৰণি কালৰে পৰা চলি আহিছে। ইয়াৰ আভাস আমি "বিপ্ৰপতি আনয়নৰ পৰা পাব পাৰোঁ। গৰখীয়া কৃষ্ণৰ কথামতে লগৰ গৰখীয়া সকলে বিপ্ৰপত্নী সকলৰ খোৱাবস্তু খোজাত বিপ্ৰপত্নী সকলে খোজা বস্তু দি অশেষ পুণ্য লাভ কৰিছিল। গৰখীয়াই খোজা বস্তু কোনো সংকোচ নকৰাকৈ দিয়া ৰীতি অসমীয়া লোক সমাজত প্ৰাচীন কালৰে পৰা চলি অহাৰ আভাষ আমি "তেজীমলা" নামৰ সাধুটোতো পাওঁ। গৰখীয়াইঁতে তেজীমলাৰ মাহীমাকক জলকীয়া আৰু টেঙা খোজোতে মাহীমাকে গৰখীয়াইঁতক আনন্দমনেৰে নিবলৈ অনুমতি দিছিল।

কেতিয়াবা সূৰ্য্যৰ প্ৰখৰ তাপত গৰখীয়াইঁতে গৰু-ম'হ চৰাই ফুৰে। পথাৰত ছাঁ পাবলৈও নাই। তেনে অৱস্থাত গৰখীয়াইঁতে ছাঁৰ আৱশ্যক অনুভৱ কৰি নবাড নাইবা আন কিহবাত গৰখীয়া গাঁঠি দিয়ে। "গৰখীয়া গাঁঠি" দিয়াৰ লগে লগে সূৰ্য্যদেৱতাও গৰখীয়াইঁতক কিছু সময়ৰ বাবে মেঘেৰে ঢাকি ৰাখি ছাঁ দিয়ে। এই ছাঁকে 'গৰখীয়া ছাঁ (ওৰখীয়া ছাঁ) বোলে। লোক বিশ্বাসমতে, গৰখীয়া সকলক স্বৰ্গৰ দেৱতাসকলেও সহানুভূতি দেখুৱায়। বাৰিষা কালত ধুমুহা বৰষুণ হয়। সেই সময়ত ডাঙৰ ডাঙৰ গছ-বোৰত ইন্দ্ৰদেৱতাক ভেঙুচালি কৰি যখিনী-বিলাকে নাচি থাকে। আৰু তেতিয়া দেৱৰাজ ইন্দ্ৰই ক্ৰোধান্বিত হৈ যখিনীইঁতলৈ লক্ষ্য কৰি ব্ৰজ প্ৰহাৰ কৰে। সেইবাবে বতাহ বৰষুণ হৈ থকা সময়ত ডাঙৰ ডাঙৰ গছৰ তলত আশ্ৰয় লোৱা অনুস্থচিত। কিন্তু বতাহ-বৰষুণৰ সময়ত যদি গৰখীয়াইঁতে তেনেকুৱা গছৰ তলত আশ্ৰয় লয়, তেনেহ'লে যখিনী নাচি থকা সত্বেও ইন্দ্ৰই ব্ৰজ প্ৰহাৰ নকৰে।

তিৰোতা আৰু গাভৰু সকলৰ মাজ
গৰখীয়াৰ স্থান উল্লেখনীয়। বৰ গৰখীয়াৰ ল
বিয়া হ'ব পৰাটো গাঁৱলীয়া গাভৰুৰ প
গৌৰৱৰ বিষয়। নৱবিবাহিতা কোৱৰীয়ে
বৰগৰখীয়া দেওবেকক ওপুতে পনয় সমভ
কৰে গৰ্ভৱতী তিৰোতাৰ কিসন্তান হ'ব
বিষয়ে হেনো গৰখীয়াইঁতে আগজাননী
পাৰে; বিৰিণাৰ পাত ফালি। দুজন গৰখী
বিৰিণাৰ পাত এটাৰ দুয়ো মূৰে ধৰি মা
মাজে ফালে। যদি সেই পাতটিৰ সোঁমাজে
ফালোতে আঁহ এডাল বৈ যায়, তেনেহ
ল'ৰা সন্তান হ'ব। যদি আঁহ নোহোৱ
পোনে পোনে বিৰিণাৰ পাতটো ফালে তেনে
ছোৱালী সন্তান হ'ব। গৰখীয়া সকলে কেতি
কেতিয়াবা ডেকা গাভৰুৰ প্ৰেমৰ যো
স্থাপন কৰাতো অংশ লয়। লিখিব পঢ়িব ন
গাঁৱলীয়া গাভৰুইঁতে মুৰিওৱা তামে
মাজত লং দি প্ৰেমৰ মধুৰ পৰ
সিক্ত কৰি অধঃ প্ৰস্ফুটিত পীৰি
সন্দেহ স্বৰূপে গৰখীয়াৰ হ.ত.ত প্ৰেমস্প
দি পঠিয়ায়। সেইদৰে প্ৰেমাস্পদেও বুকুৰ
খেদাই পাৰি অনা কপৌফুল, প্ৰেমৰ প্ৰ
স্বৰূপে গৰখীয়াৰ হাততে পেয়সীলৈ দি পঠিয়
গাৱঁলীয়া সমাজৰ নানা পৰ্ব অনু
আদিতো গৰখীয়াসকলক মান ভাগ দিয়া ব
প্ৰচলিত হৈ আহিছে। গৰখীয়াৰ অসন্তু
হেনো শুভ কৰ্মত বিঘিনিৰ সৃষ্টি কৰে।
কৰ্মত বিঘিনি নহবৰ বাবে গৰখীয়াস
'গৰখীয়া ভাৰ" দিয়া হয়। বিয়াৰ দিনা
দৰা কন্যাৰ ঘৰলৈ যাওতে গৰখীয়াই
হেঙাৰ ধৰে। হেঙাৰ ধৰা গৰখীয়াক
কৰিবই লাগিব। ইয়াৰ আভাস আমি
লখীন্দাৰৰ বিয়াত দেখা পাওঁ। লক্ষী

বেউলাৰ ঘৰলৈ যাওঁতে গৰখীয়াইঁতে হেঙাৰ ধৰিছিল আৰু সেই গৰখীয়াইঁতক সন্তুষ্ট কৰিবৰ বাবে চন্দ্ৰধৰে গৰখীয়া ভাৰ দিবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণ হয় যে অসমীয়া গাৱঁলীয়া সমাজত শুভ কৰ্মৰ আগমুহুৰ্ত্তত "গৰখীয়া ভাৰ" দিয়াটো বাঞ্ছনীয়।

গাৱঁলীয়া লোক বিশ্বাস অনুসৰি গৰখীয়াক অৱজ্ঞা কৰিব নাপায়। গৰু-ম'হ চৰাই থাকোতে গৰখীয়াইঁতে আশীৰ্বাদ পূৰ্বক বাটৰুৱাক পা-পইচা খোজে। বাটৰুৱাই গৰখীয়াক মিছা কথা নকৈ লগত যি অলপ পইচা থাকে তাকেই দিয়ে। কোনো উদ্দেশ্য লৈ ক'ৰবালৈ যাত্ৰা কৰি বাটত, যদি গৰখীয়াইঁতক দুই এপইচা দান কৰিব পৰা যায় তেনেহলে বাটৰুৱাৰ সেই উদ্দেশ্য সাৰ্থক হয়। আমাৰ সমাজত সন্তানহীন তিৰোতাক বেয়া চকুৰে চোৱা দেখা যায়। মাহ পৰা হোৱাৰ আকুল হেঁপাহ সকলো তিৰোতাৰ ক্ষেত্ৰতেই দেখা যায়। দুৰ্ভাগ্যবশতঃ কোনো কোনো তিৰোতাৰ নিঃ সন্তান হৈয়ে থাকে। তেনে অৱস্থাত গৰখীয়াইঁতক মাতি আনি ভৰি হাত ধুৱাই, ভালদৰে খুৱাই, কাপোৰ আৰু লড়ু (এচাৰি) দান কৰিলে হেনো সন্তানহীনা তিৰোতা সন্তান সম্ভৱা হয়, লোক বিশ্বাস মতে। আকৌ কেতিয়াবা সময়মতে যদি ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আঠুকাঢ়িব নোৱাৰে, খোজ কাঢ়িব নোৱাৰে, কেঁচুৱা শুকায় খীনাই যায়, নিৰ্দিষ্ট সময়ত যদি মাত কথা নোলায়; গৰখীয়াৰ লেঠাত পৰা বুলি বিশ্বাস কৰাৰ ৰীতি লোক সমাজত দেখা যায় তেনে অৱস্থাত গৰখীয়াইঁতক মাতি আনি মাজ চোতালত বহুৱাই ভৰি হাত ধুৱাই, মাহ চাউল আৰু জা-জলপান খুৱালে হেঁনো এই দোষবোৰ দূৰ হয়।

গৰখীয়াৰ অভিশাপ মানুহৰ গাত লাগে বুলি লোক জীৱনে ভাবে। সেইবাবে গৰখীয়াইঁত যাতে অসন্তুষ্ট নহয় তাৰ বাবে গঞা লোকে সততে যত্নবান হোৱা দেখা যায়। ★

(ডঃ নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মাৰ "অসমীয়ালোক-সংস্কৃতিৰ আভাস" গ্ৰন্থৰ আলমলৈ লিখা)

প্ৰদূষণ আৰু আমাৰ ভৱিষ্যত

10

শ্ৰীদিপালী চহৰীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বাৰ্ষিক

বৰ্ত্তমান বিশ্বৰ বিভিন্ন সমস্যা ৰাজিৰ ভিতৰত এক বিশেষ সমস্যাই আমাক চাৰিওফালৰ পৰা আবৰি ধৰিছে। ই হৈছে মানৱ সৃষ্ট পৰিবেশ প্ৰদূষণ। জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ ফলত পৃথিৱীৰ বনভূমি অঞ্চল অতি দ্ৰুতগতিত হ্ৰাস পাব ধৰিছে। প্ৰকৃতিৰ ওপৰত মানুহে কৰা বিভিন্ন অত্যাচাৰৰ ফলত প্ৰকৃতিৰ বিশুদ্ধ ৰূপটো নষ্ট হবলৈ ধৰিছে আৰু ইয়াৰ ফলত প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্যহীনতাই দেখা দিছে। প্ৰকৃতিৰ এই বিশুদ্ধতাৰ ঠাইত দিনে দিনে বায়ু, পানী আৰু মাটিত যি অশুদ্ধতাই বিৰাজ কৰিছে, যাৰ ফলত জীৱিত প্ৰাণীৰ ক্ষতি হৈছে সেয়াই সাধাৰণ অৰ্থত

প্ৰদূষণ। পৃথিৱীৰ সকলো বস্তু গছ, বন, জীৱ জন্তু, বায়ু, পানী, মাটি, আকাশ এই সকলো বিলাকৰ চৌদিশে থকা জলবায়ু সকলোৱেই প্ৰাকৃতিক পৰিবেশ বা পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ অন্তৰ্গত। ইয়াত পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল।

প্ৰবল জনসংখ্যা বৃদ্ধি, ব্যাপক উদ্যোগীকৰণ আৰু নতুন নতুন নগৰী কৰণে [Urbarization প্ৰকৃতিৰ স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়াবোৰত সুদূৰ প্ৰসাৰী প্ৰভাৱ পেলাইছে। ইয়াৰ লগে লগে মাটি, পানী, বায়ু, উদ্ভিদ, পশু-পক্ষী, অণুজীৱ আদিবোৰ অমূল্য প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ ওপৰত আজিৰ মানৱ সভ্যতা প্ৰতিষ্ঠিত এই সকলোবোৰ এক ভয়াবহ অৱস্থাৰ কবলত পৰিছে। এই অবৈজ্ঞানিক আৰু দাম্ভিক মানসিকতাৰ বশৱৰ্তী হৈ মানুহৰ নিজৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব, শক্তি আৰু আভিজাত্য প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ প্ৰকৃতিৰ বিভিন্ন প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰ ওপৰত চলোৱা নিৰ্বিচাৰ চিকাৰ আৰু অভিযানে প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰ প্ৰজাতি একেবাৰেই নিচিহ্ন আৰু বিলুপ্তি হোৱাৰ অন্যতম কাৰণ।

পৰিবেশ প্ৰদূষণৰ মূল কাৰণ হৈছে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি মানুহৰ উদাসীনতা আৰু ইয়াৰ লগত অনুকূলনতা ক্ৰমে হ্ৰাস পাই অহাটো। বৰ্তমান প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ জেচাই জীৱ-জগতলৈ নতুন বিপদৰ সংকেত বহন কৰি আনিছে। বৰ্তমান পৃথিৱীৰ জনসংখ্যা ৩.৫ বিলিয়ন, ই পিছৰ ৩০ বছৰত দুগুণ হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে। এই বৃহৎ জনসংখ্যাই পৃথিৱীত এটা সময়ত বাস কৰাৰ অনুপযোগী কৰি পেলাব আৰু পৰিস্থিতিৰ ভাৰসাম্য হীনতাই গ্ৰাস কৰি পেলাব। এই বোৰত খাদ্য, অক্সিজেন আৰু পানীৰ উপৰিও নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰা আৰ্থ সামাজিক সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে।

পৰিবেশ বিজ্ঞানী সকলে এই বুলি সাৱধা[ন] জনাইছে যে বৰ্তমান হাৰত যদি বায়ু, পা[নী] আৰু মাটি প্ৰদূষণ হৈয়ে থাকে তেন্তে পৃথিৱী[ৰ] জীৱৰ ধ্বংস অনিবাৰ্য্য আৰু মানুহে নি[জে] দীঘলীয়া ধ্বংসৰ পথত আগবাঢ়িছে। প্ৰদূ[ষণে] জৰ্জৰিত ইতিমধ্যে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশ[ত] গুৰুতৰ জনস্বাস্থ্য সমস্যাই সৃষ্টি কৰিছে। প্ৰকৃ[তি] আৰু পৰিবেশৰ সু-ব্যৱস্থাপনাৰ লগত আ[মাৰ] সামাজিক পৰিবেশৰ অৱস্থাৰ অঙ্গাঙ্গী সম্[বন্ধ] আছে। বৰ্তমান সময়ত প্ৰকৃতি সংৰক্ষণ অ[...] পৰিবেশ সংৰক্ষণ সম্পৰ্কীয় চিন্তা চৰ্চা অত[্যন্ত] প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। বৰ্তমান ক্ষিপ্ৰহা[ৰে] নগৰ। মহানগৰবোৰ বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে যে[...] হাৰ অব্যাহত থাকিলে এই শতিকাৰ শেষৰ [...] নগৰীয়া পৰিবেশ সম্পূৰ্ণৰূপে বসবাসৰ অনু[পযোগী] যোগী হৈ পৰিব। পৃথিৱীৰ ভূ-দৃশ্যাব[লী] [Landseape] ক্ৰমান্বয়ে মহানগৰীয়া [...] বাজীয়ে [Cityseape [হ্ৰাস কৰি আহিব ধ[...]

এইখিনিতে কেইটামান প্ৰদূষণ উৎথ সম্প[...] কিছু কথা আলোচনা কৰা হ'ল।

(১) বায়ুঃ—বায়ু প্ৰদূষণৰ প্ৰধান উৎস [...] ঘাইকৈ ভাপ কলবোৰৰ পৰা ওলোৱা ধো[ঁৱা] ঘৰুৱা শিল্প আৰু উদ্যোগত ভাপ উৎপাদ[নৰ] বাবে ব্যৱহাৰ কৰা কয়লা আৰু তেলৰ দ[হন] যান-বাহনৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱা, কল কাৰখা[নাৰ] আবৰ্জনা, ব্যৱসায়িক আৰু সমূহীয়া [...] কাজত ব্যৱহাৰ কৰা কঠিন পদাৰ্থৰ আৱৰ্জ[না] নানা ধৰণৰ দ্ৰব্য, ঔষধপাতি, কৃষি কা[ৰ্যত] ব্যৱহৃত ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ দহন, কলকাৰখা[না] আৰু ঘৰুৱা ৰন্ধা-বঢ়া কৰা জুইৰ ধোঁৱাই ছা[ই] ক্ষাৰ, নাইট্ৰজেন, অক্সাইড আৰু ছাই [ক] কাৰ্বন জাতীয় পদাৰ্থ]ৰ সৃষ্টি কৰে অ[...]

[...]তে বায়ুমণ্ডলৰ উষ্ণতাৰ তাৰতম্য ঘটায়। বহুতো মহানগৰত যান-বাহনৰ পৰাই বিশেষ বায়ু প্ৰদূষিত হয়। এই বিলাকত বেলিৰ [...]ৰ ৰ'দে যান-বাহনৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱাৰ [...]ত এক জটিল আলোকে ৰাসায়নিক প্ৰতি[ক্ৰি]য়া ঘটায় আৰু ইয়াৰ ফলত চকু আৰু [...]কৰ অস্বস্তিকৰ পোৰণি হয়। শস্য পথাৰতো [...]াৰ বিৰূপ প্ৰতিক্ৰিয়া হয় আৰু খাদ্য উৎ[পা]দনত ব্যাঘাত জন্মে। বোম্বাই, কলিকতা, [...]ীৰ দৰে জনবহুল মহানগৰবোৰত ইতিমধ্যে [...]দূষণৰ প্ৰভাৱ বাৰুকৈয়ে পৰিলক্ষিত হৈছে। উল্লেখযোগ্য যে ৰাচিংটনৰ ৱৰ্ল্ড ৱাটছ [...]ষ্টিটিউটে ভাৰতৰ চহৰ সমূহৰ (কলিকতা, [দি]ল্লী, বোম্বাই) বায়ু প্ৰদূষণৰ ওপৰত গৱেষণা [...] অনুৰূপ প্ৰকাশ কৰিছে যে মহানগৰীত কাৰ্বন মনো-[অ]ক্সাইড, ছালফাৰ ডাই অক্সাইড, হাইড্ৰ-কাৰ্বন, [...] দু'জ'ন গেছ ইমান বেছি হৈছে যাৰ ফলত [ম]হানগৰীত বাস কৰা মানুহে চিগাৰেট নাখালেও [...]ওঁলোকে দৈনিক বাৰটা চিগাৰেট খোৱাৰ [সম]মান ক্ষতি হয়। এই প্ৰদূষণৰ বাবে চহৰৰ [মা]নুহৰ হাঁওফাওৰ অসুখ, পেটৰ অসুখ, ছালৰ অসুখ, এলাৰ্জি জনিত অসুখ আদিৰ বৃদ্ধি [...]হছে।

ধাতু গলোৱা আৰু পৰিশোধন কৰা কাৰ্য্যই [...]তাহত প্ৰচুৰ পৰিমানে কেডমিয়াম আৰু [আ]ৰ্চেনিক এৰি দিয়ে যাৰ ফলত সেই শিল্পা-[ঞ্চ]ল সমূহত স্বাস্থ্য সংকটে দেখা দিছে। কয়লা [খ]নি, চিমেণ্ট কাৰখানা, ৰাসায়নিক উদ্যোগ [স]মূহেও বায়ু প্ৰদূষিত কৰি জনস্বাস্থ্য হানি [...]ৰে। শিল্প উদ্যোগবোৰৰ পৰা ওলোৱা বিকৃত [গ]ন্ধ আৰু বেয়া গোন্ধেও মানুহৰ স্নায়ুৰ বিকাৰ [...]টাই ভয়াবহ পৰিণতি আনে।

কৃষি-উদ্যোগৰ উন্নতি বিচাৰে মানুহক উচ্চ জীৱন ধাৰণৰ মানদণ্ড দিলে, তেনেকৈয়ে ভাবিব নোৱাৰাকৈ ই মানুহৰ প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাইছে। উদ্যোগে বৰ ক্ষীপ্ৰ গতিৰে ১০০ নিযুত টনতকৈ বেছি প্ৰদূষণ ঘটাইছে, যেনে—আলাক্ৰু, অপকাৰী ধোঁৱা, ভাপ ৰাসায়নিক পদাৰ্থ প্ৰতি বছৰে বায়ুত মিহলি হয় আৰু কেইবা নিযুত টন ৰাসায়নিক দ্ৰব্য নদী, হ্ৰদ, সাগৰবোৰলৈ প্ৰবাহিত হয়। যোৱা ৭০ বছৰত ১.২৫ নিযুত টন ধাতু, ১.৪ টন আৰ্চে-নিক ৬০০,০০০ টন এন্টিমনি, ১ নিযুত টন কোবাল্ট আৰু প্ৰায় ৮০০'০০০ টন নিকেল বায়ু মণ্ডলত জমা হয়। এইবোৰ প্ৰাণী জগতৰ বাবে অতি মাৰাত্মক পদাৰ্থ। প্ৰায় এশ বছৰ জুৰি কয়লা আৰু অন্যান্য পদাৰ্থ দহনৰ ফলত ২৪০০০ নিযুত টন অক্সিজেন নষ্ট হৈছে আৰু প্ৰায় ৩৬০০,০০০ নিযুত টন CO_2 (কাৰ্বন ডাই-অক্সাইড) বায়ু মণ্ডলত এৰি দিয়া হৈছে। ফলত বায়ু মণ্ডলত অক্সিজেনৰ পৰিমাণ হ্ৰা[স] হৈছে।

(২) পানীঃ— বৰ্তমান অৱস্থাত প্ৰকৃতি[ৰ] বিশুদ্ধ পানী পোৱাটো প্ৰায় অসম্ভৱ হৈ পৰিছে[।] এখন নদী উৎসৰ পৰা বিভিন্ন ধৰণে প্ৰদূষি[ত] হোৱাৰ ফলত ই খোৱা বা ব্যৱহাৰৰ উপযো[গী] হৈ নাথাকে। অতিমাত্ৰা পেলনীয়া বস্তু প্ৰ[...] কৰা নদী এখনৰ পানীয়ে মানুহৰ শাৰীৰি[ক] মানসিক আৰু সামাজিক ভাৱে অপকাৰ কৰি[ব] পাৰে। পৃথিৱীৰ বেছিভাগ সংক্ৰামক ৰো[গ] পানীয়ে বিয়পায়। সীহ পানী প্ৰদূষণৰ এ[ক] প্ৰধান পদাৰ্থ। কোমল পানীয়ে যথেষ্ট পৰিমা[ণে] সীহ দ্ৰবীভূত কৰি বিষক্ৰীয়াৰ সৃষ্টি কৰে[।] শিল্প উদ্যোগবোৰৰ পৰা নিৰ্গত হোৱা কেডমি[য়াম ...]

আৰু পাৰাৰ দৰে বিষাক্ত পদাৰ্থ'ই পানী প্ৰদূষিত কৰে। নদীবোৰত প্ৰচুৰ পৰিমাণে বিষাক্ত বস্তু পেলোৱাৰ ফলত অতি সোনকালে ভয়ংকৰ ভাৱে পানী প্ৰদূষিত হয়। (গুৱাহাটীৰ ভৰলুত) পানী পৰিশোধন কৰাৰ প্ৰচেষ্টাৰ পাছতো পৰীক্ষা কৰি দেখা যায় যে ক্লৰিণ বা অ'জ'নে পানী দুষিত কৰা বিজাণু সমূহ ধ্বংস কৰিব পৰা নাই।

(৩) মাটিঃ—এই ক্ষেত্ৰত প্ৰধানকৈ নগৰ চহৰৰ আৱৰ্জনা, কল-কাৰখানাৰ পৰা ওলোৱা পেল-নীয়া দ্ৰব্য, অনুপযোগিকৈ কৰা খেতিৰ ফলত মাটিৰ অপব্যৱহাৰ, হাবি, বননি বিধ্বংস আৰু মাটিখনন আদিক সামৰি লব পাৰি। ঘৰুৱা জাবৰ-জোঁথৰবোৰ মাটিত দমাই থোৱা হয়। এইবোৰ গেলি-পচি যায়, পুৰি পেলোৱা হয় অথবা নদী, সাগৰ আদিত পেলাই দিয়া হয়। প্ৰত্যেকটো পদ্ধতিৰেই এক অস্বাস্থ্যকৰ পৰিবেশ সৃষ্টি কৰে। পোৰা জাবৰ-জোঁথৰে বায়ু দুষিত কৰে, পোক পৰুৱাৰ জন্ম হয়, থোৱা পানী দুষিত কৰে।

ৰাসায়নিক প্ৰদূষণে মাটিৰ প্ৰাকৃতিক গুণ নষ্ট কৰে। বিভিন্ন কৃত্ৰিম সাৰ প্ৰয়োগে মাটিৰ উৎপাদন ক্ষমতা সাময়িক ভাৱে বঢ়ালেও ইয়াৰ বহুতো জৈৱিক উপাদান নষ্ট কৰে। খেতি পথাৰত প্ৰয়োগ কৰা কীটনাশক দ্ৰব্য, ধোঁৱা বা স্প্ৰে আদিয়ে কেতিয়াবা মাটি আৰু পানী উভয়কে বেয়াকৈ প্ৰদূষিত কৰে।

মাটিত নানা ধৰণৰ পোক-পৰুৱা, কেচু আদি জীৱই বাস কৰে। ৰাসায়নিক সাৰ আৰু দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ কৰাৰ ফলত এই জীৱবোৰ ধ্বংস হয়। খেতিৰ মাটিৰ বাহিৰেও পানী খেতিত ঔষধ ব্যৱহাৰ কৰাৰ ফলত নানা পতঙ্গ, জীৱ মৰি প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্যতা কৰিছে। ভূপাল গেছ দুৰ্ঘটনাত কীটন দৰবৰ বিস্ফোৰণ ঘটাত বহুতো মানুহৰ দৃষ্টি নষ্ট হয়।

(৪) আন এবিধ প্ৰদূষণ হ'ল শব্দ প্ৰদূ শব্দ প্ৰদূষণেও যথেষ্ট পৰিমাণে মানসিক শাৰীৰিক অনিষ্ট কৰে। কেতিয়াবা অতি শব্দ প্ৰদূষণে মানুহৰ কাণৰ পৰ্দাও ফটাব পা এই শব্দ প্ৰদূষণে মানুহৰ মূৰৰ বিষ, ভ লগা, মূৰ ঘূৰণি, উচ্চ ৰক্তচাপ আৰু হৃদ অ-স্বাভাৱিক গতি ইত্যাদিৰ কাৰণ হব পা ভাৰতবৰ্ষত শব্দ প্ৰদূষণৰ মূল কাৰণবোৰ বৰ্দ্ধিত জনসংখ্যা, বাটপথ বৃদ্ধি, ৰেল আকাশীযানৰ চলাচল বৃদ্ধি, নিৰ্মাণ কাৰ্য্য, কাৰখানা আৰু বিভিন্ন ধৰণে ব্যৱহাৰ লাউড স্পীকাৰ সমূহ। শব্দ জুখিবলৈ 'ডেছি নামৰ এবিধ একক ব্যৱহাৰ কৰা হয়। মানুহ এজনক মানসিকভাৱে ৰোগগ্ৰস্ত কৰি ১৮০ ডেছিবেলেই যথেষ্ট। বিশ্বৰ অতি হুলস্থূল নগৰবোৰৰ ভিতৰত দিল্লী আৰু বোম্বাই অন্যত

ৰাসায়নিকেই হওঁক বা জৈৱিকেই হ অথবা ভৌতিকেই হওঁক, পৰিবেশ প্ৰদূষণৰ অ আৰু নিয়ন্ত্ৰণৰ বিহিত ব্যৱস্থাৰ বাবে আঁচ বিকাশ আৰু প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৱে সচে হোৱা উচিত।

—()—

অসমীয়া সাহিত্যলৈ বেজবৰুৱা দেৱৰ অৱদান

শ্ৰীতপন চন্দ্ৰ নাথ
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

SIPAJHAR COLLEGE
Estd. -1971
Date.........
P.O.-SIPAJHAR : DARRANG

"অ' মোৰ আপোনাৰ দেশ,
অ' মোৰ চিকুণি দেশ,
এনেখন শুৱলা,
এনেখন সুফলা,
এনেখন মৰমৰ দেশ,
.... "

যি জনা মহানপুৰুষে অসমী আইক আপোন লি সাৱতি লৈ আজীৱন সাহিত্য সাধনাত তহে নিজস্ব প্ৰতিভা কুসুম বিকশিত কৰি তাৰ সৌৰভেৰে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যত সুন্দৰৰ অলৌকিক মহিমাৰ ছন্দময় পৰশ বুলাই মানৱ ন বিমোহিত কৰি সাহিত্য ৰসৰ মাধুৰ্য্যৰে মানুহৰ মনোৰাজ্যত অনন্ত প্ৰশান্তিৰ মধুৰিমা বাৱাই থৈ গ'ল; সেইজনা মহান পুৰুষেই হৈছে সাহিত্য সম্ৰাট উপাধিৰে বিভূষিত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱ।

১৮৬৮ চনৰ কাতি মাহৰ লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ নিশা চন্দ্ৰৰ জ্যোতিৰে জ্যোতিষ্মমান একশুভ মুহূৰ্তত 'ভূমিষ্ঠ নহৈ নৌকাস্থ হোৱা," ডাঙৰীয়া দীননাথ বেজবৰুৱাদেৱৰ সু-যোগ্য সন্তান। বেজবৰুৱা-দেৱে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যক জাকত জিলিকা অলংকাৰ পিন্ধাই লাস্যময়ী ৰূপ-মাধুৰ্য্যৰ অতু-লনীয় গৌৰৱ অসম বাসীলৈ, কঢ়িয়াই অনাৰ লগতে বি-এ পাচ কৰিও উৰিষ্যাৰ সম্বলপুৰৰ হাবিত কাঠৰ লগত যুঁজি অসমীয়া শিক্ষিত সমাজখনত এক আদৰ্শৰ বীজ সিচি থৈ গ'ল।

জোনাকীঃ বেজবৰুৱাদেৱৰ কলিকতীয়া জীৱনে তেওঁলৈ কঢ়িয়াই আনিলে সাহিত্য সাধনাৰ অফুৰন্ত শক্তি আৰু অনুপ্ৰেৰণা। হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী, চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আৰু বেজবৰুৱা দেৱে কলিকতাৰ পৰা 'জোনাকী' কাকতৰ জন্ম দি অসমীয়া জাতীয় চৈতন্য উদ্বোধনৰ চেষ্টা কৰিছিল। এওঁলোক তিনিওজনে 'জোনাকী'ৰ আৰম্ভণি প্ৰভাৱৰ উদ্দীপনালৈ স্বদেশলৈ উভতি আহি নিজ নিজ শক্তিৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্যৰ পুষ্টিসাধন কৰিবৰ বাবে অশেষ শ্ৰম

কৰি অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰি থৈ গ'ল। "জোনাকী"ৰ অন্তনিহিত আদৰ্শ একমাত্ৰ বেজবৰুৱাদেৱৰ ৰচনাতহে সু-স্পষ্টভাৱে ফুটি ওলাইছে। এই আদৰ্শৰ উজ্জ্বল পোহৰে তেখেতৰ জীৱনক যথেষ্ট পৰিমানে প্ৰভাৱান্বিত কৰিছে।

সাহিত্যিক জীৱন আৰম্ভ লঘু—অথচ মধুৰ হাস্যৰস ভৰাঁল 'লিটিকাই'ৰে সাহিত্যিক জীৱনৰ 'পাতনি' মেলি 'নোমল' 'পাচনি' 'কৃপাবৰবৰুৱাৰ কাকতৰ টোপোলা' আদিৰে অসমীয়া সমাজক হাস্যৰসৰ যোগান ধৰিবলৈ সক্ষম হোৱা বেজবৰুৱাদেৱে কৃপাবৰ-বৰুৱাৰ কাকতৰ টোপোলা-টো মেলি অসমীয়া জাতিক মৰমৰ বিদ্ৰূপ বাণীৰে থকা-সৰকা কৰি জাতীয় চেতনা জগাই তুলিবলৈও তেওঁ সক্ষম হৈছিল।

অসমীয়া সাহিত্যলৈ অৱদান লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা দেৱে অসমীয়া সাহিত্যলৈ অনবদ্য অৱদান আগবঢ়াই কেৱল ভাষা জননীকে জীৱনৰ সকলো শক্তি, সকলো প্ৰজ্ঞা, মনীষাৰে সেৱা কৰি যোড়শোপচাৰে মাতৃ পূজাৰ, বেদী উপচাই থৈ গৈছে। বেজবৰুৱাদেৱে সাহিত্যৰ কোনো বিভাগকেই স্পৰ্শ নকৰাকৈ থকা নাই। কবিতা, চুটিগল্প, প্ৰবন্ধ, উপন্যাস, নাটক আদি সকলো বিষয়তে কম বেছি পৰিমানে নিজ হাতৰ কোমল পৰশ বুলাই থৈ গৈছে।

কবিতা ঃ বেজবৰুৱা ডাঙৰীয়াই যদিও 'কদম কলি' কবিতা পুথিৰ পাতনিতে কবিতা হয় যদি হওক নহয় যদি নহওঁক বুলি নিজস্ব মতামত ব্যক্ত কৰিছে, তথাপিও এই কবিতা সমূহৰ প্ৰতিটো শব্দৰ জৰিয়তে সু-গভীৰ স্বদেশানুৰাগ, স্বদেশ প্ৰীতি আদি ভাব সু-স্পষ্টকৈ ফুটি ওলাইছে। তেখেতৰ সকলো ৰচনাৱলীতে স্বদেশানুৰাগৰ

বোল থকা দেখা যায়। সেয়েহে "কদম ক
সন্নিবিষ্ট কবিতা সমূহ অসমীয়া সাহিত্য জ
উজ্জ্বল প্ৰদীপ গজিৰ দৰে জ্যোতিষ্মানহৈ আ
'অসম সংগীত' 'বীণ বৰাগী' আদি কবিতা স
জৰিয়তে বেজবৰুৱাদেৱে নিজৰ স্বাধীন চিতীয়া
ভাব প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে জাতীয় গৌৰৱৰ
ফুটাই তুলিছে। আকৌ সেইদৰে 'ধনবৰৰ
'ৰতনীৰ বেজাৰ' আদি কবিতাৰ জৰি
বেজবৰুৱা দেৱৰ ৰোমাণ্টিক ভাব-ধাৰা
ওলাইছে। ইয়াৰ পৰাই বুজিব পাৰি যে
হিচাবে অসমীয়া সাহিত্যলৈ বেজবৰুৱা
অৱদান কোনো পধ্যেই কম নহয়।

উপন্যাস ঃ সৰ্ব্বোতোমুখী প্ৰতিভাৰ গৰ
বেজবৰুৱাদেৱৰ অসমীয়া সাহিত্য জগতত
ন্যাসিক হিচাপেও চিৰস্মৰণীয় নাম আ
তেখেতৰ একমাত্ৰ উপন্যাস !"পদুম কুৱঁ
জৰিয়তে হৰদত্ত আৰু বীৰদত্তৰ স্বদেশ প্ৰে
ৰেঙণি ফুটাই তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। অস
সাহিত্যৰ ভঁৰালৰ বাবে ইও এক অমূল্য সম্প

নাটক ঃ অসমীয়া সমাজক আনন্দ আৰু বি
সমানে বিলাই দি অসম বুৰঞ্জীৰ একোটি এ
গৌৰৱোজ্জ্বল, কাহিনীক কেন্দ্ৰকৰি "চক্ৰ
সিংহ" "জয়মতী কুৱঁৰী" "বেলিমাৰ" আ
ঐতিহাসিক নাটক ৰচনা কৰি নাট্যকাৰ
বৰুৱাদেৱে অসমীয়া সাহিত্য জগতলৈ এক উ
যোগ্য বৰঙণি আগবঢ়াই থৈ গৈছে।
চিত্ৰণৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁ সাৰ্থক বুলি
প্ৰমাণিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে, তে
'জয়মতী কুঁৱৰী' নাটকৰ আজলী নাচনী না
ছোৱালী ডালিমিৰ জৰিয়তে।

সাধুৰ পুথি ঃ বেজবৰুৱাদেৱৰ "সাধুকথাৰ" কু
"বুঢ়ী আইৰ সাধু" "কথা দেউতা আৰু না

'ৰা আদি মনোমোহা সাধুকথাৰ পুথি।
াহিত্যৰথী বেজবৰুৱাদেৱে সকলো ৰচনাতে
ৰ্থক কাহিনীকাৰ হিচাবে সৃষ্টিমূলক প্ৰতিভাৰ
ৰিয়তে পৰিচয় দি আহিছে। ৰসৰাজ বেজ-
ৰুৱাদেৱে "বুঢ়ী আইৰ সাধু" "ককা দেউতা
াৰু নাতি ল'ৰা অতি সাধাৰণ কথা এটিও
নভাঁজ অসমীয়া ঘৰুৱা শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি
পযুক্ত ঠাইত উপযুক্ত ভাবৰ বাহন স্বৰূপে
াষাৰ সাজ পিন্ধাই মনোমোহা ৰূপত সজাই
লিছিল। সেয়েহে ডঃ বাণীকান্ত কাকতিদেৱে
হিছিল,—' অসমত নিজক বাদ নিদিয়াকৈ সকলো
ৎসাহী--অসমীয়া লেখকক কৰ খোজে বেজবৰুৱাৰ
চনা পদ্ধতিৰ প্ৰতি সবিশেষ মন নিদিয়াকৈ
সমীয়া লিখিবলৈ যোৱাটো ভাষাৰ প্ৰতি—

টিগল্প ঃ বেজবৰুৱা দেৱৰ জন্মস্থান ভাৰতত
লাগে পাশ্চাত্য জগততো যি সময়ত চুটি
ল্পৰ এনাডিমা অৱস্থা তেতিয়াই বেজবৰুৱা
দেৱৰ প্ৰথম গল্পপুথি 'সুৰভি' য়ে জন্মলাভ কৰে।
সই ফালৰ পৰা বেজবৰুৱা দেৱক চুটি-
ল্পৰ জনক বুলি কোৱা হয়। অসমৰ শ্ৰেষ্ঠ
ল্পকাৰ সকলৰ ভিতৰত বেজবৰুৱাদেৱো অন্য-
ম। 'সুৰভি'ৰ জন্মৰ এবছৰ পিচত অৰ্থাৎ
৯১০ চনত "সাধুকথাৰ কুকি" আৰু ১৯১৩ চনত
জোনবিৰি" ক্ৰমে দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় গল্পপুথি
প্ৰকাশ হয়। ইয়াৰ পিচত বাঁহী আৰু আনঠাইত
চৰিত হৈ থকা গল্প কেইটামান সংগ্ৰহ কৰি
াহিত্যাচাৰ্য্য অতুল চন্দ্ৰ হাজৰীকাদেৱে কেহো-
লি' নামেৰে চতুৰ্থখন গল্পৰপুথি প্ৰকাশ কৰে।
কেহোকলি" নামটোৱেই নিশ্চয় বেজবৰুৱাদেৱৰ
কৃত মানুহজনৰ, পৰিচয় দিয়ে। বেজবৰুৱা-
দেৱৰ ৰচনাত এক স্বকীয় ধাৰা প্ৰতিষ্ঠিত হয়
াক নিৰ্ব্বিবাদে স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে এখন
হা সমাজৰ নিভাঁজ আৰু অকৃত্ৰিম আদৰ্শৰ

আধাৰত বেজবৰুৱাদেৱৰ ব্যক্তিসত্বাই ৰূপ লৈছে। এই দৃষ্টি ভংগীৰে বেজবৰুৱাদেৱ আছিল এগৰাকী স্পষ্টবাদী উগ্ৰসাহসী সমালোচক আৰু সুক্ষ্ম পৰ্য্যবেক্ষক। সেইদৰেই বেজবৰুৱাদেৱক কেন্দ্ৰকৰি এটি জ্যোতিষ্ক মণ্ডলীয়ে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ সৌৰমণ্ডল উদ্ভাসিত কৰিছিল আৰু সেই জ্যোতিত ধৰা পৰিছিল তথা কথিত, অসমৰ সমাজ জীৱন। এইখন সমাজকে কেন্দ্ৰকৰি কাহিনীকাৰ বেজবৰুৱা দেৱে বুকুৰ পোৰণিতে হওক বা হাতৰ খজুৱতি মাৰিবলৈয়ে হওক, একোটি সুন্দৰ কাহিনী ৰচনা কৰি উলিয়াইছিল আৰু 'ভদৰী' 'মুক্তি' 'লোভ' আদিত সুন্দৰকৈ ফুটাই তুলিছিল। গতিকে বেজবৰুৱা দেৱৰ অসমীয়া ভাষা সাহিত্যলৈ অতুলণীয় অৱদান থকাৰ লগতে গল্পকাৰ হিচাবে বৈ বৈ পৰা খ্যাতি আছে।

তত্বমূলক গ্ৰন্থ ঃ সাহিত্যৰথী বেজবৰুৱাদেৱৰ তত্বমূলক গ্ৰন্থ সমূহৰ ভিতৰত "শংকৰদেৱ" শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱ" "তত্বকথা" "কৃষ্ণকথা" আদি বৈষ্ণৱ আদৰ্শৰ সুন্দৰ সমালোচনাৰ পুথি। "মোৰ জীৱন সোঁৱৰণ" বেজবৰুৱা দেৱৰ জীৱনৰ হাঁহি কান্দোনো ভৰা এক মধুৰ আত্মজীৱনী পুথি।

ইয়াৰ উপৰিও পিতৃ দীননাথ বেজবৰুৱা দেৱৰ জীৱনক কেন্দ্ৰকৰি লিখা "ডাঙৰীয়া দীননাথ বেজবৰুৱা" নামৰ এখন গ্ৰন্থ উলিয়াই অসমীয়া সাহিত্য জগতত চিৰদিন জিলিকাই থৈ গ'ল। আনহাতে "কৃপাবৰ বৰুৱাৰ ওভতনি কৃপাবৰ বৰুৱাৰ ভাৱৰ বুৰবুৰণি, আদি উল্লেখযোগ্য প্ৰবন্ধপুথি সমূহ ৰচনা কৰি অসমীয়া সমাজক হাস্যৰসৰ যোগান ধৰিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ লগতে বিভিন্ন দিশৰ শিক্ষা দান কৰিছে।

বাঁহী ঃ বেজবৰুৱাদেৱৰ আলোচনী 'বাঁহী'য়ে

পঞ্চম স্বৰ তুমি অসমীয়া জাতিক সাহিত্যৰ ৰসেৰে বিমোহিত কৰিছিল; লগতে হাজাৰ হাজাৰ মানুহৰ মনত প্ৰেৰণা সঞ্চাৰিছিল। "কামত কৃতিত্ব লভিবৰ সংকেতে" ৰে, অসমীয়া জাতিৰ অন্তৰত কৰ্ম্ম প্ৰেৰণা জগাই তুলিছিল।

সাহিত্যৰ সব্যসাচী : জাতীয় গৌৰৱেৰে গৌৰৱান্বিত ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে তেওঁৰ সাহিত্যত নিৰাশাবাদী ভাব ধাৰাক ঠাই দিয়া নাছিল। তেওঁ আছিল আশাবাদী অসমৰ প্ৰতি তেওঁৰ ইমান গভীৰ শ্ৰদ্ধা ভক্তি আছিল যে তেওঁ অসমৰ গৌৰৱত কেনেবাকৈ বিদেশীয়ে ভুলে চুকেও হাত দিলে অসমীয়াৰ কানিয়া বিয়াগোম পখী'ৰ সাধু এৰি ঢাল তৰোৱাল লৈ ৰুদ্ৰমূৰ্ত্তি ধাৰণ কৰে। ইয়াৰ পৰাই বুজা যায় স্বদেশৰ প্ৰতি বেজবৰুৱাদেৱৰ কিমান মৰম, কিমান তেওঁ শ্ৰদ্ধাশীল। তেখেতে অসমৰ বীৰ বীৰাংগণাৰ জয় গান গাই কেতিয়াবা ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰকৰ ভূমিকাৰে, কেতিয়াবা হাঁহিৰে,—কেতিয়াবা আকৌ গালিৰে অসমীয়াৰ বুকুত প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰিছিল। অসমীয়া সাহিত্যৰ যিটো অংগ অসম্পূৰ্ণ বা পয়ালগা অৱস্থাত পৰি আছিল, তাক তেখেতে আলফুলকৈ তুলি আনি পুষ্টিৰ বাবে অহো পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। বেজবৰুৱা দেৱৰ সাধুকথা, হাস্যৰস টোপোলা ধৰ্ম্ম তত্বমূলক সাহিত্য, ভাব-মধুৰ দাৰ্শনিক তত্বমূলক সা[illegible] জীৱনী সমালোচনা পুথি, উপন্যাস, নাটক,কবি[illegible] চুটিগল্প, আনকি কৰ্ম্মজীৱন গঢ়ি তুলিব [illegible] সঙ্কেতমূলক সাহিত্য অসমীয়া সাহিত্য জগ[illegible] অতুলনীয় অৱদান। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শং[illegible] দেৱৰ পিছত একমাত্ৰ বেজবৰুৱা দেৱেহে অস[illegible] সাহিত্যৰ ভৰাঁল সুদৃঢ় ভেটিত গজগজীয়[illegible] প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সেয়েহে অ[illegible] এইজনা মহান ব্যক্তিক সাহিত্য সম্ৰাট, ৰসৰ[illegible] সাহিত্যৰথী আদি উপাধিৰে বিভূষিত [illegible] তেওঁলৈ সন্মান জাচিছোঁ। এইদৰে এজন মানু[illegible] বহুতো উপাধিৰে বাইজৰ পৰা সন্মান পোৱা এক সৌভাগ্যৰ কথা আৰু এনে লোক পৃথি[illegible] বিৰল।

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে ১৯৩৮ চনত স[illegible] ভাৰততে শোকৰ ছাঁ পেলাই ইহলীলা সম্ব[illegible] কৰে। প্ৰেৰণাৰ উৎস, নিৰ্ভীকতাৰ জীৱন্ত প্ৰতি[illegible] প্ৰগতিশীলতাৰ মূৰ্ত্তিমান চানেকী ৰস[illegible] বেজবৰুৱা দেৱৰ মহান আদৰ্শই যুগে [illegible] অসম তথা ভাৰতবাসীক প্ৰগতিৰ অনিৰ্ব্বাণ জ্যোতিৰ পথ প্ৰদৰ্শন কৰক। অসমীয়া সাহি[illegible] জগতৰ ভেটি সুদৃঢ় কৰিবলৈ আমাৰ [illegible] শক্তিৰ পুষ্প বৰ্ষণ কৰক; এয়ে আমাৰ ভগৱা[illegible] ওচৰত প্ৰাৰ্থনা। ★

> কৌশল অবিহনে তুমি একোকে শিকিব নোৱাৰা।
> —ডিজৰেলি।

॥ মঙ্গলদৈয়া উপভাষা ॥

শ্ৰীৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
অধ্যক্ষ

অসমৰ ভাষাতাত্বিক সকলে অসমীয়া ভাষাৰ বিচাৰ কৰি প্ৰধানতঃ উজনি আৰু নামনি অসমৰ দুটা উপভাষাৰ কথা স্বীকাৰ কৰি লৈছে আৰু উজনি অসমৰ উপভাষাই মান্য ভাষাৰ মৰ্য্যাদা লৈ অসমীয়া ভাষা হিচাবে দখল সাব্যস্ত কৰি আহিছে। আহোম যুগত উজনি অসম ভাষা সাহিত্য আৰু সভ্যতা সংস্কৃতিৰ কেন্দ্ৰস্থল হৈ পৰাহেতুকে ৰাজনৈতিক প্ৰাবল্যতা আৰু দখলাধিকাৰৰ দৰে উজনি অসমৰ মান্যভাষাইও স্বাভাৱিক ভাৱে সদৌ অসমতেই প্ৰসিদ্ধি লাভ কৰে। সময় বাগৰাৰ লগে লগেই স্থায়ী ভাৱে এই উপভাষাই খোপনি পুতিবলৈ সমৰ্থ হয়। নামনি অসমৰ উপভাষাত কামৰূপী উপভাষা আৰু গোৱালপৰীয়া উপভাষাৰ কথা উল্লেখেই ভাষা বিজ্ঞানত প্ৰাধান্য লাভ কৰে। কিন্তু প্ৰশ্ন হয় মঙ্গলদৈ তথা দৰঙ ভাষাতাত্বিক বিচাৰৰ ফালৰ পৰা কোন উপভাষাৰ অন্তৰ্গত হ'ল? ভাষা বিজ্ঞানৰ সামান্যতম্ আলোচনাৰে ইয়াক স্বকীয়া উপভাষা নকৈ স্থানীয় ভাষা বুলি কলেই জানো মঙ্গলদৈয়া উপভাষাক প্ৰাপ্য মৰ্য্যাদা দিয়া হব? গবেষণাত্মক দৃষ্টি ভঙ্গীৰে এই বিষয়টি বিচাৰ কৰা বৰ প্ৰয়োজন।

মঙ্গলদৈৰ উপভাষাৰ ৰূপ বিচাৰ কৰা প্ৰসঙ্গত দৰঙ্গী ৰজাই এসময়ত ৰাজ্য হিচাবে শাসন কৰা এই ঠাইখিনিৰ ভৌগলিক অৱস্থান চোৱা প্ৰণিধানযোগ্য। বৰ্ত্তমান মঙ্গলদৈ তথা দৰং জিলাৰ চাৰিসীমা খোৱতে : পূৱে পাচনৈ, পশ্চিমে বৰনৈ, উত্তৰে ভূটান আৰু দক্ষিণে বৰলুইত। পূৱ আৰু পশ্চিম দিশত বাহিৰে উত্তৰ আৰু দক্ষিণ দিশৰ কথা মনলৈ আনিলে দেখা যায় উত্তৰ দিশৰ লগত মঙ্গলদৈয়া মানুহৰ মিলা-মিছা তাহানীৰে পৰা তেনেই নগণ্য। দক্ষিণে মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ থকা বাবে নগাওঁ জিলাৰ সতে সম্বন্ধ একেবাৰে সীমিত পূব দিশলৈ লক্ষ্য ৰাখি কব পৰা যায় যদিও আজিৰ শোণিতপুৰ জিলা বহুবছৰ ধৰি মঙ্গলদৈৰ লগত এখন জিলা হিচাবে আছিল, উজনি অসমৰ মান্য ভাষাৰে প্ৰভাৱান্বিত এই ঠাইখনৰ লগত বিয়া বাৰুকে ধৰি অহৰহ মঙ্গলদৈৰ সম্বন্ধ আৰু যোগাযোগ থাকিলেও ভাষা দৃষ্টিৰ ফালৰ পৰা বিশেষ সম্বন্ধ তাহানীৰে পৰা স্থাপিত হোৱা নাই বুলি কব পৰা যায়। একমাত্ৰ পশ্চিমৰ নিকটস্থ কামৰূপ জিলাৰ লগতে মঙ্গলদৈৰ সম্বন্ধ ওচৰ চপা। ইয়াৰ কাৰণ প্ৰধানতঃ দুটা বুলি কব পৰা যায়। প্ৰথমতে এখন নৈৰ দুয়োপাৰৰ মানুহৰ মাজত থকা সামাজিক, আৰ্থিক, শৈক্ষিক আদি সম্বন্ধ স্থাপন আৰু দ্বিতীয়তে কামৰূপৰ পৰা আহি বৰ্ত্তমান স্থায়ীভাৱে বসবাস কৰা। এই ক্ষেত্ৰত মঙ্গলদৈৰ একেবাৰে পশ্চিম প্ৰান্তত থকা বোনমাঝা মৌজাৰ কামৰূপ জিলাৰ পূব্বাংশৰ কিছুলোক আৰু জিলাখনৰ উত্তৰাংশৰ টংলা, ওদালগুৰি আৰু কম সংখ্যক মঙ্গলদৈ চহৰত নলবাৰী আৰু বৰপেটাৰ পৰা প্ৰধানকৈ ব্যৱসায় সংক্ৰান্তত অহা লোক সকলৰ কথা উল্লেখ কৰিব পৰা যায়। এখেত সকল মঙ্গলদৈয়া ভাষা, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ লগত মিলি পৰিছে। প্ৰথম কাৰণটিৰ বাবেই দুয়োখন ঠাইৰ উপভাষাৰ ক্ষেত্ৰত এটা স্বাভাৱিক

সম্বন্ধ স্থাপিত হৈ আছে। কিন্তু এইটো অনস্বীকার্য্য যে মঙ্গলদৈত তাহানীৰে পৰা এটা স্বকীয়া উপভাষা জনগণৰ মুখে মুখে বাগৰি আহিছে।

মঙ্গলদৈ উপভাষাৰ ৰূপ মঙ্গলদৈয়া জনসাধাৰণৰ খাদ্যা-খাদা পোচাক পৰিচ্ছদ, গালি-গালাজ আৰু সাহিত্য ক'লা-সংস্কৃতিকে ধৰি জীৱন ধাৰণৰ সকলো দিশতেই জাজ্বল্যমান হৈ আছে। এই ৰূপ শব্দমূলক, ধ্বনিমূলক আৰু ৰূপতাত্বিক মূলক। বৈয়াকৰণীক দৃষ্টি কোনৰ পৰা বিচাৰ কৰিলেও বহুক্ষেত্ৰত মঙ্গলদৈয়া উপভাষাৰ স্বকীয়া ৰূপ পৰিলক্ষিত হয়।

অসমৰ একে ভৌগলিক সীমা জাতীয় আৰু সামাজিক আৱহাৱাৰ মাজত থকা মান্যভাষাকে আদি কৰি বিভিন্ন উপভাষাৰ মাজত কম বেছি পৰিমানে সাদৃশ্য থকা স্বাভাবিক। এই ক্ষেত্ৰত মঙ্গলদৈয়া উপভাষা কেতিয়াবা মান্য ভাষা আৰু কেতিয়াবা কামৰূপী উপভাষাৰ লগত মিল দেখা যায়। আমাৰ গুৰুদেৱ ডঃ গোলোক চন্দ্ৰ গোস্বামী দেৱে তেখেতৰ ভাষা বিজ্ঞানৰ যোগে এই সত্য উদাহৰণৰ দ্বাৰা প্ৰতিপন্ন কৰি দেখুৱাইছে। কিন্তু স্বকীয় বৈশিষ্টেৰে জপা-পুৱনি হৈ থকা মান্যভাষা কামৰূপী আৰু গোৱালপৰীয়া উপভাষাৰ দৰে মঙ্গলদৈয়া উপভাষাইও অসমৰ পণ্ডিত মণ্ডলীৰ সহানুভূতি পূৰ্ণ বিচাৰ পালে নিশ্চয় স্বকীয়া মৰ্য্যাদা লাভ কৰিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস।

ভাষাক্ষেত্ৰত আমাৰ বিষয়জ্ঞান নিচেই সামান্য হ'লেও ডঃ গোস্বামী দেৱৰ ভাষা বিজ্ঞানৰ আলমত সৰ্ব্বপ্ৰথমে কেইটিমান বিষয় আলোচনাৰ বাবে আগ বাঢ়িলো।

শব্দ মূলক পাৰ্থক্য :— মান্য ভাষা আৰু কামৰূপী উপভাষাৰ মাজত থকা শব্দ গত পাৰ্থক্য মঙ্গলদৈয়া উপভাষাতো পৰিলক্ষিত হয়। দৈন[…] জীৱনত ব্যৱহাৰ কৰি অহা একে ব[…] স্বকীয়া শব্দ বা নাম ব্যৱহাৰ কৰা দেখা [...] উদাহৰণ স্বৰূপে।

মান্যভাষা	কামৰূপী উপভাষা	মঙ্গলদৈয়া
পটাগুটি	পাট্‌কু	পাতপে[…]
মৈদা	বৌঠি	ব'ঠী।
জলকীয়া	ভোজলুক	বালা।
নেমুটেঙা	তুইল্লা টেঙা	তুলাটে[…]
বাঢ়নী	বাহ্‌নী	বাঙ্কী, বান[…]
অমিতা	মোদফল	মক্‌কল।
ৰবাবটেঙা	হুকুমাটেঙা	নঃতটেঙা[…]
মধুৰী আম	সোফ্‌ৰাম	সফুৰাম
পুৰৈ শাক	পুইশাক	পোৰেই শা[…]
ককাদেউতা	আতা	বুঢ়াপা।
আইতা	আবু	বুঢ়মাই।
ল'ৰা	আপা	লিকিৰা
ছোৱালী	আপি	ঝিয়া।
খুড়া	ৰণপিতা, চাৰ-পিতা, নাপিতা	সৰুপিতা
পৰুৱা	পিপ্‌ৰা	পিপিৰা।
পহতাচোৰা	তেল্‌ভোকা	তেলভকু[…]
পাৰ	পাওৰা	পাৰোৱা।
হাতী	হাথ	হাথী।
জোৰানাম	খিচ'নাম	নিন্দা।
খোনা	বকুৰা	বোকোৰা
খাট		চালপাৰা
খুৱলী		পোখেলী
		পখেলা
সৰু		ৰাউমান

[…]এনেকৈ	এঙ্কে।
[…]তেনেকৈ	সেঙ্কে।
[…]যেনেকৈ	যেঙ্কে।
[…]তেনেহলে	তেস্তেহলে।
[…]টাপনী	ঘুমতি।

এইদৰে মান্যভাষা আৰু কামৰূপী উপ[…]ভাষাৰ সতে সাদৃশ্যহীন হৈ পৰা আৰু নতুন [...]ৰূপ পৰি গ্ৰহণ কৰা অনেক মঙ্গলদৈয়া শব্দ [...]জন-জীৱনত বৰ্ত্তমানো ব্যৱহৃত হৈ আছে। [...]দাশয় ভাষাবিদ সকলৰ জ্ঞাতাৰ্থে তাৰে কেইটা[...]মান থোৰতে ডাঙি ধৰা হ'ল।

[…]দৈনন্দিন জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী :—
[...]টেৰী, নেস্কা, খথুৰী, চাল্‌ৰী ঝপা ইত্যাদি।
[...]ৰৰ বিভিন্ন নাম — ঢেখাল, গহেলা, বাটঘোৰা, ৰান্ধেং ঘৰ, ভাখেৰী, গোহাইঘৰ ইত্যাদি।
[...]ঠা পৰা — হাপেনীয়া, খোলাচাপেৰী, ভেটুৱাৰ মুখত দিয়া ইত্যাদি।
[...]ম্বোধন — কাকেই, দাদেই বনী, বাপা, বাপেই, পিতেই, জেঠেই ইত্যাদি।
[...]পোৰ কানি — ভুনি, পামিচা, গাম্‌ছা, পাতেনী, আগুৰণ, তেলচ্‌ মহৰী, মোকছা ইত্যাদি।
[...]লি-গালাজ — তিৰিমুৱা, ভিটি উঠা, পাতেনী তলিয়া, গা বৈ মৰা, নেওচন খাইটি, বাৰে ভটাৰী, জহনীত খাইতো, মত্তা মুনহেৰী।

[...]হপৰি মান্যভাষা কামৰূপী উপভাষা মঙ্গলদৈয়া উপভাষা।

দলং	দমাল।
গৰখীয়া	গৰখাই হোলা।

[...]ধনি মূলক :—ধ্বনি মূলক পাৰ্থক্যৰ ক্ষেত্ৰটো মঙ্গলদৈৰ উপভাষাত বহুখিনি স্বকীয়া উচ্চাৰণ প্ৰচলিত হৈ আহিছে। তাৰে দুই চাৰি উদাহৰণ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল।

১। কামৰূপী ভাষাত মান্য ভাষাৰ দ্বিপৰৰ ঐ আৰু ঔ এ আৰু ও হয়। কিন্তু মঙ্গলদৈ ভাষাত ই হয়। যেনে :— হিলৈ হিলেই, মিঠৈ মিঠেই ইত্যাদি।

২। মান্য ভাষাৰ ভাৱৰীয়া শব্দ কামৰূপী উপভাষাৰ ত্ৰিস্বৰৰ ভাউইৰা, মঙ্গলদৈ উপভাষাত ভাউৰীয়া আৰু কেৱলীয়া শব্দ কেউলীয়া হয়।

ৰূপাত্মক : ৰূপাত্মক দিশতো বিচাৰ কৰি চালে মঙ্গলদৈৰ উপভাষাত নতুন বৈয়াকৰণীক ৰূপৰ সন্ধান পোৱা যায়।

১। বহুবচন বুজাবলৈ মান্যশব্দ তইঁতৰ ঠাইত তোঙ্কে বা তোঠে, এওঁলোকৰ ঠাইত এমকে, তেওঁলোকৰ ঠাইত তেমকে বা সেমকে, আদিৰ ব্যৱহাৰ মন কৰিবলগীয়া।

২। মঙ্গলদৈৰ উপভাষাত ক্ৰিয়া পদৰ ব্যৱহাৰত এটা স্বকীয়া বৈশিষ্ট চলি আহিছে। ভাষাতাত্বিক বিচাৰৰ বাবে তাৰে কেইটামান উদাহৰণ ডাঙি ধৰা হ'ল।

মান্য ভাষা	মঙ্গলদৈ উপভাষা।
গলি	গেলি।
নগলি	নেগেলি।
লাগে	নালাগেই।
কৰিছ	কৰ্‌ছা।
হবদে	হবোদে।
খাব	খাবো।
যাব	যাবো।
হইছে	হুইছি।
পাতিব	পাত্‌বে।

এই ক্ষেত্ৰত এযাৰ কথা কব পৰা যায় ক্ৰিয়া ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত ই আৰু এ ৰ ব্যৱহাৰ মঙ্গলদৈৰ উপভাষাত অতি বেছি।

৩। ক্ৰিয়া বিশেষণ ৰূপ যেনে :– সোনকালে বুজাবলৈ পত্‌কে বা পতক্‌কে, পোৰ্‌পোৰ্‌কে, গোৰ্, গোৰ্‌কে, ধীৰে ধীৰে বা লাহে লাহে বুজাবলৈ আস্তে-আস্তে আদি ব্যৱহাৰ এই উপভাষাত দেখা যায়।

মন কৰিবলগীয়া মঙ্গলদৈত অঞ্চল আৰু সম্প্ৰদায় ভেদেও ভাষা প্ৰয়োগ ৰূপ অলপ বেলেগ বেলেগ। ইয়াত আমাৰ দৃষ্টিৰে প্ৰধানত তিনিটা অঞ্চলৰ কথা উল্লেখ কৰিব পৰা যায়।

১। মঙ্গলদৈৰ পশ্চিম বোনমাঝা মৌজাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি উত্তৰলৈকে বৰনৈ পাৰৰ নিকটবৰ্ত্তী এই অঞ্চল। আগতে উল্লেখ কৰাৰ দৰে এই অঞ্চলৰ অ'ত-ত'ত বহুখিনি কামৰূপৰ পৰা অহা লোক থকা বাবে ইয়াত ব্যৱহৃত উপভাষাত অলপ ধ্বনি গত পাৰ্থক্য লক্ষ্য কৰা যায়। এয়া অৱশ্যে দৰঙ্গী ৰজাৰ বহুখিনি পৰবৰ্ত্তী যুগৰ হব।

২। মঙ্গলদৈৰ উত্তৰাঞ্চল :— খৈৰাবাৰীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মাজবাট পৰ্য্যন্ত উত্তৰৰ অঞ্চলটি। এই অঞ্চল জনজাতি চাহমজদুৰ, নলবাৰী বৰপেটাৰ পৰা অহা আৰু আগৰ মঙ্গলদৈয়া লোকেৰে এটি সংমিশ্ৰন অঞ্চল। ইয়াৰ ভাষাৰ কিছু ধ্বনিগত পাৰ্থক্য আছে যদিও তথা উচ্চাৰণ গত যুগ যুগান্তৰ পৰা চলি অহা মঙ্গলদৈয়া উপভাষাই ইয়াৰ মূল ভেঁটি অধিকাৰ কৰি আছে।

৩। মঙ্গলদৈক কেন্দ্ৰ কৰি পাচনৈ, বৰনৈ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজত এই বৃহৎ অঞ্চলটিয়েই প্ৰকৃতাৰ্থ'ত মূল অঞ্চল। মঙ্গলদৈৰ প্ৰাচীন সভ্যতা-সংস্কৃতি বহন কাৰি এই অঞ্চলটিয়েই মঙ্গ
উপভাষাটোৰ জন্ম দাঁতা।

মঙ্গলদৈ হিন্দু মুছলমান এই
প্ৰধান বাসভূমি। আকৌ হিন্দুৰ
ব্ৰাহ্মণ, গণক যোগী, কোঁচৰাজবংশী,
শালৈ, বনিয়া, হীৰা, হাড়ী আদি
সম্প্ৰদায়ে ইয়াত বসবাস কৰে। থলুৱা
প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰত উচ্চাৰণৰ এটা স্বকীয়া
বা ঢং আছে। অধিক ভাবে ই ধ্বনিগত
বুলি কব পৰা যায়।

মুছলমান সকলৰ মাজত "স"ৰ ঠাইত
উচ্চাৰন সততে দেখা যায়। যেনে :– শা
ঠাইত খানোৱা,, শ'লমাছৰ ঠাইত খ'লমাছ,
ঠাইত খাৰ, সিজাইৰ ঠাইত খিজাই
সম্বোধনাৰ্থক শব্দৰ শেষৰ অক্ষৰৰ টি
যেনে :— ককাইটি, বোটি আদিৰ উপৰিও
যুক্ত তোহতে, খোবৰ আদিৰ ব্যৱহাৰ
যায়। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ
"যাবিলেকিনেই ? আহিলি হবোনেই, ক'
খাবাক কেলি আদি বাক্যটিত নেই কেলি
অৰ্থহীন শব্দজোৰ বুজাবৰ বাবে ব্যৱহাৰ

আকৌ যোগীনাথ সম্প্ৰদায়ৰ মাজত
খাবে, যাবক-যাবে বুলি উচ্চাৰণ কৰে। মঙ্গ
বসবাস কৰা কোনো কোনো ঠাইত
মানুহে চোতালক - চতাল, হোকাটোক-হ
আৰু লোটাটোক-ল'টাটো বুলি কয়।

এনেদৰেই অনিসন্ধিৎসু লোকসকলে
কৰি চালে অন্যান্য সম্প্ৰদায়ৰ মাজতো উচ্চা
তাৰতম্য বিচাৰি পাব।

মঙ্গলদৈৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত ব্যাসপাৰা
তাহানীৰে পৰা প্ৰচলিত হৈ থকা ব্যাসপে
ঠাৰ্ নামে এটি গুপ্ত ভাষা লাহে লাহে অ

পৰিছে। এই গাওঁত প্ৰধানকৈ গণক মানুহ
নিয়ে বসবাস কৰে আৰু জ্যোতিষ বিদ্যাত
সকলত এই গাওঁৰ লোক সকলে এসময়ত ২ / ৩
ভিন্ন লগ হৈ উজনি অসম আদিত জ্যোতিষ
এই ফুৰিছিল। সেইটোক 'উজনফুৰা' বুলি
ৰা হয়। তেওঁলোকে এই ঠাৰ্ ব্যৱহাৰ কৰি
নে বুজিব নোৱাৰাকৈ কথা পাতিছিল।
গৱেষণামূলক এই বিষয়টিৰ প্ৰতি পণ্ডিত
লীৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলোঁ।

মঙ্গলদৈ তথা প্ৰাচীন দৰং অপূৰ্ব্ব ক'লা
স্কৃতিৰে চহকী। দৰঙৰ আচুতীয়া ক'লা সংস্কৃতি
মূল্য সম্পদসমূহে অসমৰে নহয় আজি ৰাষ্ট্ৰীয়
গাতি অৰ্জন কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। দৰঙী
ইত্যাদিগীত, সুকন্নানী চিয়াগীত, মহোখুণ্ডা গীত,
ৰা ঢেক, ঢেপাচুলীয়া, বৰচুলীয়া, নাঙেলী
গীত, আইনাম, বিয়া নাম আদি থলুৱা ভাষা
ক পাৰি পাশ্বিকতাৰে গঢ় লৈ উঠিছে।
যা বিচাৰৰ ক্ষেত্ৰত এই সংস্কৃতি সমূহৰ প্ৰতি
ষ্টি ৰখা প্ৰয়োজন বুলি আমি বিবেচনা
ৰিছোঁ। থোৰতে আমি কেইটিমান দৃষ্টি
আলোচনা কৰাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ।

ধৰ্ম্মীয় চিয়াগীত :–

মান্যভাষা	মঃ উঃ ভাষা
স্নান	চিনান
কেকোৰা	কাকাৰা
আহিছে	আইছি
গছ	গাছ
ব্যৱহাৰ	বেৱহাৰ

নাঙেলী গীত :—

কৰিছে	কৰ্‌ছি
নামাৰিবা	নামাৰ্‌বা
পতি	পৈ
ছোৱালী	ঝীয়াছলি
ভালকৈ	ভাল্‌কে
লাগিব	লাগ্‌বে

বিহুগীতৰ লেখীয়া বিভিন্ন উপমা, প্ৰতীক আৰু চিত্ৰ প্ৰধান শব্দৰ ব্যৱহাৰ যেনে —

ঝাকৰা কুপেতি, চ'তৰ বাৰলি কুকুৰা, নদীৰ পাৰৰ লথঙা শিমেলী, ডোমৰ বাঙীজাল, কঠিয়া তলিৰ লঠিয়া টিঙিৰা, জেঠৰ নুমলীয়া ধান আদি মধুৰ আৰু চিৰ্ত্তাকৰ্ষক।

মহোখুণ্ডাগীত :– মঙ্গলদৈৰ জনপ্ৰিয় অনুষ্ঠান মহোখুণ্ডা (মহখেদা) ৰ গীতটিত তলত দিয়া ধৰণে পোৱা যায়।

মান্যভাষা	মঃ উঃ ভাষা
এগোট হোৱা	থ্‌পুৰী হৌ
ৰাতিপুৱা	বেৰ্‌হেপপুৱা
পাৰকৰিলে	পাৰকৰ্‌লু
এওঁলোক	আথেৰ ইত্যাদি

মঙ্গলদৈয়া খুলীয়া ভাওনা, ঢুলীয়া আদি বিভিন্ন কৃষ্টি মূলক অনুষ্ঠানৰ পৰিবেশন কৰা ৰগৰ যুক্ত গীত মাত, আইনাম, বিয়ানাম আদি অপূৰ্ব্ব ক'লা-কৃষ্টি সমূহ থলুৱা ভাষাৰে সমুজ্জ্বল হৈ আছে। [তদুপৰি লোক সংস্কৃতিৰ অমূল্য সম্পদ প্ৰৱচন ফকৰা যোজনা]

উদাহৰণ স্বৰূপে

মান্যভাষা	মঃ উঃভাষা
পুতিবলে	পুতিবেলে
ওলাই আহা	ওলেই আহ
যাব লাগে	যাবে লাগেই
গইছিলো	গেইছিলো
চুচিব	চুচিবো
মাগিব	মাগিবো
ঠাইখনি	ঠাইখেনি

মান্যভাষা	মঃ উঃ ভাষা
মছিলো	মুছিলো
নৈবদ্য	নেবুদ
গ'ল	গেল ইত্যাদি

অসমৰ লোক সংস্কৃতিত অমূল্য সম্পদ প্ৰৱ-চন, ফকৰা যোজনা দেহবিচাৰৰ গীত আদিৰ ক্ষেত্ৰটো মঙ্গলদৈৰ থলুৱা সংস্কৃতিয়ে বহুখিনি অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। এইবোৰৰ লগতে উপভাষাৰ সম্পদখিনিও চিন্তা চৰ্চা আৰু গৱেষণাৰে বুটলি ললে অসমৰ ভাষা সংস্কৃতিৰ ভৰাঁল যে আৰু টনকিয়াল হব নিশ্চিত। মঙ্গলদৈ তথা প্ৰাচীন দৰং এখন ৰাজ্য হিচাবে

স্বকীয় বৈশিষ্ট পূৰ্ণ আৰু সেয়ে ইয়াৰ উপভ মধ্য অসমৰ স্বকীয় উপভাষা হিচাবে ম পোৱাতো আমি একান্তই কামনা কৰো। মৰ লোক সংস্কৃতি ভৰাঁলৰ এটি কোন কৰিব পৰা আৰু আজি অনাদৃত ভাবে শিৰ গৰ্ভলৈ যাব ধৰা দৰঙ্গী কলা-কৃষ্টি পুনৰুদ্ধাৰ, চিন্তা চৰ্চা আৰু উন্নয়ন, ক'লা কৃষ্টি উন্নয়নসংঘৰ জৰিয়তে আৰম্ভ মাথোন। গতিকে প্ৰাচীন ঐতিহ্যৰে ঠাই থকা দৰঙী ৰাজ্যৰ ভাষাগত এই সম্পদ চিন্তা চৰ্চাৰে উদ্ধাৰ কৰি ইয়াৰ উচিত প্ৰদান কৰিবলৈ অসমৰ ভাষাবিদ সকল উঠি অহা চামক বিনম্ৰ আহ্বান জনালে

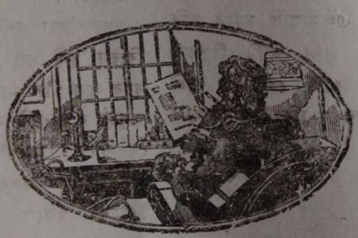

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী সম্পাদনা সমিতি
১৯৯১-৯২ চন

চকীত বহি বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমেঃ—তন্দ্ৰালী চৌধুৰী (প্ৰবক্তা) তত্বাৱধায়িকা আলোচনী, জয়ন্ত হাজৰিকা (প্ৰবক্তা) তত্বাধায়ক আলোচনী, বেৰণ চন্দ্ৰ নাথ (অধ্যক্ষ) সভাপতি, মহেন্দ্ৰ কটকী (প্ৰবক্তা) সদস্য, প্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ (প্ৰবক্তা) সদস্য।
থিয় হৈ বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমেঃ— জগদীশ বৰুৱা (সাধাৰণ-সম্পাদক, বনলতা দেৱী (সদস্যা,) বিপিন চহৰীয়া (সদস্য), মণ্টু-চহৰীয়া (সম্পাদক আলোচনী)
ফটোত অনুপস্থিত ঃ— জ্যোতিকা চহৰীয়া (সদস্যা), চন্দ্ৰ কলিতা (সদস্য) অপূৰ্ব ডেকা (সদস্য)

SIPAJHAR COLLEGE LIBRARY
Estd. -1971
Date........
P.O.-SIPAJHAR : DARRANG

কবিতা

নেলচন মেগুেলা / ১ / শ্ৰীবনলতা দেৱী

আকাল / ১ / শ্ৰীযোগেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথ

তেজ্জাল শেৱালীৰ হিয়া /২/ শ্ৰীহেৰম্ব কুমাৰ শৰ্মা

বিজু / ৩ / শ্ৰীইন্দ্ৰ মোহন শৰ্ম্মা

প্ৰাণৰ মইনা / ৩ / শ্ৰীতৰুলতা নাথ

আছন্ন হৃদয় / ৪ / শ্ৰীউপেন ডেকা

এক নতুন স্বপ্ন / ৪ / শ্ৰীশশীন্দ্ৰ শৰ্ম্মা

যদি মৃত্যুক সাৰটি
লব লগা হয় / ৪ / শ্ৰীঅৰুণ চন্দ্ৰ নাথ

স্তবক ঃ প্ৰেমৰ / ৫ / শ্ৰীভৱেশ কুমাৰ ভৰদ্বাজ

মই মোৰ সতে / ৫ / শ্ৰীতীৰ্থ নাথ শৰ্ম্মা

সপোন / ৬ / শ্ৰীপ্ৰতিভা বৰুৱা

শিহৰণ / ৬ / শ্ৰীমন্টু চহৰীয়া

বসন্ত / ৭ / শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শৰ্ম্মা

নতুন ৰূপ / ৭ / শ্ৰীভূমিত্ৰা নাথ

আঘোন / ৮ / শ্ৰীউপেন গোস্বামী

পুৱাতেই গধূলি হ'ল / ৮ / শ্ৰীনিজৰা আচাৰ্য্য

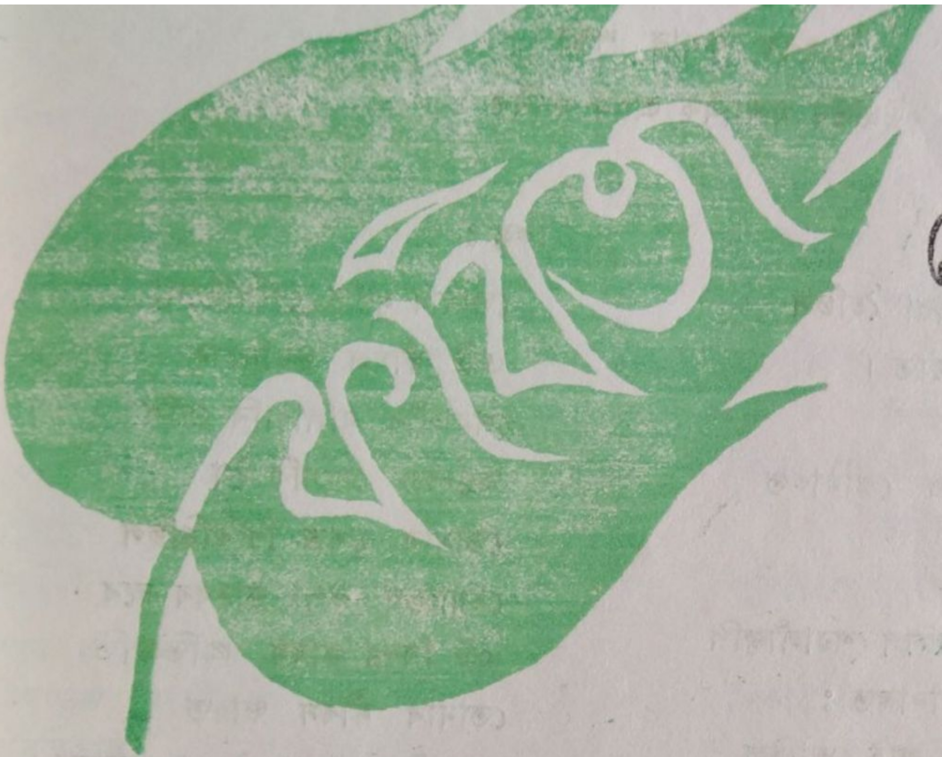

নেলচন মেঙ্গেলা

শ্ৰীবনলতা দেৱী
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

আকাল

শ্ৰীযোগেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথ
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক কলা শাখা

মানুহজন মই হত্যা কৰিলো
কি নিৰ্মমভাৱে টুকুৰা টুকুৰ কৰি পেলালোঁ।
তেজ মঙহৰ এটা নিষ্পাপ শৰীৰ।
তাৰ পাছত মই থিয় হৈ থাকিব পৰা নাই
তাৰ পাছত মই তাৰ পৰা উভতি আহিব
পৰা নাই।
মৃত্যুৰ পাছতো কি এক নিৰ্ভীক অথচ
বেদনা গধুৰ দৃষ্টিৰে মোৰ হাত দুখনলৈ
তেওঁ চাই আছিল।
মোৰ এনে লাগিছিল যেন
হাতৰ মুঠি খুলি পৰিব
মোৰ ৰক্তাক্ত তৰোৱাল।

—০—

স্তম্ভিত হেজাৰ তৰালীৰ
সোনোৱালী জ্যোতি,
জাগ্ৰত কুটিল নিশাৰ প্ৰহৰী
শ্বাসৰোধী ধুমুহা ৰাতি।
হঠাৎ স্তব্ধ হয়—
বাৰিষা বতাহৰ কুলুকুলু বাঁহী
বন্দী তুমুকলি তেজৰ প্ৰবাহ
কাপোৰত বান্ধে জুইৰ আঙঠা
অতৰ্কিত বা-মাৰলি, ধুমুহাৰ অন্তত
আকাংক্ষিত আবেলিৰ উজ্জ্বল প্ৰতিমা,
যাৰ দেহত দপ্‌দপ্‌কৈ জ্বলি আছে—
আঠাইশ বছৰীয়া সপোন সঁচতীয়া।
মানুহজনৰ নাম নেলচন মেঙ্গেলা।

—০—

তেজাল শেৱালীৰ হিয়া

শ্ৰীহেৰম্ব কুমাৰ শৰ্ম্মা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বাৰ্ষিক

তাহানিতে :
তেজাল শেৱালী জোপা যোৱা হৈছিল
মোৰ চোতালৰ মাজ মজিয়াত।
যোৱা বেলি শৰতৰ :
নিৰ্মল আকাশৰ তলৰ শুভ্ৰ জোনাকত
আৰু :
সেউজী পাতৰ কোমলতাত
বিকশি উঠিছিল মোৰ হিয়াৰ তেজাল শেৱালীজুপি
আভেস ভৰা ৰূপালী জোনাকত :
সিহঁত তৰাৰ দৰেই জিকমিকাই আছিল
স্নিগ্ধ আবেশৰ প্ৰতীতি হৈ।
ভাবিছিলো :
পিন্ধাম তোমাকেই এধাৰী
মোৰ হিয়াৰ তেজাল শেৱালী
প্ৰভাতী সমীৰতে :
নিয়ৰ ভৰা শেৱালীৰ তলতে
গাঠিছিলো প্ৰস্ফুটিত হৈ
এধাৰী শেৱালীৰ মালা
তোমাৰেই বাবে
লৰা জানো আদৰি সাদৰি।
হিয়াৰ হেজাৰ আশাত বিজুলী গতিৰে
তেজাল শেৱালীৰ মালা ধাৰি লৈ
তোমাক বিচাৰি চলাথ কৰিলো।
জোনাক ভৰা ৰাতিটো বুকুত লৈ।

কিন্তু :
তোমাৰ মুখত দেখিছিলো
এটি দীঘল হুমুনিয়াহ
শেৱালীৰ মালাধাৰি দেখি
অৰ্দ্ধ-কণ্ঠ সেমেকি গৈ
তোমাৰ মুখত বিৰিঙিছিল
মেঘাচ্ছন্ন কলা ডাৱৰৰ দৰে
এটি বিষণ্ণ ভাবৰ প্ৰতিশ্ৰুতি
তোমাৰ নীৰস ভাৱত
শেৱালীয়ে নাপালে আদৰ-সাদৰ।
অলক্ষিতে :
এপাহ দুপাহকৈ কিয় জানো
সৰি পৰিছিল মোৰ হিয়াৰ তেজাল শেৱালী
উছন হিয়াৰ মাজত
তুমি জানো জানা ?
শেৱালীৰ মালাধাৰি দেখি
সৰি পৰিছিল দুটোপাল নীৰ
মোৰ বেদনা সিক্ত হিয়াৰ মাজত।
উভতি চাই মাথো দেখিলো
তুমি এটি আন্ধাৰৰ আলোক সঞ্চাৰী ধ্ৰুৱতৰা
আৰু
মই এটি তেজাল শেৱালীৰ অভিশপ্ত পপীয়া তৰা

***

-0-

বিহু

শ্ৰীইন্দ্ৰ মোহন শৰ্ম্মা
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

সূতপৰা নাচনীৰ বুকুৰ আউল মাৰি
ঢ্‌লীয়াই ৰগৰ বজায়
ভেকুলীৰ গগনা
ৰজন জনায়—
দহিকটৰা পাটমাদৈয়ে
কপৌ ভাটৌ লৈ
নেঘেৰী খোপা সজায়
ককাইয়ে
বিৰিণা
কঁপায়।
পাটগাভৰু নাচনী অ'
ৰবৈদেচিলাৰ
আউল নলগা
ঢোল
টকা
পেঁপা
মহৰ শিঙা
গগনাত
বছৰিও
তোমাৰে
'নাচোন'
সূতা কটা যঁতৰটিত
একেটি আঁটবে
সূতা
বোলোৱা
ভমকা ফুলীয়া কেতুকা
বিহুৱান এখনি সাতোভনী সজা
বুটা বঁচা 'চিকুঙ'ৰ একেটি বিসৃষ্টিৰ সুৰেৰে গঁঠা।

—0—

প্ৰাণৰ মইনা

শ্ৰীতৰুলতা নাথ
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

আনিছিলো মইনাজনী
নিচেই সৰুতে,
খুৱাইছিলো ধুৱাইছিলো
অতি যতনেৰে।
ৰাখিছিলো মইনাজনী
পিজঁৰাৰ ভিতৰত,
নিতৌ খেলিছিলো
তাইৰ লগত।
পুহিছিলো মইনাজনী
অতি মৰম কৰি,
শিকাইছিলো বহু কথা
সুস্থৰি মাৰি।
মৰম লগাইছিল তাই
মৰমসনা মাত-মাতি,
মইনাৰ মৰমত মই
গৈছিলো সকলো পাহৰি।
(কিন্তু) ভৰা নাছিলো হায়!
দুষ্ট সেই মইনাজনী,
গুচি যাব এনেকৈ এদিন
মোক অকলশৰীয়া কৰি।
ইমান মৰম কৰিও কিয়?
মই যে নাপালো,
সপোন ৰচি সময়খিনি
মিছাতে কটালো।
সাজিছিলো এনে ধুনীয়াকৈ
সোণৰ পিঁজৰা,
তথাপি উৰি গুচি গ'ল
মোৰ "প্ৰাণৰ মইনা"।

—0—

আছন্ন হৃদয়

শ্ৰীউপেন ডেকা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

নীৰৱ গধূলি
পদূলিয়েদি পাৰ হৈ যায়
শান্তিকামী (?) ভাৰতীয় জোৱানৰ দ'ল
ভয়ত আছন্ন জনতাৰ হৃদয়।
আজি বহু নিশা হ'ল
নিদ্ৰাৰ সতে চকুৰ বিৰোধ হোৱা
আতঙ্কিত সময়
যি কোনো মুহূৰ্ত্তত জাগি উঠে
প্ৰতি শিৰাই শিৰাই তপত শিহৰণ।
শৰতৰ সন্ধ্যা
নিয়ৰত স্নাতা দুৰ্বৰীত
যি কোনো সময়তে
ৰঙা বুটা বাচিব পাৰে
মাথো বুলেটৰ এটা নিৰ্দ্দেশতে।
মাতৃ ভগ্নীৰ বুকুয়েদি
হিলদল্ ভাঙি যাব পাৰে
এজাক বলীয়া বতাহ
বৈ যাব পাৰে ৰক্তস্ৰোতা নদী।
আজি বহু নিশা হ'ল
নিদ্ৰাৰ সতে চকুৰ বিৰোধ হোৱা
জুই বুলিলে জ্বলি উঠে
শান্তি যজ্ঞ ঘোঁৱা।
ভেৰোনিয়া দলৰ জয় অভিমান
বিষ্ণুৰাভা, কনকলতা, মোজামিল, হীৰক
পৰাগ, নিলয়, পিংকুু আৰু বহুতৰে হৃদয়।
অবৰ্ণনীয় অত্যাচাৰত
থৰক বৰক হয় গাওঁ চহৰৰ
আকাশ আৰু মাটি।
আজি বহু নিশা হ'ল
নিদ্ৰাৰ সতে চকুৰ বিৰোধ হোৱা
সম্প্ৰতি—
যি কোনো মুহূৰ্ত্তত এটা দুৰ্ঘটনা ঘটিব পাৰে
আতংকিত সময়
ভয়ত আছন্ন হৃদয়।

এক নতুন স্বপ্ন

শ্ৰীশশীন্দ্ৰ শৰ্ম্মা
উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক

আজি মই আলহী হলোঁ
নিৰ্জন এক সন্ধিয়াৰ,
কি গভীৰ প্ৰশান্তি!
মোৰ সবাক জীৱনৰ
সকলো অহংকাৰ দলিয়াই দি
পালো তোমাৰে বুকুত
সাহসৰ এক নতুন স্বপ্ন!
এই নিৰ্জনতাৰ প্ৰজতাৰে
বহু নিশাৰ বেদনা পুৰি পুৰি
নৈতিকতাৰ আত্মাক যদি
জীয়াই ৰাখিব পাৰোঁ—
পাম জীৱনৰ সঁচা বস্তু;
সাহসৰ এক নতুন স্বপ্ন। ✻✻

যদি মৃত্যুক সাৱটি লব লগা হয়

শ্ৰীঅৰুণ চন্দ্ৰ নাথ
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

যদি মৰিবই লাগে তেনেহলে যেন গাহৰিৰ দৰে
চিকাৰীৰ খেদা খাই খাই
বৰ্শাৰ ফলকৰ খোঁচ খাই খাই
লেতেৰা ঠাইত আমি নমৰো।
যদি মৰিব লাগে, আমি যেন মৃত্যুক আদৰো
উন্নত শিৰে
যেন আমাৰ অমূল্য তেজ অথলে নেযায়
তেতিয়াহে দস্যুদলক আমি অগ্ৰাহ্য কৰিছো।
আমাৰ মৃত্যুত সিহঁতৰ মূৰ বোৰো শ্ৰদ্ধাত
দো খাই পৰিব।

✻✻

স্তৱক : প্ৰেমৰ

শ্ৰীভৱেশ কুমাৰ ভৰদ্বাজ
স্নাতক (কলা) দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

হৃদয় হেনো বুকুৰ মাজৰ
এটি কোঠা।
তাত কি আছে নাজানো
কিজানি সপোন
আৰু নিষিদ্ধ মৰম!

*

দেহৰ প্ৰতিডাল সিৰাই
বসন্তৰ নাচ নাচে
হৃদয়ত ....
বহুৰঙী ফুল ফুলে
হয়তো বসন্ত মানেই প্ৰেম।

*

সকলোৱে জানে
প্ৰেম মানেই যৌৱন নহয়,
কিন্তু
যৌৱন মানে
.... একুৰা প্ৰেম।

*

মোৰ জীৱন
এতিয়া এভৰি দুভৰিকৈ আগবঢ়া
যৌৱন,
কবিতাৰ ফুলনি আৰু
সপোনৰ জখলা।

✻✻

মই মোৰ সতে

শ্ৰীতীৰ্থ নাথ শৰ্ম্মা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

মই মোৰ সতে
নিবিড়ভাৱে কথা পাতিছো
কিবা এক অন্তৰংগতাত......
মই নিজকে সুধি চাইছো
মোক কি লাগে?
(মোৰ) সীমিত জ্ঞানৰ মাজেৰে
মোক চালি-জাৰি চাইছো,
বহুদূৰ আগুৱাই গৈ চাইছো।
আচলতে, মই কি বিচাৰো
মোক লাগে কি?
এৰি অহা আৰু আহি পোৱা
দিনবোৰৰ মাজত মই নিজকে
বিচাৰি চাইছো..............আৰু...............
মই যেন—
উপলব্ধি কৰিব ধৰিছো
লাহে লাহে...............।
আচলতে মানুহৰ
সকলো ধৰণৰ জ্ঞানে
মানুহক আন একো নিদিয়ে।
দিয়ে মাথো—
জন্মতকৈয়ো কষ্টকৰ মৃত্যু
মই মোৰ সতে,
কথা পাতিছো নিবিড়ভাৱে
কিবা এক অন্তৰংগতাত..........।

✻✻

গল্প

“বেদনাৰ” চকুলো / ১ / শ্ৰীকশল্যা দেবী

উপলব্ধি / ৪ / শ্ৰীজ্যোতিকা চহৰীয়া

পৰিচয় / ৭ / শ্ৰীভাগ্য কুমাৰ বৰা

‘ষড়যন্ত্ৰ’ / ১৩ / শ্ৰীজিতেন্দ্ৰ কুমাৰ কলিতা

উপলব্ধি / ১৬ / শ্ৰীযোগেন নাথ

"বেদনাৰ চকুলো"

শ্ৰীকশল্যা দেৱী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক
১ম বাৰ্ষিক

কাতি মাহৰ ৰাতি। পৃথিৱীৰ বুকুলৈ শীতৰ কোমল পৰশে প্ৰকৃতি দেৱীক পূৰ্ব্বাভাষ দিছে। বৰষাৰ শেষ আলিঙ্গন শেষ হৈ যোৱা নাই। এফালে জাৰ আনফালে কিনকিনীয়া বৰষুণ। কাঠিৰ কুকুৰেও ইফালৰ পৰা সিফাললৈ যোৱাৰ চল নাই। শ্ৰমজীৱি মানুহৰ হাঁহাকাৰ।

শিশুৰামে একেৰাহে তিনিদিন বহি খাবলৈ লগাত গাঠিৰ ধন খিনি খৰছ হ'ল। কালিলৈও যদি এইদৰে বতৰে গোলমাল কৰি থাকে তেতিয়াহলে লঘোণ পৰাত বাহিৰে অন্য উপায় নাই। ক'ত পাব কি কাম। মানুহৰ ঘৰে ঘৰে হাজিৰা ঠিকা কৰি খোৱা শ্ৰমজীৱি লোকৰ জীৱনলৈ এনেকুৱা বতৰে নমাই আনিছে হাঁহাকাৰৰ গধুৰ বোজা।

শিশুৰামে কেথাখন মূৰৰ ওপৰলৈ টানি লৈ চকুজুৰি জপাই বিভিন্ন চিন্তাৰ সাগৰত সেপিয়াই ফুৰিছে। কেনে ভাবে চলিব অনাগত দিনবোৰ। কাইলৈৰ ৰোজগাৰৰ কাৰণে এটি ফুটা কড়ি নাই। কাম কৰিব যাবলৈওঁ কোনো পথ নাই। ঈশ্বৰৰ ওচৰত শতবাৰ প্ৰাৰ্থনা জনাওঁ যে কালিৰ পৰা বতৰ ভাল কৰক।" যিমানেই ঈশ্বৰৰ কথা মনলৈ আহিছে সিমানেই বৰষুণৰ সোঁত বেছি হৈছে। ৰাতিপুৱালেই লাগিব পোন্ধৰ টকাৰ যোগাৰ, চাউল, দাইল, আলু, তেল নিমখ ইত্যাদি। দৈনিক কাম কৰি হাজিৰা পোৱা পইচা খিনিৰে দোকানৰ পৰা ৰোজগাৰ কিনি জীৱিকা চলাই আছে। ভবিষ্যতৰ বিভিন্ন চিন্তাই মনটো জুমুৰি ধৰিছে। পৰিয়াল বুলিবলৈ তাৰ সৈতে পাছট। ল'ৰা-ছোৱালী তিনিটা ঘৈণীয়েক আৰু সি। ল'ৰা দুটা ছোৱালী এজনী। ছোৱালীজনী পেটমোছা। তাইৰ বয়স ডেৰবছৰ। ঠুনুক ঠানাককৈ তাইৰ মুখত দুই এটা শব্দ মালাই পোখা মেলিছে। শিশুৰামে নিজে গা খাটি কষ্ট কৰিওঁ ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক খাবলৈ পিন্ধিবলৈ দি আহিছে। নিজে এসাজ কমকৈ খাই ল'ৰা-ছোৱালী ভৰণ পোষণত ব্যতিক্ৰম কৰা নাই।

সমস্যাৰ উপৰি সমস্যা। বৰষুণৰ কোৱাল গতিত ঘৰৰ চালখনৰ কেইবা ঠাইতো উৰুখি পানী পৰিবলৈ ধৰিছে। ঘৈণীয়েক মইনাই কেত কেতাই বলকিছে। যিমানেই বৰষুণ দিছে সিমানেই ঘৰৰ মজিয়াখনত উৰুখি সিহঁতৰ থকা খাটত পানী পৰি কাপোৰ কানি আধা তিতা হৈছে। তাৰ কিন্তু সিবোৰত মনোযোগ

নাই। কেৱল সূৰ্য্যদয়লৈ বাতিব্যস্ত । নানান ভাৱৰ জুমুৰিত নিদ্ৰা দেৱীৰ কোমল আৱেশত তাৰ মনটোৱে জিৰণি লবলৈ বিছাৰিলে।

ৰাতি পুৱাল। বৰষুণ এৰা নাই। এৰাৰ কোনো সম্ভৱনাওঁ দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। আকাশ কলা ডাৱৰে চানি ৰাখিছে। মইনাই শুই উঠি ৰাতিপুৱাৰ বাহিবন অতাই ফিকাচাহ এটোপা বনাই শিশুৰামকো দিলে আৰু ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক লগতে তাইও এবাতি খালে। শিশুৰামে চাহ এবাতি খাই কলৈ যাব এখন আঁচনি তৈয়াৰ কৰিলে। প্ৰথম তালিকাত থাকিল গোলোক মাষ্টৰ, গোপাল মহৰি, কমলা কেৰাণি বাবু। প্ৰথমেই ৰাতিপুৱাই গোলোক মাষ্টৰৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল শিশুৰাম। বৰষুণ কাৰণে চিঙা-ফটা বস্তা এখন মূৰত লৈ গৈছিল। গোলোক মাষ্টৰে তেতিয়া শুই উঠাই নাছিল। মাষ্টৰনীয়ে শিশুৰাম যোৱাৰ কিবা কাৰণ আছে নেকি আত ধৰিলে। শিশুৰামে গোলোক মাষ্টৰৰ পৰা আগৰ এদিনৰ হাজিৰা পায়। কিন্তু সেই বিষয়ে একো নকৈ কলে যে ঘৰত পা-পইছা নাই কিবা কাম চাম আছে যদি ......?

মাষ্টৰনীয়ে কলে "এনেকুৱা গোমাল বতৰত কৰিবলগীয়া কাম আছে যদিওঁ কৰিব নালাগে। মোৰেই খোৱাৰ যোগাৰ কৰাও বৰ কষ্ট হৈছে। গতিকে তই আনদিনালৈ আহিবি। আজি তই যাগৈ।' শিশুৰামে আৰু তাৰ আগৰ পাবলগীয়া পইছা খিনিৰ কথা লাজতে নকলে। তাৰ পৰা সি বাহিৰে বাহিৰে গোপাল মহৰিৰ ঘৰ পালে। তাতো গোপাল মহৰিয়ে শুই উঠা নাই। তাক পীৰা এখন বহিবলৈ দি ঘৈণীয়েকে যোৱাৰ কাৰণ সুধিলে। তেতিয়া সি কলে তাৰ ঘৰত আজি ৰোজগাৰৰ কোনো ব্যৱস্থা নাই। যদি কিবা কাম চাম আছে কৰিব পাৰে

মহৰিৰ ল'ৰা-ছোৱালী চাৰিটা। ল'ৰা ছোৱালী দুজনী। ডাঙৰ ছোৱালীজনী ক... পঢ়ে। তাইৰ নাম নীলিমা। নীলিমাই ... পুৱাৰ চাহৰ যোগাৰ কৰিছে। পঢ়ি থকা ভা... ভনীয়েকহঁতক ৰাতি পুৱাৰ চাহৰ লগতে ... কিবি খোৱাৰ জলপানো দিলে। বাৰাণ্ডাত থকা শিশুৰামক খালি চাহ একাপ দি... শিশুৰামে চাহ কাপ খাই আকৌ কাম ... কথা সুধিলে। মহৰিৰ ঘৈণীয়েকে ... "যোৱা মাহৰ দৰমহা পোৱাই নাই, তই বাকী কৰি কাম কৰ তেতিয়াহলে কৰিব ... কিছু সময় চিন্তা কৰি তাৰ পৰা কিন-কি... বৰষুণৰ মাজতে তাৰ পৰা খোজ ললে।

গোপাল মহৰিৰ ঘৰৰ পৰা পোনে ... কমলা কেৰাণি বাবুৰ ঘৰ পালেগৈ। ... বাবুয়ে জুহাল ঘৰত বহি জুই পুৱাই আ... শিশুৰামে আধা তিতা গাৱে যোৱাৰ ... ঠাণ্ডা লগাত জুইৰ কাষতে বহিল। কিছু ... পিছত কমলা বাবুক ঘৈণীয়েকে জলপান ... মাতিলে বাবুয়ে শিশুৰামক বহুৱাই থৈ ... খাবলৈ ৰান্ধনী ঘৰলৈ উঠি গ'ল। বাবুই ... খাই আহি আকৌ শিশুৰামৰ সৈতে বহি... শিশুৰাম যোৱাৰ কাৰণ সুধিলে। ... শিশুৰামে কলে যে তাৰ সিদিনাৰ বাবে ... ৰোজগাৰৰ ব্যৱস্থা নাই। সেয়ে যদি কিব... চাম আছে কৰিব পাৰে। আৰু কাম নাই ... পোন্ধৰ টকা ধাৰলৈ খুজিলে।

কমলা কান্তই ভেকাহি মাৰি কলে ... দৰে মানুহৰ কোনো সজাত নাই। আজি ... কাম কৰিবি কাইলৈ সিঠাইত কাম কৰিবি। টকা কেইটা সৰকাৰ পাৰিলে, ইফালে মুখ দেখুৱাবলৈ নাহিবি।" তাৰ উপৰি এনেকুৱা বতৰত মোৰ ঘৰত কাম কৰিব নালাগে। পাৰা যদি অইনৰ ঘৰলৈ যাগৈ।"

কি কৰিব নকৰিব ভাবি গুনি সি বাহিৰে বাহিৰে গাওঁৰে গেলামালৰ দোকানী বিজয়ৰ ওচৰলৈ গ'ল। বিজয়ৰ ওচৰত তাৰ সকলো কথা ভাঙি কোৱাৰ পিছতো তাৰ অন্তৰে এধা-নিমানো সহাৰি নজনালে। দোকানীয়ে কলে "বাকী দিওঁতে মোৰ দোকানৰ তলি ওলাইছে। বাকী পাবলগীয়া মানুহ বিলাক এতিয়া মোৰ দোকানলৈ আহিবলৈ আশা এৰিছে। সেয়ে মই এতিয়া এক পইছাও বাকী দিব নোৱাৰো।"

কিন্তু তই যদি এটা কথাত মান্তি হৱ তেতিয়াহলে মই তোক দহ টকা মানৰ মাল দিব পাৰো। শিশুৰামে কিছুসময় তলকা মাৰি কলে "কচোন বাৰু তোৰ কি কাম আছে ? দোকানীয়ে কলে, "আজি দিনটোত মোৰ গৰু কেইটাৰ ঘাঁহ নাই। সেয়ে তই যদি অন্ততঃ পাচভাৰ মান ঘাঁহ কাটিব পাৰ তেতিয়াহলে যি লাগে লৈ যাব পাৰিবি।" উপাই নাপাই সিয়েই গিজ-গিজীয়া বৰষুণতে ঘাঁহ কাটিবলৈ মান্তি হ'ল।

শিশুৰামে দিনৰ দিনটো বৰষুণত তিতিবুৰি ঘাঁহ বিছাৰি বিছাৰি মাথোন তিনিভাৰ ঘাঁহহে কাটিব পাৰিলে। তেনেকুৱা প্ৰতিকুল বতৰ সেয়ে যথেষ্ট আছিল। গধুলি বেলিকা ভাত এগাল খাই সি ঘৰলৈ উভটিল।

ঘৰ পোৱাও সাজ লাগিল। চাকিটো জ্বলাই ডাঙৰ ল'ৰা ভাস্কৰে পঢ়ি আছে। শিশুৰামে আহি ভাস্কৰক চোতালৰ পৰা বাপা-বাপা বুলি মাতিলে।

শিশুৰাম অহা জানিব পাৰি মইনাৰ মনটো অজান হৃখত ভৰি উঠিল। দিনৰ দিনটো তিতি-বুৰি ঘাঁহ কটা কামটো কম কষ্ট নহয়। চাকি-টো হাতত লৈ মইনাই চিঙা হাৱাই চেঙেল মোৰ লৈ বাহিৰলৈ গৈ কলে— "ইমান দেৰি কিয় কৰিলি।" বতৰ গোমাল দেখিছাই অলপ সোনকালে আহিব নোৱাৰনে ? কাপোৰ কানি তিতিছে নেকি ? এইখন গামোছা। কাপোৰখন সলোৱা।" মইনাই জুই ধৰিলে। কিছু সময় দুয়ো জুইৰ কাষতে বহিল।

বৰষুণ কমা নাছিল। মাজে সময়ে বতাহৰ কোৱাল টোৱে ঘৰৰ ভিতৰলৈ চিটিকনি গৈছিল। দিনটোৰ মূৰত দুয়ো এবাৰ একেলগে বহিল। দুখৰ মাজতো কিবা অজান শক্তিয়ে দেহমন ৰোমাঞ্চিত কৰি তুলিলে। শিশুৰামে মইনাক দুয়োগালে দুটা চুমাৰে উপচাই দিলে। মইনাৰো সুপ্ত অনাকাঙ্খিত শক্তিটোৱে হঠাৎ সাৰ পাই উঠিল। শিশুৰামৰ বুকুৰ মাজত তাই লাজুকি লতাৰ লেতু সেতু হৈ পৰিল। ইমান আনন্দৰ মাজতো কিবা যেন অজান বেদনাত শিশুৰামৰ চকুজুৰিৰ পৰা অশ্ৰুকণা নামি আহিছিল।

মইনাই ইয়াৰ কোনো সম্ভেদ নাপালে। শিশুৰামৰ চকুলো দেখি মইনাই একো ভাৱিব পৰা নাছিল যদিও তাই বুকুৰ কোনো এঠাইত কিহবাই এটা খোচ মাৰিলে।

একাদশী ৰাতি। ঘোৰ অন্ধকাৰ। তাতে গোমাল বতৰ। আটাই কেইটা প্ৰতিকুল পৰি-বেশ। হাবিৰ পিছৰ শিমলু জোপাত পৰি ফেচা টোৱে বাৰে বাৰে বিকৃত চিঞৰ মাৰি কোনোবা

দিলে উৰি গুচি গ'ল। মইনাৰ বহু নিশালৈকে টোপনি নাহিল। নানান ভাবৰ স্মৃতিয়ে ঘৰটোত জুমুৰি দি ধৰিলে। শিশুৱামে শোৱাৰ কিছু-সময়ৰ পিছতে নিন্দ্ৰাদেৱীৰ কোমল পৰশত চানি পেলাইছে। ৰাতি বহু হোৱাত মইনাৰো চকুজুৰি নিন্দ্ৰাদেৱীৰ পৰশত মুদ খাইছিল। সেই ৰাতিৰ পৰাই শিশুৰামৰ ভীষণ জ্বৰ। ৰাতিপুৱাই মইনাই শুই উঠি ইখন সিখন বাহি বন কৰাৰ লগতে শিশুৰামক জগাই দিলে। কিন্তু শিশুৰামৰ শুই উঠাৰ ইচ্ছা নাই। সি যেন জীৱনৰ বাকী থকা দিন কেইটাওঁ থাকিবলৈ বদ্ধ পৰিকৰ। ৰাতিৰ পৰাই ভীষণ জ্বৰ। সেই জ্বৰতেই তিনিদিনৰ শিশুৰামে মইনা আৰু তিনিটা ল'ৰা-ছোৱা এৰি বিদায় মাগিলে।

মইনাই তেতিয়াহে বুজিব পাৰিলে তিনিদি আগৰ ৰাতিৰ শিশুৰামৰ চকুত দেখা আনন্দৰ মাজতো বৈ অহা অজানিত বেদ নিগৰি অহা বেদনাক্লিষ্ট হুমুনিয়াহ।

—ঃঃ—

॥ উপলব্ধি ॥

শ্ৰীজ্যোতিকা চহৰীয়া
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

শেৱালী আনি যি শোধো তুমি উত্তৰ দি যাবা হা, কোনো ভয় নাই। বাৰু তুমি কোৱা-ছোন সাতে পাচে বাৰই একে কিমান? মিনতিয়ে সোধা প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ দিবলৈ শেৱালী প্ৰস্তুত হ'ল। তাই তৎক্ষণাত কলে তেৰ। সকলোৱে গিৰ্জনি মাৰি হাঁহি দিলে। পংখীয়ে কলে এইটো কৰবাৰ বাম বেল অ। আকৌ সোধা হ'ল ভাতৰ ধান ক'ত থোৱা হয়? শেৱা-লীৰ মুখমণ্ডল ৰঙা পৰি গ'ল। তাইৰ খুব ভয় লাগিছে জানোছা এইবাৰো ভুলেই হয়। ইফালে পিছফালৰ পৰা দুই চাৰিজনীয়ে সোনকালে ক'ব লাগে বুলি চিঞৰ দিছে। শেৱালী লাহেকৈ মাত লগালে "ভৰালত"। আকৌ বিদ্ৰুপৰ হাঁহিৰ ৰোল। কোনোবা এজনীয়ে "এইটো সুন্দৰ মডেল দেই"। শেৱালীৰ মুৰ ঘূৰাবলৈ ধৰিলে। জিভা শুকাই গৈছে, বাৰে তাই সেপ ঢুকিছে। পুনৰ প্ৰশ্নবান। বাৰ মিতালীয়ে পিছৰ পৰা চোঁচা মাৰি বাঢ়ি গৈ ক'লে—এইবাৰ মই প্ৰশ্ন সুধিম। কৰ লাগুকী বান্দৰজনী ওলাইছেহি কথাই নোৱাৰে। বাৰু কোৱাচোন "ভাৰতৰ সম্ৰাটে প্ৰথমে বোঁৱাৰে ডাক অনা

কৰিছিল? শেৱালীৰ উত্তৰ দিব পৰা শক্তি নোহোৱা হৈছে, তাই তেনেই শেতা পৰি গৈছে। ইফালে তাই ঘৰলৈ যাব লাগে শেষ বাছ চাৰি বজাত। ইফালে উত্তৰ দিয়াত পলম হলেই জাউৰিয়ে জাউৰিয়ে হাঁহিৰ ৰোল। তাই যেন ভয়ৰ ভাবেৰে ক'লে— চেৰছাহে। মিনতিয়ে এইবাৰ কলে বাৰু শেৱালী তোমাৰ উত্তৰ বঢ়িয়া হৈছে। বহুদিন ধৰি ভাৰতৰ ডাকতাঁৰ বিভাগ বন্ধ হৈ আছে। কৰ্মচাৰী সকলে ধৰ্মঘট কৰিছে বিভিন্ন প্ৰাপ্য আদায়ৰ বাবে! কিন্তু আমাৰ এটি জৰুৰী খবৰ আছে দহ কিঃমিঃ মান তবলৈ পঠাব লাগে, বৰ ভিতৰুৱা ঠাই, গাড়ীও নচলে, গতিকে তুমি ঘোঁৰা হোৱা আৰু মই তোমাৰ পিঠিত উঠি সোন-কালে খবৰটো দি আহোগৈ। আঠু কাঢ়া-কাঢ়া, একো নহয়। শেৱালী হুচকুৱেদি চকু পানী বৰলৈ ধৰিলে। তাই কেই মুহূৰ্ত্ত মান একো লৰচৰ নকৰাকৈ ঠিয় দি থাকিল। এনেতে মিনতিয়ে শেৱালীৰ গালত এটি চৰ শোধাই দিলে। বাকীবোৰে খিল খিলাই হাঁহিলে। এজনীয়ে কলে দুৱাৰ খন বন্ধ কৰি দে, অধ্যক্ষই শুনিব। শেৱালীয়ে মনতে ভাবিলে যে তাই ঘোঁৰা হোৱাৰ বাহিৰে অন্য উপাই নাই। শেষত তাই তাকেই কৰিলে। মিনতিয়ে তৎ-ক্ষণাত তাইৰ পিঠিত বহি শেৱালীৰ চুলি তাৰিত বাওঁহাত খনেৰে যোৰকৈ ধৰি সোঁহাত খনেৰে চাবুক লোৱাৰ ভাওঁ ধৰিলে। এনেতে নমিতাওঁ শেৱালীৰ পিঠিত বহিল। বেচেৰী শেৱালীজনী হামখুৰি খাই পৰি গ'ল। এনেতে পাপৰিয়ে মাত লগালে, আমি বাৰু এওঁৰ পৰিচয় ললো। এতিয়া এওঁক অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগত চা-চিনাকী কৰি দিওঁ। সকলোৱে সমৰ্থন কৰিলে। পাপৰিয়ে এইবাৰ শেৱালীক সুধিলে, 'তুমি অধ্যক্ষৰ কোঠাত প্ৰবেশ কৰি পাইছানে? তেওঁক তুমি চিনি পোৱানে? শেৱালীয়ে কান্দি কান্দি উত্তৰ দিলে— নাই। আকৌ সেই হাঁহিৰ ৰোল। শেৱালীৰ কলেজত নাম ভৰ্ত্তি কৰিবলৈ মাথো চাৰি পাচ দিন মানহে হৈছে। গতিকে তাই অধ্যক্ষক চিনি নোপোৱাতো একো আচৰিত কথা নহয়। মিনতিয়ে অধ্যক্ষৰ লগত শেৱালীৰ পৰিচয় কৰি দিবলৈ আগভাগ ললে। শেৱালীক হাতত ধৰি নি অধ্যক্ষৰ কোঠা বুলি সুমুৱাই দিলে এটি শৌচাগাৰৰ ভিতৰত। মিনতিহঁতে তাইক তাতেই আৱদ্ধ কৰি ৰাখি বাহিৰৰ পৰা দুৱাৰত হুক লগাই দিলে। বাকীবোৰ ছোৱালীয়ে ৰানীমৌৰ ওচৰত অন্য মৌ মাখিবোৰ বৈ থকাৰ দৰে মিনতিৰ ওচৰত শেৱালীৰ অপেক্ষাত বাহিৰত বৈ থাকিল। শেৱালীয়ে চকু পানী টোকাৰ বাহিৰে আন উপায় নেদেখিলে। ক্ষন্তেক পিছতে শেৱালীয়ে বমি কৰিলে। দুৱাৰ খুলি দিয়া হ'ল। শেৱালী সেহাই সেহাই ওলাই আহিল। তাই মনে মনে দৃঢ় সংকল্প কৰিলে যে তাই কলেজীয়া শিক্ষাৰ যৱনিকা পেলাব। আটাইবোৰ ছোৱালীয়ে শেৱালীক ক'লে— "আজি তোমাৰ প্ৰথম পৰিচয় ললো, চা-চিনাকী হলো আকৌ এদিন ভালদৰে পৰিচয় হম বুজিছা, কলেজীয়া ছোৱালী স্মাৰ্ট হব লাগিবটো।"

শেৱালীৰ মাক অতপৰে শেৱালীৰ অপেক্ষাত। "সন্ধিয়া হ'ল, আন্ধাৰে আৱৰি ধৰিলে। তথাপি আজি দেখোন শেৱালী বেজিনা হত আহি নাপালে। আনদিনাখন সিহঁত অহা গাড়ীখন কেতিয়াবাই গ'ল। গধূলীৰ গাড়ীখনতো সিহঁত কালি পৰহি অহা নাই। ছোৱালী মানুহ ভয় কৰিব। ইমাননো

দেৰি কৰিব লাগেনে ?" শেৱালীৰ মাকে হাতত চাকিটো জ্বলাই পঢ়ুলী মুখত চিন্তা কৰি বৈ আছে। ইফালে ৰহমান মাষ্টৰেওঁ জীয়েক ৰেজিনাৰ সন্ধানত শেৱালীহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হৈছেহি। শেৱালীৰ দদায়েক মাধৱে বলকি আছে, "ছোৱালী কলেজত পঢ়ুৱাই লাভ নাই, মই কৈছিলোৱেই 'মেট্রিকটো' পাছ কৰিলে যেতিয়া ইমানেই হ'ব। দৰা এটা পালে বয়াৰ চিন্তা কৰিব লাগে। মই কলেজৰ খৰচ কৰিব নোৱাৰিম ইত্যাদি।" ৰহমান মাষ্টৰে মাধৱক বুজালে, বোপাই কিয় খং কৰিছা, তোমালোকৰ একেজনী ছোৱালী তাইকে কলেজত পঢ়ুৱাব নোৱাৰানে, ইফালে আকৌ শেৱালী পঢ়াতো ভাল। প্ৰথম বিভাগত মেট্রিক পাছ কৰিছে। বাপেক নোহোৱা ছোৱালী জনীক তই অৱহেলা নকৰিবা বোপা। মোৰ তিনিজনী ছোৱালীকে পঢ়ুৱাই আছো। সিহঁতে যিমানলৈ ইচ্ছা কৰে মই পঢ়ুৱাই থাকিম। তুমি দেখোন দেখিছাই বৰ্ত্তমান ছোৱালীয়ে কিমান ডাঙৰ চাকৰি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বৰ্ত্তমান ল'ৰাৰ লগত ছোৱালীয়ে সমানে ফেৰ মাৰিব পৰা হৈছে। মাধৱে কলে "খুড়া মোক তাই চাকৰি কৰি ডাঙৰ মানুহ কৰিব নালাগে, তাই আকৌ ডাক্তৰনীহে হয় বোলে ; ডাক্তৰনী হবলৈ বোলে বহু বছৰ লাগিব, মই ইমান বোৰ খৰছ কেনেকৈ দিম।" এনেতে বাছৰ শব্দ শুনা গ'ল। শেৱালীহঁত আহিল। ব্যগ্ৰ হৈ সিহঁতক পলম হোৱাৰ কাৰণ সুধিলে, শেৱালীয়ে চকু পানী টুকিলে। ৰেজিনাই সকলো কথা বিবৰি কৈ গ'ল।

মিনতিয়ে কলেজৰ পৰা গৈ চাহ জলপান খাই 'দৈনিক অসম' বাতৰি কাকত খনত চকু ফুৰালে। ইটো সিটো কথাৰ মুখ্য শাৰী বিলাকত চকু ফুৰাই গৈ এটা শাৰী পঢ়ি মিনতি উঠিল। "ৰেগেঙৰ ভয়াবহতা।" "তাই বা টো খুব মনোযোগেৰে পঢ়ি গ'ল - গুৱা আগশাৰীৰ এখন কলেজৰ পৰা ৰেগিংৰ অত্যা ৰত হেমন্ত দাস নামৰ এজন ছাত্ৰৰ আত্মহ প্ৰচেষ্টা বিফল হৈছে আৰু এজনী ছাত্ৰী ক বৰুৱাই হোষ্টেলৰ পৰা পলায়ন কৰিছে।" মি সচকিত হৈ উঠিল, তাইৰ একমাত্ৰ ভাই হেম (ধন) এনে দুৰ্দশা হৈছে নেকি, কোন শা ছাত্ৰ সেইটোও নকলে। তাই দেউতাকক বাতৰি পঢ়ি শুনালে। ঘৰৰ সকলোৱে চিন্তিত। সবিশেষ ঠিকনা নজনা বাবে সকলোৱে ধৰিলে। পিছদিনা ৰাতিপুৱা পিয়ন এজনে মান বজাত আহি মিনতিৰ দেউতাকৰ হা এখন টেলিগ্ৰাম দি গ'ল। দেউতাকে চচ্‌মা পিন্ধি টেলিগ্ৰামখন পঢ়িলে — "Heman Seriaus come Soon" দেউতাকৰ বুজি বাকী নাথাকিল, অধ্যক্ষই টেলিগ্ৰাম কৰি যেতিয়া কথা সৰ্বনাশ। তেওঁ ঘৰত এগো গুৱাহাটী অভিমুখে ৰাওনা হ'ল।

গধূলি হেমন্তক লৈ দেউতাক আহি পালে। সকলোৱে তাৰ এনে অৱস্থা দে কান্দিব ধৰিলে। মিনতিয়ে তাৰ পৰা সক শুনিযুতবাক হ'ল। তাই শেৱালীৰ ওচৰত খুজিবলৈ উদ্যত হ'ল। কিয়নো তায়েই শেৱালীক বেছি অত্যাচাৰ কৰিছে। আ ৰেজিনাৰ মুখৰ পৰা শুনিছে যে শেৱালীয়ে হে আৰু কলেজত নপঢ়ে। তাইৰ সেই দিনা ৰাতি মনৰ খুহুৱনীত টোপনিয়েই নাহিল।

ৰবিবাৰ। ৰাতিপুৱা দহমান বাজিছে মিনতি এজনী বান্ধৱীৰ সৈতে শেৱালীৰ ঘৰ উপস্থিত হ'ল। চাহ-পানী খালে। কথা ব

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক সম্পাদিকাসকল
১৯৯১-৯২ চন

SIPAJHAR LIBRARY Estd. -1971 Date .... 1-3 SIPAJHAR : DARRANG

চকীত বহি বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে ঃ— নিত্যানন্দ কলিতা (সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক) জগদ্বীশ বৰুৱা (সাধাৰণ সম্পাদক) মলয়া ডেকা (সমাজ সেৱা সম্পাদিকা)

থিয় হৈ বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে ঃ— লোহিত চন্দ্ৰ চহৰীয়া (সহঃ খেল সম্পাদক) মন্টু চহৰীয়া (আলোচনী সম্পাদক) কিশোৰ কুমাৰ বৰুৱা (সম্পাদক তৰ্ক আৰু অধ্যয়ন চক্ৰ) বেৰণ চন্দ্ৰ বৰুৱা (খেল সম্পাদক)

ফটোত অনুপস্থিত ঃ হেমচন্দ্ৰ নাথ (সাংস্কৃতিক সম্পাদক)।

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগিসকল

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতীছাত্ৰ আৰু বৰ্তমানৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীপ্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ। এওঁ স্নাতক মহলাত ২য় শ্ৰেণীৰ চতুৰ্থ স্থান আৰু স্নাতকোত্তৰ মহলাত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া বিষয়ত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান অধিকাৰ কৰি আমাৰ গৌৰব বঢ়ায়।

শ্ৰীপ্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ

অভিনয়ৰ মাজেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ / ছাত্ৰী সমাজত সমাদৃত এটি নাম শ্ৰীপুলিন বৰুৱা।

শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

SIPAJHAR COLLEGE LIBRARY
Estd. -1971
Date.........
P.O.—SIPAJHAR : DARRANG

অভিনয়ৰ মাজেৰে সু-পৰিচিত বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী— শ্ৰীচাৰুপ্ৰভা দেৱী।

শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভনীতে অস-মীয়া জাতিয় আন্দোলনত প্ৰাণাহুতি দিয়া সমূহ বীৰ শ্বহীদ সকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মোৰ প্ৰতি থকা আস্থাভাজনৰ বাবে সাধাৰন সম্পাদকৰ দৰে গধুৰ দায়িত্ব বহন কৰিবলৈ সুযোগ পাওঁ। সেয়ে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ হিয়াভৰা আন্তৰিক অভিনন্দন আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো ।

বৰ্ত্তমান শিক্ষাৰ মানদণ্ড আৰু যুবমানসিকতাঃ—শিক্ষা অবিহনে কোনো এটা জাতিয়ে উন্নতিৰ পথত অগ্ৰসৰ হব নোৱাৰে। অসমৰ বৰ্ত্তমানশিক্ষা ব্যৱস্থা আৰুপৰিবেশৰ ওপৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে চিন্তা-চৰ্চ্চা কৰাৰ সময় সমাগত । বৰ্ত্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজত বিভিন্ন ৰাজনৈতিক স্বাৰ্থন্বেষী চক্ৰই গা কৰি তুলিছে । ফলত শিক্ষাৰ বাতাবৰণ বিনষ্ট হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে । সেয়ে ইয়াৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰিবলৈ জনমত গঢ়ি তুলিব লাগিব । তেতিয়াহে সুন্দৰ অসম গঢ়াৰ সপোন দিঠকত পৰিণত হব বুলি অনুভৱ হয় ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয় আৰু অভাৱ-অভিযোগ সমূহঃ—১৯৭১ চনত স্থাপিত হোৱা মহা-বিদ্যালয়খন উত্তৰ পূৰ অঞ্চলৰ উচ্চ শিক্ষাৰ একমাত্ৰ শিক্ষাঅনুষ্ঠান । ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা ক্ৰমে মাত্ৰাধিক হোৱাত মহাবিদ্যালয়খনিৰ সমস্যা ক্ৰমে বৃদ্ধি পাই আহিছে । যাৰ ফলত শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থীসকলে বিভিন্ন সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আছে ।

এই খিনিতে মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ-অভি-যোগৰ কথা দোহাৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছো ।

১। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনুপাতে শ্ৰেণী কোঠাৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হৈছে ।

২। মহাবিদ্যালয়ত বিষয় অনুযায়ী শিক্ষকৰ অভাৱ ।

৩। সকলো বিষয়ত গুৰুপাঠ ক্ৰম ব্যৱস্থা নাই।

৪। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ স্থায়ী জিৰণী কোঠাৰ অভাৱত এক জটিল পৰিবেশৰ সৃষ্টি হৈছে।

৫। পুথি ভৰালত উপযুক্ত পৰিমাণৰ কিতাপ নাই।

৬। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নিবাসৰ ব্যৱস্থা এতিয়ালৈ হোৱা নাই । যাৰ ফলত দূৰ দূৰণিৰ শিক্ষাৰ্থীসকলে অশেষ কষ্ট ভুগিবলগীয়া হৈছে ।

৭। মহাবিদ্যালয়ত এখন উপযুক্ত খেল পথাৰ নাই । বৰ্ত্তমান যিখন খেল-পথাৰ আছে। সেইখনৰ অৱস্থাও অতি শোচনীয় ।

৮। মহাবিদ্যালয় ৰক্ষণা বেক্ষণৰ বাবে সন্মুখৰ ফালে এখন দেৱাল নাই আৰু আধৰুৱা হৈ থকা তোৰণৰ কামো বৰ্ত্তমানলৈ সম্পূৰ্ণ হৈ উঠা নাই ।

৯। শ্ৰেণী কোঠাত বিজুলী বিচনী অভাৱ।

যোৱা কাৰ্য্যনিৰ্বাহকে মহাবিদ্যালয় উন্নতিৰ কাৰণে কোনো দিনে অৱহেলা কৰা নাই। ইয়াৰে কেইটিমান উল্লেখনীয় কাম কৰিবলৈ

সমৰ্থবান হওঁ। সেইবোৰ হ'ল—

১। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ তিনি চাৰি বছৰৰ বন্ধ হৈ থকা বৃত্তিৰ ধন মুকলি কৰি দিয়া।

২। স্থায়ী জিৰনী কোঠাৰ কাম আৰম্ভণী, এটি শৌচাগাৰ নিৰ্মাণ, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰ-প্ৰতিকাৰ দুটি সংখ্যা আগবঢ়োৱাৰ লগতে জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ শাখা এটিও খোলা হয়।

৩। এই বছৰতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৩টা শিক্ষকৰ পদ, এটি U.D.A, এটি কাৰ্যালয় সহায়কৰ পদৰ লগতে এটি পুথিভঁৰালৰ যোগালী পদৰ অনুমোদন কৰা হয়।

৪। এটি শ্ৰেণী কোঠাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়।

৫। বিজুলী বিছনী যোগান ব্যৱস্থাৰ কাৰণে যাৱতীয় ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

৬। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয় শৈক্ষিক দিশৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি অসমৰ কেইবাখনো শিক্ষা সংসদত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰতিনিধিত্ব কৰা হয়।

উৎসৱ সমাৰোহ ঃ– ইং ১৯৯১-৯২ চনৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক কমিটি খনে ইং ২৩।১২।৯১ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি যোৱা ইং ২।১।৯২ জানুৱাৰী তাৰিখৰ পৰা বিভিন্ন কাৰ্য্যসূচী হাতত লৈ অতি জাক-জমকতাৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ পালন কৰা হয়। ৯ জানুৱাৰীৰ মুকলি সভাত আমাৰ আমন্ত্ৰণ ৰক্ষা কৰি সভাত উপস্থিত হোৱা অসমৰ শিক্ষাধিকাৰ মহোদয়, মহাবিদ্যালয় উপপৰিদৰ্শক মহোদয়, দৰং জিলাৰ অতিৰিক্ত উপায়ুক্ত তথা মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি মহোদয়, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক মহোদয়ে অভাৱ-অভিযোগ সমূহৰ বুজ লয় আৰু সাৰুৱা বক্তব্য দাঙি ধৰে। সভাত ছিপাঝাৰ উপপ্ৰতি সমাৰ্হতা দেৱৰ লগতে অঞ্চলৰ মান্য ব্যক্তি সকল উপস্থিত থাকে।

কাৰ্য্যকাল ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ত শ্ৰীশ্ৰীসৰস্বতী পূজা, ফাতেহা, স্বাধীনতা দিৱস, শ্বহীদ দিৱস আদি উৎসৱ পালন কৰা হয়।

শাৰদীয় সন্ধিক্ষণত ন ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক আৰু শাৰিৰীক উৎকৰ্ষ সাধনৰ উদ্দেশ্যে যোৱা ইং ১।১০।৯২ তাৰিখে নৱাগত আদৰণি সভাখন অনুষ্ঠিত কৰা হয়। চা-চিনাকী সভা পৰিচালনা কৰে মহাবিদ্যালয় উপাধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত বিদ্যাৰাম নাথ দেৱে। আকৌ মুকলি সভাত সভাপতিত্ব কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত ৰেৱন চন্দ্ৰ নাথ দেৱে আৰু মুখ্য অতিথি হিচাপে ৰসাল বক্তব্য দাঙি ধৰে জনতা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত ভদ্ৰেশ্বৰ নাথ দেৱে।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন ঃ -মোৰ কাৰ্য্যকাল ছোৱাত দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ দেৱ, উপাধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত বিদ্যাৰামনাথ দেৱৰ লগতে প্ৰবক্তা মাননীয় কনক চন্দ্ৰ ডেকাদেৱ, তীৰ্থনাথ শৰ্মা, দ্বিজেন্দ্ৰ তালুকদাৰ, প্ৰসন্ন নাথ, মহেন্দ্ৰ কটকী দেৱ তথা মহেন্দ্ৰ দাদালৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সকলো দিশতে সহায় আগবঢ়োৱা বাবে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। সকলো দিশতে সহায় আগবঢ়োৱা কাৰ্য্যনিৰ্বাহক সদস্যৰ লগতে নৰেন, পূৰ্ণ, নৰ, চিদানন্দ, জয়ন্ত, ত্ৰৈলোক্য, যোগেন, জীতেন, ক্ষিৰোদ, মামনি, ৰিঙ্কু, ৰিতা, ৰত্না, ৰবি, হেলিনা, গোলাপচান আৰু মিনুলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

Student and Their Involvement in Politics

Dibakar Ch. Das
Dept. of Pol. Science

The Constitution of India a guaranteess to all the citizens the fundamental rights of which the political rights have been recognised as the most valuable and remarkable ones. Accordingly, every citizen enjoys the political rights equally e. g. right to convene the meeting, to vote and to be voted; to participate in all spheres of political activities and so on. Being the citizens of a democratic country, they can claim to be provided with every facility for the enjoyment of these rights.

Over the years, India has come to face another serious problem i. e. involvement of students in Politics. Students are no doubt expected to be the good citizens, administrators as well as nation-builders. They are very important seeds to grow various fruitful plants and trees in the soil of society. But there arises a question here whether the students should be kept aloof from politics or involved therein. Regarding this problem, two views are generally formed and they give their respective arguments for favour and against this problem.

In favour of this problem of students' involvement in politics, it can firstly be expressed that if the students are the future politicians, administrators or builders of the nation, they cannot but take part in the political activities of the country. While they think of becoming the legislators, they must acquire the knowledge or skill of making laws in the spirit of the Constitution. In this regard, it is also argued following the citizenship theory of the Greek Philosepher, Aristotle who defines in his 'Politics' a citizen as one who has the power to take part in the deliberative or judicial administration of State. So, good citizens are good administrators or the Nation builders in a democratic country like India wherein ultimate politcal powers are vested in the people and wherein it is mostly necessary.

Again, students are sometimes compelled to absorb themselves in the

political activities when they see their parents or their respected seniors suffering from various political problems. The student youths seem to be pioneers in tackling these problems through the arrangement of the Student Union.

Now a days, one of the most remarkable problems which rise in our country is that the root cause of politicisation lies behind the politicians. The politicians in reality create a confusion among different sectors of the innocent people. To speak frankly, the politicians having too much intellect arouse the student leaders whose active cooperation and involvement make them easier to meet their political ambitions. Most of the political problems are attributed to the emotional college students and as a result, all the educational institutions have been politicised.

Again, another important cause is that students are much more trusted than the politicians. It is also known that the agitation made by the students can gain the support of entire population. In other words, various steps of agitation like strike, picketing, 'hortals', 'bandh' etc. are usually successful if is organised by the student union. The politicians take thisopportunity and blackmail the sentiments and emotions of the youths and enrich their vested political interests. Ultimately, students are fastened with the rope of politics and they become the victims of political activities.

But the other schoo| of non-politicisation observes the following view points. First, the chief duty of students is to study books as that of magnet is to attract iron. It is the virtue of the students to go through their study. They should never be mobilised by the politicians and thus not spoil their valuable student livies. It is argued that politic solve no porblems rather aggravates them to burning ones.

Every student must have an aim in life. whoever or whatever he wants to be, he must be in close touch with studies at the time of his schooling. If so, the students should not divert their minds into political problems for their solution. Afterall, the game of politics should not be played by the students on whom the country depends her future.

Moreover, students are not ony the hopes and aspirations of nation but also the supporters of their family members. Every parent wants his or

her sons to study well so that they can be able to mould their lives in future. Accordingly, the elders like father, guardian are prepared to spend huge amount of money on schooling their cildren. It is really very unfortunate to think if such students are involved in politics in lieu of studies and thus spoil their future lives,

Since, students are inseparable members of a society, they can do various reformative works. There prevail a lot of superstitous evils in the society and it is now time for their reformation. And it is the student community which can eradicate all these evils from the society not by involving themselves in politics but proceeding outside its arena. They can take various steps of reformation e. g. eradicating illiteracy by forming voluntary groups, eliminating the existing system of dowry and other social evils like gambling, drinking; smoking, drug abusing etc. and also imparting others social and cultural behaviour in the society. All these steps can be takan up by students for unity and prosperity of our Nation.

SIPAJHAR COLLEGE LIBRARY
Estd. 1971
Date........
P.O. SIPAJHAR : DARRANG

—()—

A novelist is a creator of world through words on paper, He imagines reality. He is perennially new no matter how old.

—By Katherine Lever.

"He who cannot reason is defenceless he who fears to reason has a coward mind, he who will not reason is willing to be deceived and will deceive all who listen to him."

—George Jacob Holyoake.

Human Resource and its Problem In India

Prof. Madan Mohan Nath

Dept. of Economics

The manpower of a country is an economic resource. Manpower includes that part of the population which has the ability to produce goods and services. Human resource is one of the important ingredients of economic development It is significant as an economicand social factor. Not only do demographic forces influence the nature and quantity of all factors of production they also determine the kind of economic climate within which all activities take place. The interaction between human being and his environment has enduring effect on the size and quality of the natural base. The quality of the human resources also plays a vital role in determining the type of technology, the modes of organisation, the targets of production and other objectives of economic development. Therefore, attention should be devoted to the problem of population and human resourses for overall growth of the economy.

Human resourses have two aspects of economic development. Population acts as both dynamic agent of production and beneficiary of the whole process of development. It implies that population has production aspect and consumption aspect. As an agent of production man contributes his labour which produce goods and services needed for satisfying human needs. But the extent to which growth of people adds production depends not only on the extent of increase in the number but also on the pattern of increase in the population, the availabiity of complementary resources, and the techniques of production. Man's role as a consumer is also of great importance.

The problem of human resource and its effect on economic development is different in both developed and developing countries dueto difference in the characters of both the countries . Whereas the problem of developing countries like India is how to attain economic growth , the problem of developed countries is how to maintain growth

and stability. According to J.M.Keynes, in advaced countries, the increase in the population helps in economic development by increasing the effective demahd and extending the market. When market is extended, division of labour can also be extended and MEC can be maintained. Keynes supported high growth of population to remove the defficiency of effective demand. An increase in population increases effective demand for goods and services which results in the MEC bringing about an increase in investment and output which in turn increases emolyment, output and income. Also population growth leads to higher social mobility by shifting labour from agriculature to industry or from one type of industry to another.

In UDCs, large population is undesirable for development. In those economies. there operates a vicious circle of poverty. An increase in population- leadsto low incomes which leads to low saving and hence low investment leading to low rate of capital formation.

The main problem of human resource is that due to improper utilisation of it, there arises unemployment which is crucial problem in all developing countries. If human resources can be properly utilized, then there will be no fear of unempleyment. ftherefore, proper planning of manpower is necessary.

One of the fundamentalobjectives of manpower for a management is its utility as a planning and control technique. A manpower plan, if it is done systematically enables a manager to predict his manpower requirements, to determine the number of manpower deployed and to control the wage and salary cost.

Moreover, a manpower plan is necessary for management to get information about the manner in which existing personnel are deployed, to assess the kinds of skills required for various categories of jobs and to estimate manpower requirements over a specified period of time in relation to the organisation's goals.

In the successive Five Year Plans of India various measures have been taken for the development of human resources in the country. In the First Plan emphasis was given for the development of cottage and small scale industries for the full utilization of existing human resources. The development of human resources has been made the main focus of the Eight-

Plan. Emphasis has been laid on the management of education, cost effectiveness and accountability in the education system. It calls for launching a National Mission for Universalization of elementary education, strengthening of National Literacy Mission (NLM) and extension of operation Black-Board. Eradication of illiteracy has been one of the top priorities of the Govt. The activities of the NLM has now been taken up in 178 districts of the country.

The year 1992 was also marked by the process of formulating a national policy for culture. An approach paper has been evolved after a meeting with culture Ministers and Secretaries of all the States. A national colloquium was held on November last year in which different aspects of culture were critically examined.

Thus emphasis has been given on the development of manpower as it is lhe backbone of the growth and development of the country. For full utilization of human reesourcs of the country, the government initiative, public co-operation and proper palnning can not be denied.

—()—

MATURITY is the ability to do J b whether or not you are Supervised, to carry money without Spending it and to bear an injustice without wanting to get even.

—Aonn landers.
Field News paper syndicate

PAROCHIALISM

How broad is the sky !
I cannot see at which end it meets the earth ;
It is too high, too far, never comes down to us.
May be, the sky is away for ever
It's broadness is also away
We the petty human beings are deprived
Of that nobility of the sky.

So perhaps,
Our minds are getting parochial
We lose what benevolence is
The society is walled around
Civilization shakes off civility /3
People like to remain inside a showcage
Of a decorated drawing room.

The lyre vibrates a broken tuni
The warmth of heart dies out soon
Honours become shallow, depth of love is no longer found

Will the sky come down once again
To remove the maladies
And teach us a lesson with its broadness
Highnees and serenity ?
Conscience of humanity is, by erosion, grasped
Like a leper in the street.

Prof-Bordoloi Debabrata
Head of the Deptt of English.

WHAT I CHERISH

Dwijendra Talukdar
Head, Dept of Economics

I would offer my blood
If you promise a peaceful dawn.
And condemn the killers, exploiters.
Even I will serve at the hell
If you help the downtrodden,
The people in distress.

I would offer my eyes,
If you free them from chair of slavery
I would offer my life too,
If you distroy the store of fire arms,

Let them survive with dignity
And have an equal shave
In this beautiful earth, sky and the, air,

Oh ! brothers, please come and promise with me
I would offer my blood, eyes
And the life, heart and soul.

★★

BEYOND THE REFLECTION

IMRAN HUSSAIN
Deptt of political science

In the eternal entity, under the empty naked sky
Which seemed vividly coloured by my warm purple blood.
I was lying on the edge of the pool, tranced, exhausted
Amidst the utmost melancholy, winklessly nostalgic.
Longing for the ripples to fade away and
The crystaline reflection to smile again, for ever.

The time was on it's wings, one night in the smoky moonlight
She bloomed smilingly as the ripples disappeared.
On a floating Eucalyptus leaf, her loving words I read
Meantime an unknown hand lifted my head caressingly
Beyond the reflection, Ah ! dancing a weird vision-
With a wish-bone, an ugly, witch, in her eyes, fireflies !
Fascinating mirage she spelt, I shivered in terror.
The west-wind blew, a lock of silky hair whirled sofly
In my misted eyes, covering that hideous hag,
Miracle ! A splendid nymph crept closely in my arms
The divinity in third dinersion, reality from illusion,
Kissed her tenderly, the moon blushed to crimson.

–()–

CONTRAST

Jibeswar Saharia
TDC 2nd Year,

The world is green with the green trees
Fountains are running in new spirits
Birds are singing in melodious glee
But people are quarreling in vain
For riches and repute, and material gain
Spring bears for them no meaning.

The sea is calm and queit
Though angry, at times, never crosses the range;
The sky is stormy sometimes,
But never conspires to commit the crime
People are growing jealous day by day
The flame of greed is making them prey
They lose the peace of heart,
Create the horrible scenes of human blood.

★★

TIME'S GIFT

Nirupama Devi
T D C 2nd Year.

Those who are born with silver spoon in their mouths
Never want to know
What poverty is; starvation is strange to them,
Struggle of living they do not know.
They live in coloured dreams.
Time also comes when misfortune strikes them
Then they starve, struggle and work hard
Shed tears at misery
Learn the reality of life
This is what time gives.

Those who are born in empty house
Want to have affluence all the while
And, some with hard labour and honest effort
May shine in life and wear the crown
If fortune favours them, and good days smile,
Though hardly, quite hardly !!
This is how time revolves
Showering fate or luck on human beings.

**